

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 85 / IV legislatura / Cinquè període

Dijous, 7 d'abril de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 48

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i nou minuts.

Preguntes

Preguntes al Consell Executiu sobre l'examen en llengua castellana que es fa als opositors a professors titulars de les universitats (Reg. 17189) i sobre la legislació que estableix que els exercicis de les convocatòries de professors titulars de les universitats es facin en llengua castellana (Reg. 17190)

Formulació: Sr. Reguant (M) (p. 4470).

Resposta: conseller de Cultura (p. 4470).

Repregunta: Sr. Reguant (M) (p. 4471).

Segona resposta: conseller (p. 4471).

Pregunta al Consell Executiu sobre el Plan de la objección de conciencia (Reg. 17818)

Formulació: Sr. Campuzano (CiU) (p. 4471).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 4472).

Rèplica: Sr. Campuzano (CiU) (p. 4472).

SUMARI (2)

Pregunta al Consell Executiu sobre les dates previstes per a posar en funcionament l'institut d'ensenyament secundari de Corbera de Llobregat i la Palma de Cervelló (Baix Llobregat) (Reg. 16412)

Formulació: Sr. Cadevall (S) (p. 4472).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 4472).

Rèplica: Sr. Cadevall (S) (p. 4473).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes pels departaments que han editat La sardana: dansa nacional de Catalunya per a rectificar les errades que conté (Reg. 16501)

Formulació: Sr. Portabella (ERC) (p. 4473).

Resposta: conseller de Cultura (p. 4473).

Repregunta: Sr. Portabella (ERC) (p. 4473).

Segona resposta: conseller (p. 4473).

Pregunta al Consell Executiu sobre la data prevista pel Departament de Sanitat i Seguretat Social per a començar les obres del centre d'assistència primària en l'emplaçament de l'antiga clínica Victòria (Reg. 16731)

Formulació: Sr. Ferran (S) (p. 4474).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4474).

Repregunta: Sr. Ferran (S) (p. 4474).

Segona resposta: conseller (p. 4474).

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris històrics i educatius per a fer el fulletó Això és la Generalitat (Regs. 16741 i 16815)

Formulació: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 4474).

Resposta: conseller de Cultura (p. 4475).

Repregunta: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 4475).

Segona resposta: conseller (p. 4475).

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció del Centre d'ensenyaments secundaris de Can Parellada de Terrassa (Vallès Occidental) (Reg. 17280)

Formulació: Sr. Cadevall (S) (p. 4475).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 4476).

Repregunta: Sr. Cadevall (S) (p. 4476).

Segona resposta: conseller (p. 4476).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures del Departament de Cultura per fer complir l'ordre de paralització de les obres del castell de Sant Martí, a Sant Martí Sarroca (Alt Penedès) (Reg. 17428)

Formulació: Sr. Sobrequés (S) (p. 4476).

Resposta: conseller de Cultura (p. 4477).

Rèplica: Sr. Sobrequés (S) (p. 4477).

Pregunta al Consell Executiu sobre la disposició addicional primera de la Llei 7/1993, de carreteres (Reg. 17641)

Formulació: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 4477).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4477).

Pregunta al Consell Executiu sobre la tramitació del Pla general territorial de Catalunya (Reg. 17642)

Formulació: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 4478).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4478).

Rèplica: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 4478).

Preguntes al Consell Executiu sobre el producte sanitari que el Servei Català de la Salut ofereix als malalts afectats per estats demencials (Reg. 17270), sobre l'habilitació de residències per al tractament de malalts afectats per estats demencials avançats (Reg. 17271) i sobre el nombre de llits i d'institucions dels quals disposa el Servei Català de la Salut per a l'acolliment de malalts afectats per demència pre-senil o senil (Reg. 17272)

Formulació: Sr. Reguant (M) (p. 4479).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4479).

Repregunta: Sr. Reguant (M) (p. 4480).

Segona resposta: conseller (p. 4480).

Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei d'administració institucional, de descentralització, desconcentració i de coordinació del Sistema Català de Serveis Socials (Reg. 11563), de les esmenes reservades per a defensar en el Ple, i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (Punt primer de l'ordre del dia.) (Continuació.)

Article 29

Esmena del G. P. Popular (núm. 127, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 119).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 128, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)* (p. 4481).

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 129, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Pérez de Tudela (S)*, juntament amb l'esmena núm. 131 (p. 4482).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 130, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Carod-Rovira (ERC)*, juntament amb les esmenes núm. 133 i 136 ter (p. 4482).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4482).

La Sra. Mayol (IC) i el Sr. Codina (CiU) intervenen per contradiccions (p. 4484).

Esmena del G. Socialista (núm. 131, de modificació i d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 129).

Disposicions addicionals

Primera

Segona

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 132, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Pérez de Tudela (S)* (p. 4484).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 133, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 130).

Esmena del G. P. Popular (núm. 134, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Ariza (P)*, juntament amb les esmenes núms. 138 i 149 i anuncia la retirada de l'esmena núm. 135 (p. 4485).

Apartats 2 i 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 135, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 134).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4485).

Tercera

Esmena del G. Socialista (núm. 136, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Pérez de Tudela (S)* (p. 4486).

Esmena del G. P. Popular (núm. 136 bis, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, de supressió)

Defensada després (esmena núm. 137).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 136 ter, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 130).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 136 quater, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, de supressió)

Defensada després (esmena núm. 137).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 137, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)*, juntament amb l'esmena 136 quater (p. 4486).

El president anuncia que el G. P. Popular dona per defensada l'esmena 136 bis, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu (p. 4486).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 137 bis, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Codina (CiU)*, el qual tot seguit fa el torn en contra conjunt a les esmenes dels altres grups (p. 4486).

Quarta

Addició de noves disposicions addicionals

Esmena del G. P. Popular (núm. 138, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 134).

Esmenes del G. Socialista (núms. 139-144, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pérez de Tudela (S)* (p. 4487).

Esmena del G. Socialista (núms. 145, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 100).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)*, el qual proposa esmenes transaccionals a les esmenes 138 i 139, i a les 140 i 141 (p. 4487).

Addició de noves disposicions transitòries

Esmena del G. Socialista (núm. 146, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pérez de Tudela (S)* (p. 4488).

Torn en contra: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4488).

Disposició derogatòria

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 147, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 55).

Disposicions finals

Primera

Segona

Tercera

Esmena del G. Socialista (núm. 148, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Pérez de Tudela (S)* (p. 4489).

Torn en contra: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4489).

Esmena del G. P. Popular (núm. 149, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 134).

Quarta

Exposició de motius

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 150, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 158 (p. 4489).

Esmena del G. Socialista (núm. 151, de modificació i d'addició)

El Sr. Pérez de Tudela (S) la dóna per defensada (p. 4490).

Apartats II, III i IV

Esmenes del G. P. Popular (núms. 152-153, de modificació, 155, de modificació, i 156-157, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Ariza (P)*, que tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 154 (p. 4490).

Títol de la Llei

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 158, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 150).

Torn en contra: *Sr. Codina (CiU)*, el qual tot seguit fa explicació de vot (p. 4490).

Explicació de vot: *Sr. Pérez de Tudela (S)* (p. 4491).

La secretària primera dóna lectura a les esmenes transaccionals a les esmenes núms. 138 i 139, d'una banda, i núms. 140 i 141 de l'altra (p. 4492).

Votació esmena núm. 127 (punts 3 i 4): *aprovats per 89 vots a favor, cap en contra i cap abstenció* (p. 4492).

Votació esmena núm. 127 (resta): *rebutjada per 33 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions* (p. 4492).

Votació esmena núm. 128: *rebutjada per 30 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions* (p. 4492).

Votació esmenes núms. 129 i 131: *rebutjades per 31 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions* (p. 4492).

Votació esmena núm. 130: *rebutjada per 31 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions* (p. 4493).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 62 vots a favor, 31 en contra i 5 abstencions* (p. 4493).

Text del Dictamen

Votació de les disposicions addicionals primera i quarta: *aprovades per unanimitat* (p. 4493).

Votació esmena núm. 132: *rebutjada per 31 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions* (p. 4493).

Votació esmena núm. 133: *rebutjada per 25 vots a favor, 62 en contra i 10 abstencions* (p. 4493).

Votació esmena núm. 134: *rebutjada per 23 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció* (p. 4493).

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 62 vots a favor, 24 en contra i 12 abstencions* (p. 4493).

Votació esmenes núms. 136, 136 bis, 136 ter i 136 quater: *rebutjades per 31 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 4493).

Votació esmena núm. 137 bis: *aprovada per 62 vots a favor, 29 en contra i 10 abstencions* (p. 4493).

Votació esmenes transaccionals a les esmenes núms. 138 i 139, i 140 i 141: *aprovades per unanimitat* (p. 4493).

Votació esmenes núms. 142, 143, 144, 145 i 146: *rebutjades per 38 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 4493).

Text del Dictamen

Votació de les disposicions finals primera i segona: *aprovades per unanimitat* (p. 4493).

Votació esmena núm. 148: *rebutjada per 26 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions* (p. 4493).

Votació esmena núm. 149: *rebutjada per 38 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 4493).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 74 vots a favor, 22 en contra i 5 abstencions* (p. 4493).

Text del Dictamen

Votació de la disposició final quarta i de la disposició derogatòria: *aprovades per unanimitat* (p. 4494).

Votació esmenes núms. 150 i 158: *rebutjades per 27 vots a favor, 62 en contra i 12 abstencions* (p. 4494).

Votació esmena núm. 151: *rebutjada per 27 vots a favor, 62 en contra i 12 abstencions* (p. 4494).

Votació esmenes núms. 152, 153, 155, 156 i 157: *rebutjades per 32 vots a favor, 62 en contra i 8 abstencions* (p. 4494).

Text del Dictamen

Votació de l'exposició de motius, el títol i títols i els annexos: *aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions* (p. 4494).

Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, de protecció dels animals (Reg. 13129), i de l'esmena reservada per a defensar en el Ple (Punt segon de l'ordre del dia.)

Esmena del G. Mixt (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sr. Reguant (M), *el qual tot seguit n'anuncia el decaïment* (p. 4494).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 4495).

Explicació de vot: Sra. Arnalot (P) (p. 4495), Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 4496), Sra. Oranich (IC) (p. 4496), Sr. Roma (S) (p. 4497) i Sr. Portabella (ERC) (p. 4498).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el comerç interior a Catalunya (Regs. 17146 i 17763) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Clofent (S) (p. 4499).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la crisi del comerç a Catalunya (Reg. 16310) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 4501).

Resposta conjunta: *conseller de Comerç, Consum i Turisme* (p. 4503).

Rèpliques: Sr. Clofent (S) (p. 4506) i Sr. Curto i Casadó (P) (p. 4507).

Contrarèplica conjunta: *conseller* (p. 4508).

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre els residus industrials (Reg. 15321) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Gimeno (IC) (p. 4509).

Resposta: *conseller de Medi Ambient* (p. 4511).

Rèplica: Sr. Gimeno (IC) (p. 4512).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4514).

El Sr. Gimeno (IC) intervé per contradiccions (p. 4515).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts setè, vuitè, desè, onzè, catorzè i quinze, la qual és aprovada per assentiment. Tot seguit, anuncia la posposició del punt sisè (p. 4515).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'elaboració dels currículums educatius en l'ensenyament primari (Reg. 14417) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (M)* (p. 4515).

Resposta: *conseller d'Ensenyament* (p. 4517).

Rèplica: *Sr. Reguant (M)* (p. 4518).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4518).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la projecció exterior de la cultura catalana (Reg. 15666) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4519).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 4520).

Rèplica: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4522).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4523).

InterpeHació al Consell Executiu sobre els parcs recreatius (Reg. 16205) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 4523).

Resposta: *conseller de Comerç, Consum i Turisme* (p. 4525).

Rèplica: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 4527).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4528).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política de museus a Catalunya (Reg. 17399) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 4529).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Dalmau i Ribalta (S)* (p. 4530).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4531), *Sr. Benach (ERC)* (p. 4531) i *Sra. Sanabra (CiU)* (p. 4532).

Posició del grup presentant: *Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 4533).

Votació dels punts 1 i 3: *rebutjats per 13 vots a favor, 61 en contra i 12 abstencions* (p. 4534).

Votació del punt 2: *rebutjat per 25 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 4534).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la integració laboral de les persones amb disminució (PILD) (Reg. 17409) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Pérez de Tudela (S)* (p. 4534).

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 4535), *Sra. Mayol (IC)* (p. 4535), *Sr. Benach (ERC)* (p. 4535) i *Sr. Escudé (CiU)* (p. 4535).

Votació: *rebutjada per 24 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 4536).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les mesures de seguretat de les línies d'alta tensió (Reg. 17407) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Pérez de Tudela (S)* (p. 4537).

Posició dels grups: *Sr. Ros (P)* (p. 4538), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4538), *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 4539) i *Sr. Esteve i Abad (CiU)* (p. 4539).

Votació dels punts 1 a 5: *rebutjats per 21 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 4540).

Votació del punt 6: *rebutjat per 18 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions* (p. 4540).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el treball penitenciari (Reg. 17408) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Oliart (S)* (p. 4540).

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 4541), *Sra. Oranich (IC)* (p. 4542), *Sr. Rodri (ERC)* (p. 4543) i *Sr. Orriols (CiU)* (p. 4544).

Votació: *rebutjada per 19 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 4544).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la xarxa ferroviària a Catalunya (Reg. 17426) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Montserrat (P)* (p. 4544).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1 i 2, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Piella (S)* (p. 4545).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4546), *Sr. Rodri (ERC)* (p. 4546) i *Sr. Esteve i Abad (CiU)* (p. 4547).

Posició del grup presentant: *Sra. Montserrat (P)* (p. 4547).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 4547).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la solidaritat i la cohesió social (Reg. 17373) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

SUMARI (7)

Presentació: *Sr. Reguant (M) (p. 4548).*

Posició dels grups: *Sr. Ros (P) (p. 4549), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4549), Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4549) i Sr. Sesnilo (CiU) (p. 4550).*

Votació: *rebutjada per 13 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 4550).*

La sessió s'aixeca a un quart de deu del vespre i dotze minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 48,2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i els lletrats Sr. Sol i Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al punt de l'ordre del dia relatiu a preguntes amb resposta oral.

*Preguntes acumulades relatives als
exàmens que es fan als opositors
a professors titulars de les universitats*

La primera pregunta és formulada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, sobre l'examen en llengua catalana que es fa als opositors a professors titulars de les universitats. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer terme, senyor president, em permetria també que agrupés també la número 14, perquè d'alguna manera fa referència exactament a la mateixa qüestió.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. La literalitat de les dues preguntes reflecteix una situació que es dona, no en un cent per cent dels casos, però en un nombre molt elevat de casos en la praxi, que és que professors que aspiren a obtenir places de professors titulars a les universitats de Catalunya es troben, en el moment de fer el seu examen, que l'han de fer en llengua castellana.

La norma que regula, o la regulació d'aquests exàmens, segons la informació de què jo dispo, ve regulada pel Reial decret 1888 de 1984, i també modificat aquest pel Decret 1427 de 1986. En realitat, els continguts d'aquests dos decrets no diuen explícitament que es tingui de fer els exàmens en castellà, però d'alguna manera comporta, en el moment concret de la prova, que, quan hi ha un sol membre del tribunal que no coneix la llengua catalana, l'opositor s'ha d'examinar en llengua castellana i, per tant, ha de fer la renúncia de la seva llengua materna, i aquest és un greuge comparatiu que no és acceptable des del nostre punt de vista.

De totes maneres —de totes maneres—, la universitat, algunes de les universitats de Catalunya han previst fer ja el que

se'n diu, doncs, traducció simultània, cosa que millora aquesta situació. La pregunta, refosa en una sola, seria la següent, al Govern; és que com queda en aquest moment per a aquests professors que aspiren a places a les universitats de Catalunya? Podran fer tots ells les seves proves en català? Pensa el Govern intentar modificar els decrets que he esmentat, a fi i efecte que la normativa condueixi no a la situació a què avui condueix, sinó a una de distinta, que és que garanteixi per llei l'ús de la llengua materna?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, senyor diputat, vostè, amb la pregunta que ha formulat, també ha formulat una bona part de la resposta que vostè sap que jo li donaré. Però al mateix temps jo la hi voldria completar amb alguns conceptes, que també sé que vostè els coneix, però que cal tenir presents.

La primera, que és que hi ha una Llei orgànica de reforma universitària que atribueix a les universitats la competència de selecció, formació i promoció del personal docent i investigador, com determinar les condicions en les quals s'han de desenvolupar les seves activitats. L'autonomia universitària està reconeguda tant en el text d'aquesta Llei com també és una aspiració volguda per la societat catalana i per la societat de l'Estat espanyol en general.

La Llei de normalització lingüística, en el seu article 14.1, estableix que el català, com a llengua pròpia de Catalunya, ho és també de l'ensenyament en tots els nivells educatius, i l'article 16 de l'esmentada Llei especifica que als centres d'ensenyament superior els professors i els alumnes tenen dret a expressar-se en cada cas, de paraula o per escrit, en la llengua oficial que prefereixin i que les universitats catalanes han d'oferir cursos i altres mitjans adients per assegurar la comprensió de la llengua catalana als alumnes i als professors que no l'entenen. Fins aquí, aquesta és la legislació bàsica i fonamental.

Però el que..., vostè, amb la seva pregunta, quan em diu que a les oposicions, als accessos als cossos docents universitaris hi han hagut professors que s'han expressat en castellà, vostè mateix feia referència a aquest Reial decret —aquest no és un decret de la Generalitat, sinó que és un reial decret, és un decret de l'Estat espanyol— 1888/1984, del 26 de desembre, que preveu l'accés, les formes d'accés als cossos docents, i no fa expressa referència a la llengua que s'ha d'emprar en el concurs; per tant, es podria emprar el català i el castellà, d'acord amb la Llei de normalització lingüística. Però s'ha de tenir present que, dels cinc membres que formen part d'aquest tribunal, dos són nomenats per la universitat corresponent i els altres tres són designats per sorteig pel Consejo de Universidades. Aquests tres nous membres del tribunal, quan no coneixen el català..., doncs, fa que moltes vegades els opositors vegin normal i, diguem-ne, interessant per a ells mateixos expressar, fer l'expressió en llengua catalana, com ha succeït.

Tot i així –i vostè també ho ha dit–, sap que les universitats, en ús de la seva autonomia i en exercici del seu propi dret –la Universitat de Barcelona ho ha fet des de fa molt temps, pràcticament des del seu començament–, han establert serveis de traducció simultània.

Pel que fa a la pregunta a què vostè es referia, vostè també ja ha tingut una resposta, si no ho recordo malament, del mateix rector de la Universitat de Girona, en la qual estableix que també s'utilitzaran aquests serveis de traducció simultània. Per tant, en tot cas és un dret, i jo entenc que també és un desig de les universitats, establir aquests serveis de traducció simultània perquè l'accés als cossos docents es pugui realitzar en la llengua pròpia de Catalunya i la llengua pròpia de l'ensenyament.

En aquest sentit, per tant, jo crec que les normes d'alguna forma acompanyen el que vostè pregunta, l'expressió de les universitats també va en aquest mateix sentit, i estic convençut, per tant, que en un futur es resoldrà aquest problema, que potser les primeres vegades..., a la Universitat de Girona, però que en un futur es realitzarà com a vostè mateix li va respondre el mateix rector de la Universitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant pot repreguntar.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president; gràcies, al senyor conseller per la seva resposta. Jo penso, doncs, que, a l'empara d'aquests reials decrets que malregulen aquesta finalitat última, i vist que no fan distinció clara de la llengua que cal emprar, i vist que nosaltres tenim suficient normativa i hi ha també l'autonomia universitària que pot orientar tot això en aquest sentit, el que demanaria és que la dissociació que s'ha produït en alguna de les nostres universitats fins a l'hora present s'esmenés a base, doncs, de resoldre, en primer terme, a base de traduccions simultànies, quan aquests casos es donessin. II'altra, demanar una altra vegada que s'intenti resoldre des de... És a dir, intentant fer la modificació del macromarc des de l'Estat, el que afecta de manera indirecta les nostres universitats. És a dir, a última hora, el que a mi m'agradaria escoltar seria que l'Executiu garantiria als opositors places de professors titulars de les universitats de Catalunya que podran, amb tota garantia, utilitzar la llengua materna, és a dir, la llengua pròpia de Catalunya, que és el català.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Senyor conseller Guitart, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: El que nosaltres..., el que pot garantir el Govern és el ple respecte a l'autonomia universitària, com és la nostra obligació garantir. Per tant, és a les universitats a qui correspon, en virtut de la seva mateixa autonomia, establir els mecanismes que s'adeqüin als seus propis estatuts que estableixen que és el català la llengua pròpia de la universitat. I en aquest sentit nosaltres..., el que cal és garantir l'autonomia de la universitat; però és la universitat la que ha d'emprendre, amb les seves mateixes actuacions, amb els seus mateixos dissenys –com

així ho han expressat– poder fer possible que l'accés al cossos docents es pugui també realitzar en català.

De totes maneres, el marc del Reial decret de l'Estat espanyol no ho impedeix, perquè en no establir la llengua, per tant, és correcte, amb la Llei de normalització lingüística que també ho permet. Per tant, no hi hauria d'haver altra modificació de legislació que s'hagi produït fins aquest moment.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre el Plan de la objección de conciencia

Passem a la següent pregunta, que formula el diputat senyor Carles Campuzano sobre el Plan de la objección de conciencia. Té la paraula.

El Sr. CAMPUZANO: Gràcies, senyor president. Efectivament; el passat 11 de març el Consell de Ministres va aprovar, a proposta del ministre de Justícia, l'anomenat Plan de la objección de conciencia. Aquest Pla s'aprovava en un context de profunda crisi tant de la prestació social substitutòria com del mateix model de servei militar que és vigent a l'Estat espanyol des de fa uns anys. Una crisi que ve motivada per un clar rebuig del conjunt de la població al servei militar, per un creixement espectacular del nombre d'objectors i, sobretot, per una manca de previsió de l'Administració central a l'hora d'organitzar aquesta prestació social.

I ahir mateix, en una compareixença en el Senat, pel que llegíem avui a la premsa, el ministre de Justícia reconeixia aquesta situació de col·lapse absolut i apuntava unes dades realment interessants: des del gener d'aquest any tenim en el conjunt de l'Estat tretze mil nous objectors, que suposa un 197% més del que en aquestes mateixes dates de l'any passat hi podia haver; i en aquests moments hi continuen havent-hi cent quinze mil joves pendants d'incorporar-se a la prestació social.

És evident que el Govern ha de resoldre aquesta situació, però des del nostre Grup Parlamentari tenim alguns dubtes que la proposta aquesta que es va aprovar l'11 de març, sigui la proposta idònia; una proposta, a més a més, que va acompanyada d'un nou reglament, que sabem que en aquests moments està en tràmit i que, a més a més, el Govern de la Generalitat ha de fer-hi arribar les seves aportacions.

En aquest sentit m'interessaria saber quina valoració en fa el Consell Executiu, d'aquest anomenat Plan de la objección de conciencia i, per tant, quines perspectives creu el Consell Executiu que té el desenvolupament de l'exercici d'aquest dret constitucional que avui ens sembla que, tant per la legislació vigent com per la mateixa gestió que d'aquest tema pot fer i n'ha fet el Ministeri de Justícia, és evident que està absolutament qüestionat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Campuzano. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, aquest Pla del Ministerio té uns aspectes que són positius com és, per exemple, en primer lloc reconèixer que això es porta molt malament. Aquesta és una qüestió que s'ha de començar per aquí. Avui mateix tornen a reflectir els mitjans de comunicació declaracions del ministre en aquest sentit. I en segon lloc també és positiu el fet d'haver creat la Direcció General d'Objecció de Consciència i haver dotat de majors possibilitats econòmiques, humanes i materials els òrgans gestors de la prestació social substitutòria.

Però al costat d'aquests aspectes positius n'hi ha de negatius i creiem que fortament negatius. En primer lloc, la predisposició a crear oficines en les seus de les comunitats autònomes quan tothom diu, almenys a Catalunya, que som la comunitat autònoma que ha fet un esforç més seriós en aquesta qüestió. Ens sembla que aquesta oficina només pot distorsionar la situació i no pot aportar-hi res; nosaltres no hi estem a favor, d'aquesta qüestió. I, en segon lloc, l'aprofundiment del paper de les comunitats autònomes en relació amb la pràctica de la prestació social substitutòria és excessivament centralista i redueix el paper de les comunitats autònomes simplement a facilitar l'acció del Ministeri de Justícia. I, en canvi, ens trasllada, segons el ministre, la responsabilitat dels desplaçaments que pateixin els objectors que quedin sense places. Aquesta és una qüestió que no és adequada; nosaltres cerquem una major possibilitat de gestió, que ens concedeixin competències de gestió en la matèria.

També és negatiu el fet que no s'aprofitei l'avinentsa demandada per aquest Parlament d'aprofundir el camí endegat pel que fa a l'ampliació dels àmbits d'exercici de reconeixement de l'objecció sobrevinguda, de la igualtat de la durada de la prestació social substitutòria i del servei militar i de la conversió de la prestació social substitutòria en quelcom alternatiu i no substitutori del servei militar en camí de les nostres possibilitats d'actuació. I, finalment, en l'esborrany del Reglament que s'ha rebut és latent el desig d'abordar el problema de l'increment del nombre d'objectors introduint mesures restrictives per a retardar la data de declarar-se objector, dificultar la selecció de les places per a fer la prestació. Tot això és negatiu.

Nosaltres estem en converses amb el Ministeri; esperem, amb aquestes converses, conduir, en interès del que ja va ser aprovat per aquest Parlament, algunes de les qüestions que ara no es veuen clares. Jo ja vaig dir públicament que sense una millora en aquest sentit nosaltres no podríem signar un nou conveni a part que en aquests moments regeix la col·laboració entre el Ministeri de Justícia i la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Campuzano pot repreguntar, encara que no pot esperar resposta del conseller perquè se li ha esgotat el temps. A vostè li queden quaranta segons.

El Sr. CAMPUZANO: Esgotaré els quaranta segons, senyor president. Només assenyalar que coincidim moltíssim amb el plantejament que fa el conseller; i només dir que un dels elements que ens preocupen i que estem segurs que el Consell Executiu vetllarà en la mesura de les seves possibilitats per tal que no es produeixi, és que l'aplicació d'aquest nou reglament de l'objecció de consciència impossibiliti l'exercici a molts joves del seu dret a l'objecció de consciència. Aquest és un element que a nosaltres ens preocupa i voldríem que constés, evidentment, en aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano. Les preguntes tres i quatre han passat a ser contestades per escrit.

Pregunta al Consell Executiu sobre les dates previstes per a posar en funcionament l'institut d'ensenyament secundari de Corbera de Llobregat i la Palma de Cervelló (Baix Llobregat)

Passem a la pregunta cinquena, que formula el diputat senyor Josep Maria Rañé. (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Cadevall té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. La pregunta és sobre l'institut d'ensenyament secundari de Corbera - la Palma; és una història llarga, no és la primera actuació parlamentària que fem sobre aquest tema; però sembla que finalment hi ha alguns elements positius: s'ha decidit l'emplaçament. El delegat territorial va dir que les previsions eren començar les obres el 1993; però com que de fet no s'han complert aquests terminis, la pregunta concreta és: quines previsions concretes té el Departament d'Ensenyament per a la posada en funcionament de l'institut d'ensenyament secundari de Corbera - la Palma?

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujaals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujaals): Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, efectivament, en principi s'havia previst que l'inici de les obres fos l'any 93, però alguns ajustos en el pressupost no van permetre que es pogués aconseguir aquell objectiu. De fet, l'institut d'ensenyament secundari de Corbera - la Palma, que és previst que tingui tres línies d'educació secundària obligatòria i dues línies de batxillerat, es troba en aquests moments en fase de supervisió. El pressupost previst en la programació per a la construcció d'aquest centre docent és de 475 milions de pessetes. De fet, les obres preveiem que puguin iniciar-se enguany, tal com vam comunicar a l'alcalde de Corbera el passat dia 9 de març. I, ateses les característiques d'aquesta actuació, el termini d'execució fixat és el de divuit mesos, per la qual cosa preveiem que, malgrat tot, es podrà mantenir l'objectiu inicial que entrés en funcionament, que entri en funcionament el curs escolar 96-97.

En qualsevol cas, aquestes són, em sembla, les respostes que vostè esperava.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Cadevall pot repreguntar.

El Sr. CADEVALL: Sí, senyor president. Agrair la informació i esperar que realment es compleixin aquests terminis, tant el d'inici enguany de les obres, com el de finalització. I demanar al senyor conseller que faci el màxim esforç perquè així sigui, perquè encara que reconec que els alumnes d'aquestes poblacions han estat sempre escolaritzats —només faltaria—, però resulta que han estat escolaritzats en condicions que jo diria no prou bones en el sentit que han hagut de fer un pelegrinatge per poblacions diferents i en alguna ocasió han estat en instal·lacions provisionals. Per tant, agrair la informació i desitjar que es compleixin els terminis que ha dit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. No vol intervenir el conseller? (*Pausa.*)

*Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures
previstes pels departaments que han editat
La sardana: dansa nacional de Catalunya
per a rectificar les errades que conté*

Passem a la següent pregunta, que formula el diputat senyor Jordi Portabella, sobre correcció de determinades errades en l'edició de *La sardana: dansa nacional de Catalunya*. Té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. A finals de l'any 93 es va presentar un llibre que es titulava *La sardana, dansa nacional de Catalunya*, amb pròleg de persones prou representatives, que conté nombroses equivocacions i omissions. Quines mesures pensa prendre el Govern de la Generalitat per tal de rectificar aquestes errades?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Guibert.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Bé, senyor president, senyor diputat, pel que fa referència al que em pregunta el senyor diputat, sempre que en un llibre s'hi fan notar omissions o si hi ha algunes errades, el que es fa és tenir-ho present perquè en la propera reedició, propera edició del llibre, puguin ser esmenades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Portabella, pot repreguntar.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Estic una mica atònit per la resposta del conseller. La veritat és que al món sardanista li costa molt d'entendre —i amb motiu— que un llibre, que deu tenir un pressupost molt alt per a la seva edició i presentació, tingui errades i omissions de la magnitud que té.

Per exemple, en el capítol d'errades, que seria solucionable amb una fe d'errates, doncs, s'equivoquen en la definició del tiple i de la tenora —diguem que és bastant important, aquesta errada—; hi ha moltes errades en els peus de foto; di-

guem que quan parla de la celebració d'aplecs internacionals de la sardana atribueix la seva organització a la Federació de Colles Sardanistes, que per cert no ha existit mai; o hi ha omissions importants, com pot ser la de Martí Ruiloba o, per exemple, no diu que la colla barcelonina Violetes del Bosc, doncs, no diu que ha aconseguit trenta vegades el campionat de Catalunya de sardanes. Podríem anomenar-ne moltes més, però sens dubte ens quedariem sense temps.

Sí que voldria donar-li lectura a un comunicat que m'ha fet arribar la Coordinadora d'Entitats Sardanistes a Barcelona. En aquest comunicat demanen que..., diu: «li fem prec que en la seva intervenció», etcètera, «faci la petició que l'esmentat llibre sigui retirat i a les persones que el tinguin els sigui lliurada una nova edició». Això, que està signat per la Coordinadora d'Entitats Sardanistes a Barcelona, està signat per l'Agrupació Cultural Folklòrica de Barcelona; per l'agrupació Ideal d'en Clavé, de les Roquetes; per Violetes del Bosc; per la Unió de Colles Sardanistes; per colles de Barcelona; per la Comissió de Sardanes de Sants, Hostafrancs i la Bordeta; per l'Agrupació de Sardanes de Fonts de Montjuïc; per la Unió de Dansaires de les Roquetes - plaça Sòller, per l'Associació de Veïns del Parc de l'Escorxador en la seva vessant de sardanes.

És clar, no és d'estranyar que s'hagi produït aquest tipus de reacció ja que realment té omissions, com ja he dit, importants...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor diputat, senyor president, senyores i senyors... Jo el que li deia és el que li haig de dir. Vull dir, quan en un llibre hi ha omissions o hi han errades es corregeixen en una propera edició. De totes maneres, i perquè m'ha semblat que a vostè això no el deixava prou satisfet, li haig de dir que sí que hi ha omissions, però és que és molt difícil que en un llibre que fa referència a la sardana no hi hagin omissions o tots els temes no estiguin tractats de la manera que tots desitjaríem, o que alguns dels sectors, o que alguna..., hagués desitjat que s'hi hagués posat una observació, una anotació.

Aquest és un llibre que té unes característiques determinades, com vostè sap; és oferir un gran llibre sobre la sardana i crec, nosaltres pensem que, des d'aquest punt de vista, això s'ha complert; aquest llibre que està editat en diferents idiomes ha permès donar una visió de la sardana molt més àmplia de la que es tenia fins ara. I al mateix temps que jo crec que les errades o les omissions s'han de procurar corregir o esmenar en la mesura que sigui possible —i així es tindrà present— les errades, diguem-ne, algunes errades són, com vostè feia referència, de peus de pàgina, hi són —això es corregirà—, però no són tan nombroses com vostè voldria... hagués pogut indicar. I de totes maneres jo també dispo de una sèrie de cartes, i de gent important, en les quals, diguem-ne, es feliciten i feliciten els editors d'aquest llibre que, com vostè sap, és una coedició que ha realitzat la Gene-

ralitat juntament amb Editorial 92, Societat Anònima; per tant, és un coedició. I en aquest sentit, em penso que el llibre —que serà, com li he dit, corregit en la mesura del possible—, però, ha complert bé la finalitat de fer una bona divulgació de la sardana en aquests idiomes: en anglès, en català i també en castellà.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la data prevista pel Departament de Sanitat i Seguretat Social per a començar les obres del centre d'assistència primària en l'emplaçament de l'antiga clínica Victòria

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Joan Ferran, sobre la data prevista per a començar les obres del centre d'assistència primària a l'antiga clínica Victòria. Té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, els antics solars que ocupava la clínica Victòria s'han convertit, en els darrers temps, en uns solars, en ple centre del barri del Camp de l'Arpa, amb unes condicions higièniques realment lamentables i amb evidents mostres de deixadesa. Els veïns s'han queixat repetides vegades a les administracions d'aquest fet, alhora que han demanat que s'hi facin les obres pendents; a saber: un centre d'assistència primària, promès pel Govern de la Generalitat durant l'any 91, i amb compromís d'iniciar les obres a finals de l'any 92. Aquest fet no s'ha complert i dóna lloc a aquesta pregunta que formulem avui sobre quan es pensa fer, quan es pensen iniciar les obres d'aquest CAP.

Dit això, senyor conseller, voldria que sabés que hi ha un cert malestar en el barri al voltant d'aquest fet, d'aquest assumpte, que en repetides ocasions els veïns i les associacions s'han queixat, per escrit o mitjançant concentracions i manifestacions al districte, i que els serveis tècnics del districte li han fet arribar a vostè notícies sobre l'estat del solar, notícies tendents que seria necessari netejar-lo, envoltar-lo, posar-hi tanques i la necessitat d'emprendre les accions a aquest respecte perquè era una urgència per al barri. Vostè, senyor conseller, els ha contestat, els va contestar que a partir de l'any 93 hi intervindria, i això encara no s'ha fet.

Aquesta és una situació que, per les raons d'assistència sanitària, però també per raons d'urbanització de la zona, s'ha de solucionar de manera immediata. En aquest cas, ens sembla que vostè té la paraula a aquest respecte, i és en aquest sentit que li hem formulat la pregunta sobre quan pensa iniciar les obres d'aquest CAP de la zona del Camp de l'Arpa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, des de fa temps que parlem

amb les associacions de veïns de la zona afectada; és una zona que exigirà la construcció d'un centre d'assistència primària que acabarà donant atenció a 104.000 habitants, que donarà atenció a quatre àrees bàsiques de salut; és un projecte d'una importància i d'un cost elevadíssim, de més de vuit-cents milions de pessetes; que, a més, comportarà fer un pàrquing de cent quaranta places, i el plantejament i el que jo he dit sempre als veïns que m'han vingut a veure i que s'han adreçat molts cops a la Conselleria és que això estaria acabat l'any 96. Això, ho complirem, i l'adjudicació de l'obra es farà en el primer trimestre del 95.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ferran pot repreguntar.

El Sr. FERRAN: Sí, gràcies, senyor president. Agrair la informació al senyor conseller. No estar d'acord amb ell, no obstant, perquè tenim notícies que la promesa que es farien aquestes obres era per a l'any 93, en concret. De totes maneres, si això és així —segons les meves informacions—, lamentar el retard, però dir-li també que prenem bona nota de la nova data que ens han donat, i estarem a l'aguait, a veure què passa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. El senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, només dir-li que vostè ha de saber, perquè és segur que ho sap, no?, les meves promeses i el que he dit a l'Associació de Veïns, i, a l'Associació de Veïns, cada cop que m'hi he reunit, els he dit que estarien el 96. No tan sols això, sinó que vostè també sap que l'Associació de Veïns fins i tot té informació per part del president de la Generalitat conforme, i un compromís que això estaria acabat el 96, compromís que complirem.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La pregunta número 8 ha quedat posposada.

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris històrics i educatius per a fer el fulletó Això és la Generalitat

Passem a la número 9, que formula el diputat senyor Aleix Vidal-Quadras, sobre els criteris històrics i educatius per a fer el fulletó *Això és la Generalitat*. Té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, l'Editorial Mediterrània ha publicat un opuscle titulat *Això és la Generalitat*, finançat per diversos departaments del Govern, en el qual, en la seva contraportada, s'explica que ha estat fet amb la finalitat d'incrementar el coneixement de les institucions catalanes, la història de Catalunya i els trets definidors de la nostra identitat nacional. Ens interessaria saber, senyor conseller, quins han estat els criteris històrics i educatius que s'han seguit en l'elaboració d'aquest fulletó.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, *Això és la Generalitat* forma part d'una col·lecció creada per un editor privat, Editorial Mediterrània, SA, que es va iniciar amb el títol *Això és TV3* i que té com a objectiu transmetre als joves entre dotze i setze anys el coneixement d'aspectes o dimensions tant de Catalunya com de la cultura en general. L'editor, sense cap intervenció del Govern o de l'Administració, encarrega els originals del text i de la il·lustració als autors que considera oportú. La Generalitat no finança aquesta editorial, sinó que, en tot cas, si a la Generalitat l'interessa, adquireix els exemplars que considera.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Vidal-Quadras pot repreguntar.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí. Senyor conseller, gràcies per la seva resposta, que no té res a veure amb la meua pregunta. Però permeti'm que li digui que vostè no ha llegit bé aquest opuscle. Està redactat sobre dues bases: la fantasia i el foment en la joventut de Catalunya de l'hostilitat vers Espanya i la Corona. La fantasia perquè, en l'esmentat opuscle, s'hi aboquen afirmacions sense cap relació amb la realitat, i li'n posaré dos exemples particularment flagrants. Es diu, textualment: «Vers l'any 1000, Catalunya no sols ja era una nació, sinó que tenia totes les característiques d'un estat.» Suposo que vostè és coneixedor –i, si no ho és, jo li ho recordo amb molt de gust– que l'any 1000 el territori de Catalunya estava format per un mosaic de comtats independents entre si, sense cap nexa institucional ni orgànic, tots ells vassalls dels reis de França; per tant, afirmar que l'any 1000 Catalunya era una nació, és un caprici oníric, i, afegir que tenia totes les característiques d'un estat, un disbarat històric i polític.

Segon exemple: en aquest prodigi de rigor i bona voluntat, es diu, referint-se a l'arxiduc Carles d'Àustria: «Catalunya en féu el seu pretendent al tron perquè aquest s'havia compromès a respectar les constitucions i institucions catalanes» –com si en Felip d'Anjou no ho hagués fet. És curiós com una falsedat d'aquest calibre es torna veritat evangèlica al nostre país. No sé si vostè sap, senyor conseller, que el pobre Felip d'Anjou a la seva arribada a Barcelona va convocar corts, que van durar del 12 d'octubre de 1701 fins al 14 de gener de 1702, i que va jurar tot, absolutament tot el que li van posar al davant i més. Escoltem testimonis i historiadors gens sospitosos de parcialitat. Macanaz: «Els catalans van aconseguir tot el que desitjaven, ja que ni a ells els quedà ni al rei cosa alguna que concedir-los.» Narcís Feliu de la Peña: «Les constitucions més favorables que havien obtingut les províncies.» Pierre Vilar: «El 1702, Felip V oferí a les Corts catalanes tot el que volien.»

Seria bo que els joves catalans, a més a més de patriotes, aprenguessin a ser respectuosos amb la veritat.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor Vidal-Quadras, com vostè acostuma a fer, el seu discurs no té res a veure amb la seva pregunta, i, en canvi, jo sí que crec que la meua resposta tenia a veure amb la seva pregunta. Vostè, senyor Vidal-Quadras, aprofita qualsevol oportunitat per destil·lar la tinta que vostè porta dintre.

Vostè m'ha preguntat: quins són els criteris educatius i històrics que s'han seguit per a fer aquest fulletó? I jo li he dit que això és una editorial privada, l'Editorial Mediterrània, SA, i que, per tant, nosaltres no podem respondre dels criteris amb què una editorial privada estableix els seus propis llibres. No ho faré mai, senyor Vidal-Quadras, en defensa de la llibertat dels editors de fer del text el que considerin convenient.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

La pregunta número 10 ha quedat posposada. Les 11, 12 i 13 han passat a ser contestades per escrit. La 14 ha estat formulada ja...

*Pregunta al Consell Executiu sobre la
construcció del Centre d'ensenyaments
secundaris de Can Parellada de Terrassa
(Vallès Occidental)*

La 15, del diputat senyor Magí Cadevall, sobre els ensenyaments secundaris de Can Parellada.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Realment, en aquesta pregunta ens volem interessar per l'Institut de Can Parellada, a les Fonts, que vull fer constar que és un barri segregat del nucli urbà de Terrassa; també voldria fer constar que hi ha la pregunta número 41, d'Iniciativa per Catalunya, que tracta sobre el mateix tema i que potser no es podrà veure..., vaja, segurament no es veurà avui, perquè amb el senyor Roc Fuentes havíem acudit conjuntament a una convocatòria de les associacions de veïns i escolars del barri.

Hi ha una població infantil nombrosa en aquest barri, que es manté i pot créixer perquè hi ha parelles joves. No tenen institut. El primer problema és, com ja he dit, que està separat del nucli urbà de Terrassa i de Sant Quirze –perquè hi ha una part de les Fonts que pertany també al municipi de Sant Quirze–, i el segon problema és que el mapa escolar preveia escolaritzar aquests alumnes en un centre de secundària situat en el municipi de Sabadell; això ens semblava inadmissible, aquest trasllat, perquè suposava, primer, un trasllat més lluny i, segon, de nens més joves, per la reforma, a partir dels dotze anys –nens i nenes.

L'Ajuntament de Terrassa va presentar alegacions demanant un institut a Can Parellada; la resposta va ser positiva –en principi l'Administració ha dit que farà aquest institut–, però el problema i el motiu de la pregunta és que, encara que hi ha terrenys disponibles, que sembla que el Departament d'Ensenyament diu que són acceptables i que en un mes l'Ajuntament els podria cedir, si hi hagués la volun-

tat ferma per part de la Conselleria, fins ara el Departament d'Ensenyament no ha concretat uns terminis per a la construcció d'aquest edifici, i aquest és, per tant, l'objecte de la pregunta: en quins terminis es començaria i s'acabaria.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, l'Institut de Can Parellada, el Departament ha decidit incorporar-lo en la previsió de totes les construccions escolars, per atendre precisament aquestes característiques específiques que podem trobar en aquest indret. En qualsevol cas, vull fer constar la millor disposició que hem trobat per part de l'Ajuntament de Terrassa a l'hora d'oferir un solar adequat, i jo crec que aquest és un tema sobre el qual podem tenir una concreció definitiva cap a l'estiu vinent. Espero que sigui abans de l'estiu; en tot cas, no voldria que fos pres com a un compromís en ferm. Si no és abans serà després, però, en qualsevol cas, dins d'enguany.

Per tant, aquesta és una obra que s'incorpora de nou a les previsions inicials, i en aquest sentit jo crec que hem d'intentar fer l'esforç que les obres puguin estar enllestides abans de l'inici del curs escolar 96-97. Amb tot, comprendrà que, si no està del tot tancat el tema, tampoc ara no vulgui fixar quin és el compromís que adopta el Departament d'Ensenyament en relació amb l'inici de les obres, però, de fet, nosaltres li donem un caràcter preferent, a la construcció d'aquest centre, i espero que, efectivament, aquesta incorporació pugui resoldre adequadament la demanda escolar en aquesta àrea del municipi de Terrassa i que, alhora, aquesta incorporació es pugui concretar amb la construcció d'un nou edifici i que això es pugui fer a l'inici del curs 96-97. Amb tot, jo espero que tingui l'amabilitat d'esperar uns mesos, que puguem tenir tancades aquestes converses amb l'Ajuntament de Terrassa i que nosaltres puguem fer la periodificació adequada de totes aquestes obres, que haurien d'estar enllestides per al curs 96-97.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Cadevall pot repreguntar.

El Sr. CADEVALL: Sí. Encara que també, com en la pregunta anterior, agraeixo la resposta, aquí és una mica menys positiva o menys esperançadora, la resposta, per dos motius. En primer lloc, diu que no ens podrà donar la resposta definitiva fins a l'estiu, però, si realment consideressin prioritari el tema..., el senyor conseller va recordar que precisament quan jo li vaig fer constar que a Barcelona s'estava aplicant, de fet, el mapa escolar sense haver donat un informe global al Consell Escolar de Barcelona, el senyor conseller deia: «Bé, els temes que són clars, els temes que són prioritaris, es poden parlar amb l'ajuntament i començar, fins i tot, l'execució abans de tenir complert el mapa escolar.» Per tant, una mica, la qüestió és: si vostè cregués que aquest tema és prioritari, em podria donar la resposta ara i no a l'estiu.

I la segona qüestió és en part positiva: diu que farà un esforç perquè estigui acabat el 96-97; realment, el que vol el barri de Can Parellada, el que vol el municipi de Terrassa és la seguretat que estigui acabat el 96-97, perquè, si no, hi haurien uns anys que realment els alumnes s'haurien de traslladar a estudiar fora del municipi de Terrassa, no només fora del nucli de Can Parellada, sinó fora del municipi de Terrassa, al municipi de Sabadell.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps. El conseller...

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: No, efectivament, jo no sé si és més o menys satisfactòria, en qualsevol cas em sembla que aquesta incorporació és efectivament satisfactòria, sobretot per als pares i per als alumnes que es veuran beneficiats per aquesta construcció.

En segon lloc, efectivament, hi ha temes sobre els quals quan hi ha l'acord de l'ajuntament sobre els solars, etcètera, i tenint clar que s'ha de fer, ho fem, d'acord amb les nostres possibilitats pressupostàries, però en aquest cas vull recordar una vegada més que és una nova incorporació; per tant, totes aquestes noves incorporacions hem de veure fins a quin punt les podem encabir totes perquè es puguin enllestir les obres abans d'aquest curs 96-97. És, en tot cas, sobre aquestes noves incorporacions que hem de veure el caràcter preferent de què jo li parlava. Ja comprenc que els pares volen tenir aquesta seguretat i a vostè li agradaria que jo la hi donés i a mi m'agradaria poder-la-hi donar, però crec que aquesta seguretat no la hi podré donar fins que no veiem que, efectivament, podem complir aquesta voluntat.

En qualsevol cas, hi ha una decisió presa que és prou important, que és que aquest institut es farà i que, a més, existeix la voluntat de fer-lo per a aquest curs.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures
del Departament de Cultura per a fer complir
l'ordre de paralització de les obres
del castell de Sant Martí, a Sant Martí Sarroca
(Alt Penedès)*

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és sobre les obres del castell de Sant Martí, a Sant Martí Sarroca, que formularà el diputat senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Senyor conseller, com vostè sap, en els últims temps s'estan realitzant obres de reconstrucció en el castell de Sant Martí Sarroca; el juny de l'any passat, a petició del cap del Servei de Patrimoni Arquitectònic de la Generalitat, l'arquitecta senyora Mercè Costa, dels Serveis Territorials, va fer una visita per comprovar si les obres que s'estaven realitzant responien al projecte aprovat per la Comissió Territorial de Barcelona. L'informe que la senyora Costa va adreçar al Servei del Patrimoni Arquitectònic assenyalava de manera ben clara que s'havia pogut comprovar

L'existència de diferències notables en relació amb el projecte de restauració realitzat pel senyor Carles Solsona i, a més a més, deia que des de la perspectiva des de la qual subscribia aquest informe, les obres, a més de no ser fidels al projecte presentat i aprovat per la Comissió, no eren arquitectònicament gaire afortunades. Considerava també que l'augment en l'alçada d'aquesta ala del castell desvirtua i anul·la completament el projecte base que havia estat originàriament presentat per a la restauració del castell. Com a conseqüència d'aquest informe, el cap del Servei de Patrimoni Arquitectònic de la Generalitat de Catalunya, el senyor Antoni Navarro, es va adreçar a l'alcalde de la població dient-li que, mentrestant, «s'ha d'entendre que les obres que es realitzen són il·legals, per la qual cosa sou pregat que paralitzeu aquestes, d'acord amb la legislació vigent.» Aquest comunicat era del 8 de novembre, aquesta ordre, del 8 de novembre de 1993. Fins allà on aquest diputat sap i coneix, aquestes obres no s'han paralitzat. El motiu d'aquesta pregunta, més que una pregunta és gairebé fer-li un prec, senyor conseller, fer-li el prec que les obres es paralitzin per tal que es compleixi la normativa, es compleixin les ordres que el seu mateix Departament, «atinadament», encertadament ha donat en relació amb la restauració del castell de Sant Martí Sarroca.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sobrequés. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies, senyor diputat, per la seva intervenció. Simplement jo li respondré després al que vostè em deia... Vostè em feia més aviat no tant una pregunta com feia una sol·licitud, un prec, tal com vostè diu; jo voldria explicar que aquest castell de Sant Martí Sarroca, el coneixem, molts diputats ja ho saben, és un bé d'interès nacional que es troba junt a l'església de Santa Maria, i aquest castell havia sofert una sèrie de restauracions, notablement, jo diria, desafortunades, durant una època determinada, fins que hi va haver un projecte que va fer la Generalitat, que es va acordar i que va ser presentat per mi mateix, aquest projecte. L'Ajuntament, jo diria que amb molt interès que sempre ha demostrat per aquest castell, es va comprometre a anar fent, a través de diverses anualitats, el finançament dels treballs necessaris per a la completa restauració i adequació d'aquest castell.

Efectivament hi ha hagut sempre un interès, per part tant de la Generalitat com per part de l'ajuntament, perquè les coses es fessin ben fetes i, efectivament, durant el transcurs d'aquestes obres a què fa referència el senyor diputat, hi va haver la presència dels arquitectes del Departament que van parlar, van tenir..., van parlar amb el senyor alcalde i li van demanar que en tant no es comprovés —no li ho van manar, perquè l'ordenació d'aturar les obres és una disposició del conseller—..., els van demanar que el projecte s'aturés en la part que corresponia a modificacions que afectessin l'estructura del projecte, que es paralitzés per tal de poder-ho comprovar.

Pel que jo he pogut constatar, hi ha hagut una pròpia resposta de l'alcalde en el sentit que ell paralitzaria les obres aquestes d'infraestructura, no les que estaven fent d'adequació de l'interior —les d'infraestructura— per tal que es pogués comprovar que el que es realitzaria o el que s'estava realitzant o el que es pretenia realitzar s'adequava al que estava establert en el projecte.

No cal que li digui, senyor diputat, que per part nostra prendrem, com sempre fem o procurem fer, les mesures i les actuacions necessàries per tal que es respectin les indicacions pertinents.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Al senyor Sobrequés li queden quinze segons per fer repregunta.

El Sr. SOBREQUÉS: Són bons, senyor president. Gràcies. No, simplement per recordar-li que no sé si l'ordre, però l'escrit diu: «per la qual cosa sou pregat que paralitzeu les obres...» i això era del 8 de novembre, fa cinc mesos. Jo li torno a pregar, senyor conseller, que, doncs, després de cinc mesos d'aquesta ordre o d'aquest comunicat es realitzi realment la paralització de les obres.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sobrequés, senyor conseller.

La següent pregunta és sobre la disposició addicional primera de la Llei 7/1993, de carreteres, presentada pel diputat senyor Manuel Nadal.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la disposició
addicional primera de la Llei 7/1993,
de carreteres*

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, aquesta disposició addicional primera de la Llei de carreteres estableix que en el termini de sis mesos després de l'aprovació de la Llei s'ha de procedir a la presentació de la revisió del Pla de carreteres de Catalunya. Donat que s'han complert els sis mesos de l'aprovació de la Llei —falta una setmana perquè es compleixin sis mesos des de la publicació de la Llei—, aquest diputat pregunta amb quina data es pensa presentar la revisió del Pla de carreteres.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Cullerell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep M. Cullerell): Molt honorable senyor president, senyor diputat, vostè coneix que d'acord amb l'article 2 del Codi Civil les lleis entren en vigor vint dies després de la seva publicació; per tant, és evident que, amb motiu d'això anterior, la vigència de la Llei de carreteres s'ha de començar a comptar a partir de l'1 de novembre de 1993, amb la qual cosa el termini d'adaptació del Pla de carreteres, segons la disposició addicional primera de la Llei de carreteres, s'acabaria el proper 1 de maig.

Cal assenyalar que actualment es troba en fase avançada de redacció la modificació del Pla de carreteres, de manera

que estic segur que en l'esmentada data es podrà tenir acabada aquesta modificació del Pla de carreteres. A partir del mes de maig, i d'acord amb el que preveu l'article 11.4 de la Llei de carreteres, s'obrirà un període previ de consulta institucional a diferents organismes i administracions, a fi de poder recollir les observacions que complementin les modificacions esmentades i, a partir d'aquest tràmit, es procedirà a redactar el text definitiu que serà aprovat pel Govern.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Nadal pot repreguntar. Hi renuncia. Podem passar a la següent pregunta sobre la tramitació del Pla general territorial de Catalunya, que formula el diputat senyor Manuel Nadal.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la tramitació
del Pla general territorial de Catalunya*

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, senyor president, així com la del Pla de carreteres era una pregunta previsorària per veure si es presentaria en la data prevista de l'1 de maig, doncs, en el Pla general territorial de Catalunya estem ja tan fora de termini que, per tant, no cal discussió. Aquest diputat ha pres el compromís d'anar preguntant al conseller en quina data pensa presentar el Pla general territorial de Catalunya ja que en una altra pregunta, anterior, no va contestar, i fins que no rebi una resposta satisfactòria, doncs, irà reformulant aquesta pregunta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller senyor Culler.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Bé, jo, doncs, senyor Nadal, també, amb la mateixa tossuderia de vostè li continuaré contestant una vegada darrera l'altra: de fet ja fa unes setmanes que m'ho va preguntar, jo li torno a dir que ho farem tan aviat com sigui possible i tan aviat com aquesta sigui possible, sigui compatible també amb la recerca del màxim consens possible amb les diferents institucions, les diferents forces polítiques per tirar-ho endavant.

De totes maneres, sí que li voldria dir que vostè, en la pregunta escrita, perdó, en el text de la pregunta, em diu que s'ha allargat molt, que passa més d'un any des de la informació institucional; no, jo li voldria..., segurament vostè, també vostè ho coneix però jo voldria deixar clar davant la cambra que això no és ben bé exacte, no és així, que, tal com afirma vostè en el preàmbul, que ha passat més d'un any, no és així, perquè faria un any si el període d'informació institucional no s'hagués allargat a petició dels diversos consells comarcals i ajuntaments que van considerar que necessitaven més temps que l'inicialment previst per estudiar el Pla i formular-hi les alegacions corresponents; per tant, el període va finalitzar el 15 de juliol. Malgrat aquesta perllongació, també li haig de dir que diversos organismes han fet arribar les seves alegacions fora del període establert

—concretament han estat vuitanta el nombre d'organismes que s'han retardat més enllà del 15 de juliol—, hem cregut que era convenient, malgrat tot, tenir en compte aquestes alegacions, encara que això modifiqués o allargués lleugerament els terminis de tramitació del Pla. Per exemple, citaré alguns ajuntaments que van presentar les alegacions fora, fins i tot, del termini del 15 de juliol, com poden ser els ajuntaments de Vallmoll, el de Tremp, el de Mollet del Vallès, el d'Olot, el de Besalú, etcètera.

D'altra banda, també li haig de dir que el nombre d'alegacions —i a mi em sembla que li ho tornaré a dir i ja li ho vaig dir l'altra setmana però li ho torno a dir ara— és d'unes 1.300, 1.300 alegacions, nombre relativament lògic ja que el Pla afecta tot Catalunya i diversos sectors d'activitat, però nombre prou alt per requerir un treball de tractament relativament important. També cal tenir en compte que hem volgut estudiar acuradament les alegacions, el que freqüentment ha requerit contactes amb alegants o fins i tot consultes específiques a un conjunt d'organismes com ha estat el cas de les comarques d'alta muntanya, respecte a la possible creació d'una àrea de funció territorial. Vostè coneix que això ha estat fins i tot una decisió feta recentment.

Bé, en aquest moment jo diria que la tasca de valoració de les alegacions s'ha acabat, s'ha presentat a la Comissió de coordinació de la política territorial la corresponent proposta d'incorporació d'un conjunt d'elles i la Comissió ja s'ha pronunciat; la tasca, per tant, que s'està portant a terme actualment és la modificació corresponent al Pla d'aquestes alegacions ja acceptades i, per tant, només ens queda pendent l'edició del Pla, l'edició del Pla que és una tasca, també li ho haig de dir, relativament complexa atesa la seva longitud i el material gràfic que incorpora.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller. Pot repreguntar sense esperança de resposta.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, conec el treball que s'està elaborant perquè és cert que des de la Comissió de Política Territorial del Govern s'estan estudiant les alegacions, hi ha molts de municipis que han rebut resposta a les alegacions que havien formulat, moltes d'elles acceptant les alegacions formulades pels ajuntaments; és cert també això de l'àrea funcional territorial del Pirineu que s'ha establert un període de consulta. Com vostè sap, nosaltres som partidaris que es consideri aquesta possibilitat com un element positiu; de totes maneres, la veritat és que el seu antecessor s'havia compromès a presentar aquí al Parlament el Pla territorial general abans d'acabar l'any anterior i, per tant, això no s'ha complert. Vostè diu tant aviat com sigui possible, esperem que aquest «tant aviat com sigui possible» sigui abans d'acabar l'estiu, que és el seu compromís, diguem, almenys davant els mitjans de comunicació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Les preguntes números 19, 20, 21 i 22 han quedat posposades; passem a la 23, que formula el diputat senyor Reguant, sobre el producte sanitari del Servei Català de la Salut. Té la paraula.

*Preguntes acumulades relatives als malalts
afectats per estats demencials*

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Podria agrupar, si fos possible, la 23, 40 i 50, atès que és el mateix concepte, el mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: 23, 40 i 50. Molt bé.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. La primera diu quina és l'oferta de producte sanitari que el Servei Català de la Salut posa a disposició dels malalts afectats per estats demencials en un estadi avançat de l'evolució de la malaltia, la segona, quines mesures pensa prendre el Govern pel que fa a habilitar llocs de residència adequats per a tractar i cuidar els malalts afectats de demència senil o pre-senil en estat avançat de la malaltia i la tercera quin és el nombre de llits i d'institucions de què el Servei Català de la Salut disposa per acollir els malalts diagnosticats de demència pre-senil o senil. Avui que tenim la bona notícia que sembla ser que un fàrmac que es posarà en funcionament, millorarà la qualitat de vida dels malalts d'Alzheimer, també hem de constatar que a Catalunya el jutjat número 7 de primera instància, dels de Barcelona, condemnava el Servei Català de la Salut, i entre els arguments que feia –referit a un accident d'un malalt d'Alzheimer, un accident no letal– deia que el Servei Català de la Salut va permetre i tolerar l'absència i insuficiència de llocs de residència adequats per a tractar i cuidar els pacients en aquesta situació.

Val la pena saber i conèixer –i voldríem escoltar-ho per part del conseller– si hi ha un buidatge aprofundit dels casos que hi ha a Catalunya pel que fa a malalts de Pick, Alzheimer, presbifrènia, Creutzfeld-Jakob, malalties arterioescleròtiques que porten demència, terminals indirectes –com per exemple de grans psicosis– o altre tipus de malalties que comporten secundàriament impossibilitat de l'autonomia personal per transtorn mental demencial.

Una vegada conegut això, ens agradaria també saber..., les preguntes que fem exactament per saber els mitjans que hi han per combatre aquest tipus de plaga, perquè també cal sumar la dada que el 50% dels malalts de la sida, quan estan en fase terminal, acaben també amb transtorns d'aquest ordre. La vivència que té aquest diputat –i amb això no pretenc certificar que tinc tota la informació, és possible que no la tingui–, però, de residències especialitzades per tractar aquests casos, des d'un punt de vista del sector públic, neta-ment són inexistents i la realitat és que aquest tipus de malalts han d'anar a parar a residències geriàtriques privades, concertades, amb uns pressupostos importants, que malgrat ser considerats grans invàlids no poden arribar a fer pagament de la seva mensualitat i moltes vegades no hi ha manera per part del Govern d'arribar a la compensació dinerària que els permeti acudir a aquests centres, que –hi insisteixo– no és l'ideal ni el més indicat. Però l'escoltaré amb molt d'interès per saber què és exactament...

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Reguant, vostè sap que des de fa anys, a nivell de la Conselleria de Sanitat i en col·laboració molt estreta amb el Departament de Benestar Social, tenim un programa conjunt, que és el programa «Vida als anys».

Pretendre que els malalts s'han d'encasellar en diferents aspectes molt concrets i que s'han de fer centres específics per cada una de les malalties creiem que no és la via, i ens va semblar ja fa temps que la línia bona era fer un programa que aglutinés tot aquest tipus d'atencions, i és el programa «Vida als anys».

El programa «Vida als anys», donades les nostres competències de gestió fins als darrers anys, és veritat que es dedicava sobretot als aspectes d'aquells malalts crònics amb unes malalties que no eren precisament les malalties mentals.

Actualment nosaltres hem afegit la gestió i se'ns han transferit les tres diputacions –Girona, Lleida i Tarragona–, ens falta el traspàs dels aspectes de gestió de la Diputació de Barcelona, però el plantejament que tenim és actuar com si la tiguéssim, i per tant anar tirant endavant en aquesta línia.

A nivell d'això, nosaltres tenim recursos importants, a nivell de places socio-sanitàries d'internament, que atenen diferents tipus de patologia, però que un 30%, aproximadament, atenen patologies de transtorn mental; són 4.800 places socio-sanitàries en setanta centres; d'aquests centres dos són específics, només dos són específics per atendre aquest tipus de malalts, però la majoria d'unitats d'aquest tipus tenen a més unitats especialitzades d'atenció a aquest tipus de problemes.

A Catalunya, a més, hi han actualment trenta hospitals de dia, dels quals quatre són específiques per a demència, però a més els altres també tenen aquest tipus de patologia. A part d'això hi ha centres extrahospitalaris que atenen aquests pacients i els PADES fan tasques també d'equips de suport per atendre aquestes patologies.

I a part d'això vostè sap bé, perquè vostè ho coneix, que la transformació dels psiquiàtrics anirà, precisament, en aquesta via de tenir llits dedicats a l'atenció d'aquest tipus de malalts, tipus de malalts que augmentarà per l'envelliment de la població, però a mi m'agradaria que no es parlés de plagues, perquè crec que és una cosa que queda fatal, no?, és una cosa que no va bé, i que a més nosaltres espero que els propers mesos puguem presentar aquí el pla..., dintre del Pla de salut de Catalunya hi havia un aspecte, precisament, a desenvolupar i que aquests dies s'està enllestit amb el consens de tothom, que és el Pla de salut mental, que formarà part d'aquest Pla de salut de Catalunya.

Que això es faci a través de mitjans públics o privats jo crec que és una cosa de poca importància, l'important és que el finançament sigui públic. Vostè ja sap la meua idea que una cosa és el finançament i l'altra cosa és la provisió, i nosaltres, evidentment, hem de fer que això sigui al més equitatiu possible; hem de fer que cada dia les famílies siguin més coneixedores d'aquest tipus de malalties i tota la societat i

que hi hagi una major participació de la família, precisament, en aquest tipus de temes.

Vostè ha parlat d'una sentència. Li puc assegurar que el Servei Català de la Salut hi recorrerà, contra aquesta sentència.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant pot repreguntar.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller. Escoltant-lo, senyor conseller, donaria la impressió que les meves preguntes serien sobreres, perquè en realitat vostès ho tenen considerat, ho tenen estudiat, tenen recursos i tenen programes.

Però, és clar, és que resulta que darrere dels recursos i dels programes les preguntes que jo li faig arrenquen de l'exploració sociològica del que aflora, del que es toca i no es resol. I vostè en realitat també ho ha reconegut; vostè reconeix que hi ha el 30% de malalts mentals i que hi ha 4.800 places al seu servei, però que només dos centres són per a malalts específics.

Jo no li he demanat en cap cas que fessin un centre per a cada malaltia, però sí que no em semblaria malament que tinguessin residències per a aquest tipus de malalts, que jo els he definit molt bé i que vostè intel·ligentment no ho ha pres en consideració, que són aquests tipus de malalts terminals dementis; són grans invàlids que han perdut la seva autonomia personal, no poden prendre's ni la medecina ni es poden vestir i que necessiten una atenció molt i molt especial.

Només per al seu Govern li diré que al Baix Empordà –comarca on jo visc– del 91 al 93 es va incrementar de dotze el nombre de casos d'aquest tipus de malalts que jo esmento. Al Baix Empordà només hi han 43 casos detectats, no sé d'altres que no hagin estat detectats, que probablement són més.

Per tant, és un problema que es dona dia a dia i que malgrat els recursos i els programes i l'esforç que fa el Govern –que no ho dubto– i la seva orientació –que la conec–, la realitat és que la dissociació entre els programes i la realitat tangible és que hi ha un bon nombre de casos, i sempre de gent pertanyent a les capes socials més desfavorides, vull dir, que van absolutament sense protecció per qui li ha de donar i qui li ha de servir el dret que tenen a ser tractats com a ciutadans, com qualsevol altre.

Gràcies, senyor president. I no cal dir que el tema de plagues jo no l'he utilitzat mai; «plagues» és un terme que no escau a l'espècie humana. Això és una cosa que jo no l'he esmentat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. El conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, vostè diu una cosa que és absolutament veritat; és a dir, aquest és un dels problemes més greus que tindrem en el futur; vostè sap perfectament que actualment a Catalunya hi han unes 40.000 persones de més de vuitanta-cinc anys, i en cinc anys passarem a tenir 130.000 persones de més de

vuitanta-cinc anys. Per tant, aquest és un problema gravíssim que es dona a Catalunya, que es dona a tot el món, que és un fet encoratjador i optimista per a tots nosaltres, però que al mateix temps genera molts problemes, i un dels problemes precisament és aquest, és un problema realment molt important, perquè vostè sap que la prolongació de la vida i fer que la gent visqui més anys fa que la gent pugui tenir deterioraments mentals més importants.

El primer punt és detectar aquests deterioraments mentals, tenir unitats capaces de fer això –que jo crec que actualment les tenim i cada dia estem en una situació millor– per evitar precisament el deteriorament d'aquests malalts.

Ja un segon punt és donar a conèixer aquestes malalties, perquè durant molts anys el malalt mental s'ha exclòs de la societat, s'ha procurat amagar i les famílies han rebutjat qui tenia aquest problema, i d'aquest problema s'ha de ser conscient, s'ha d'atendre i s'ha de donar a conèixer. S'ha de donar a conèixer què és l'Alzheimer, s'ha de donar a conèixer aquest tipus de malalties sense cap por i explicant-les i sabent el que són i mobilitzant recursos; mobilitzant recursos que ja li dic que en gran part nosaltres no podrem donar resposta a això si la gent no entén que una part de la cura d'aquestes persones corre a càrrec de la família; per tant haurem de fer un gran grau d'estimulació; que evidentment aquests malalts no pot ser que tots s'internin –no pot ser que tots s'internin–; que és evident que les famílies tenen dret que durant un temps aquesta persona s'interni encara que només sigui per poder agafar forces i poder després tornar a rebre aquest malalt a casa. Això és cert.

Jo crec que aquesta és la via que s'està produint ara; sincerament, crec que s'estan mobilitzant molts recursos; nosaltres, dintre de les dificultats pressupostàries, la part de despesa en salut mental és la que augmenta més, en quasi un 10%, i aquesta és la línia que continuarem fent.

Vostè em dirà: «Ecolti, continuaran havent-hi deficiències durant molt de temps.» Absolutament cert, i malauradament les previsions d'augment d'aquest tipus de malalties és superior fins i tot a la que vostè diu; tindrem molts malalts d'aquests tipus i ens hem d'acostumar a viure dintre d'aquesta situació, que, ja li dic, tampoc és per ser pessimistes; vol dir que anem millor. El que hem de procurar –jo sempre ho dic– és viure molts anys, viure'ls amb millor salut i procurar que aquesta societat sigui més justa, i haurem d'anar cada dia dedicant més recursos precisament a aquesta via.

Això és el que es pretén, precisament, i el que pretendrem amb la presentació d'aquest Pla de salut mental, i que intentarà ser un pla comprensiu de tots els aspectes, inclosos aquells que no són tan sanitaris; és a dir, també aspectes socials. I aquesta és la línia i això és el que farem properament, de presentar en aquest Parlament precisament aquest Pla de salut mental, que estarà dintre del Pla de salut de Catalunya; no serà un pla a part, sinó dintre del Pla de salut de Catalunya.

Moltes gràcies.

**Projecte de llei d'administració
institucional, de descentralització,
desconcentració i de coordinació
del Sistema Català de Serveis Socials
(Continuació)**

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Queda closa la tramitació de les preguntes amb resposta oral i passem a prosseguir amb el debat del Projecte de llei d'administració institucional, de descentralització, desconcentració i coordinació del sistema català de serveis socials.

Estàvem en el debat de l'article 29. El Grup Popular havia defensat la seva esmena 127. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena 128. La senyora Mayol té la paraula per defensar..., esmena 128.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Aquesta és quasi la penúltima intervenció que el nostre Grup farà en aquesta Llei. Jo l'he volguda fer per això d'una manera també solemne aquí a la tribuna, perquè és un dels eixos centrals de rebuig d'Iniciativa a aquest Projecte de llei.

Mirin, aquest article..., aquesta esmena és una esmena a l'article 29 que el que fa de fet és permetre el cobrament dels serveis socials. Ahir em vaig allargar a l'esmena a la totalitat a explicar el rebuig a aquesta proposta; per tant, avui no seré tan extensa, però vull aprofitar per rebatre el que em va rebatre a mi el senyor Codina quan jo vaig fer aquesta referència a l'esmena a la totalitat.

Mirin, jo crec —i això és veritat— que aquest, possiblement, és un dels eixos que més ens diferencien ideològicament, d'aquesta Llei. Tenim dos models del que és l'estat social. Miri, per nosaltres el fet que vostès posin en una llei com aquesta que es pot cobrar qualsevol servei social trenca un dels principis essencials de l'estat social. Miri, vostè em deia ahir que això no era veritat, perquè a tota la gent que no pogués pagar no se li cobraria, però, senyor Codina, Grup de la majoria, senyors del Govern, no és el mateix que la Constitució digui a l'article 27.1: «Tothom té dret a l'educació» i en el punt 4 digui: «L'ensenyament bàsic és obligatori i gratuït», que això és un dret universal que l'Estat garanteix, o que digués la Constitució: «Quan no existeixi capacitat econòmica del beneficiari i de la seva família l'Estat es farà càrrec de l'educació».

Són dos plantejaments radicalment diferents. Jo entenc que això és coherent amb el seu model —ho entenc—, és coherent amb un model neoliberal de Convergència i Unió, que vostès defensen, que el que fa és dir: «reduïm els impostos, els personals, perquè la gent pugui accedir, per exemple, a la sanitat privada, amb part d'aquests diners; reduïm els impostos de les empreses», vostè diuen que així fomenten la inversió, encara que sigui a costa de les condicions de treball de les persones, de precaritzar les condicions de treball; això genera dèficit públic, aquest dèficit públic que això genera no els preocupa. En canvi, el dèficit públic que es genera a partir de l'increment de les prestacions socials o a partir del manteniment simplement de les prestacions socials, aquest sí que els preocupa.

Aquesta filosofia també s'expressa avui en la Llei que defensem i en el model de govern que vostès tenen i que jo ha he denunciat reiteradament. Vostès tenen un govern que fa —diuen— polítiques de creixement a partir de totes les conselleries i una Conselleria de Benestar que està creada per pal·liar els dèficits que generen les altres polítiques; és a dir, dues polítiques: les polítiques per a tothom, per a tota la població, i les polítiques per als que no segueixen. Això és legítim; al nostre parer, inacceptable, incorrecte políticament i injust, però legítim. El que no ens sembla just, i no ens sembla correcte, és que vostès facin un discurs d'estat social i apliquin polítiques neoliberals. No, en què quedem? O sigui, vostès haurien de ser, en aquest sentit, jo crec, honrats i haurien de defensar el model que vostès defensen, que és un model neoliberal; un model on la gent pagui menys impostos, es financi els costos de la sanitat i dels serveis socials, i vostès faran caritat: els que no puguin pagar, ho pagarem nosaltres i nosaltres decidirem qui podem pagar; per tant, nosaltres decidirem qui és que no té capacitat econòmica, que això és el que diu la Llei; la Llei el que diu és que nosaltres decidirem qui té capacitat econòmica, qui no té capacitat econòmica i qui no en tingui, qui a nosaltres ens sembli que no en té, llavors li pagarem els serveis socials. Aquest no és el nostre plantejament. Jo ahir vaig dir: «Nosaltres, el nostre plantejament és que hi hagi uns impostos» —que ara no em puc estendre— «que siguin justos, que qui més té, més pagui i que l'Estat, en aquest cas, garanteixi uns drets bàsics i els drets als serveis socials a l'igual que els drets a la sanitat i a l'educació són drets que s'han de garantir, són drets universals i que no pot estar a criteri d'una administració pública atorgar».

En aquest sentit ja els vaig dir també ahir que si s'ha de decidir, com s'ha fet a la sanitat o a l'educació, que alguna prestació queda fora del que és, diguem-ne, la gratuïtat, no es pot fer colant-ho de pressa com un gol a partir d'una majoria parlamentària en una llei d'aquestes característiques; hi ha d'haver un gran consens social i polític a partir de què és el que es deixin fora.

La nostra esmena el que pretén —i aquí vull agrair l'aportació feta per Comissions Obreres, que va adreçar la seva proposta a tots els grups parlamentaris i que nosaltres hem recollit, perquè francament ens sembla una excel·lent esmena—, el que fa és dir que els serveis socials podran pagar-se quan es tracti —i aquí hi havia consens i vostès han trencat aquest consens—, quan es tracti d'un servei amb caràcter residencial o substitutori de la llar familiar, quan existeixi capacitat econòmica de les persones beneficiàries. I a partir d'aquí, afegim —jo crec que molt rigorosament— uns quants criteris: que en cap cas una persona pot quedar exclosa per insuficiència o manca de recursos; que la qualitat dels serveis no podrà venir determinada en funció de si es paga o si no es paga, etcètera, no m'hi vull estendre. Però la idea central és aquesta: només els serveis que substitueixen la residència poden ser pagats.

Jo, de veritat, crec que vostès haurien de ser valents en aquest sentit i haurien de dir realment el que pensen i el que

fan; no ens facin un discurs d'estat social i després apliquin una política d'estat neoliberal.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El Grup Socialista té dues esmenes a aquest article, la 129 i la 131: per a la seva defensa, té la paraula, el senyor Pérez de Tudela.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Bon dia, senyor president; bon dia, senyores i senyors diputats. No havent pogut acabar ahir la Llei em fa haver de suplir la companya Rosa Barenys en la continuïtat d'aquesta Llei i espero fer-li honor.

Agruparem les esmenes 129 i 131, si em permet el senyor president. Aquesta disposició és oberta..., ens obre una porta que dóna capacitat de maniobra per obrar de manera discrecional els serveis que es presten. En aquesta Llei hem aprovat la universalització dels serveis, hem establert drets, ens hem atorgat obligacions administratives i polítiques, i ara, al final de la Llei, obrim la porta al pagament dels serveis que exigeix capacitat de l'usuari o dels familiars.

No podem acceptar aquest article i encara que podríem estar d'acord que hi ha serveis que poden requerir una contraprestació de l'usuari, estem totalment en desacord amb el seu plantejament. Per nosaltres, és fonamental deixar clar que per principi tots els serveis socials són gratuïts, tant els d'atenció primària com els de segon nivell. Si no és així, creem un greuge comparatiu amb els altres sistemes de benestar, com són sanitat i educació. Però podem discutir i aprovar per llei... En aquest sentit, estem d'acord amb l'aportació del Grup Popular a l'article 127 d'establir amb la Llei de pressupostos els serveis que poden ser sotmesos a contraprestació i el seu preu, quins serveis haurien d'aplicar-se mitjançant una clàusula discriminatòria positiva; és a dir, qui més ho necessiti hi podrà accedir gratuïtament; quan la capacitat econòmica de l'usuari sigui provada —no la de la seva família—, els serveis estaran sotmesos a una contraprestació. Aquí hi teníem una proposta de transacció per a l'article 129, 131, a la qual hem de dir que no, i hem de dir que no perquè en aquesta proposta de transacció hem de manifestar el nostre desacord, a més de dir-los que en fer-la expliciten prou clarament la bondat de la nostra esmena i la perillositat de l'article proposat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya manté l'esmena 130? (*Pausa.*) El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, l'esmena 130, a més a més de la 133 i amb el permís de la presidència la 136 ter, de manera que, d'aquesta forma, en una sola intervenció faríem referència a les tres esmenes que resten vives del nostre Grup.

La primera fa referència a un aspecte al qual s'acaben de referir els portaveus d'altres grups parlamentaris relativa a la gratuïtat o no de determinats serveis, d'uns serveis socials bàsics, gratuïtat que al nostre entendre hauria de quedar garantida en coherència amb el que ha estat la intervenció del

nostre Grup en intervencions anteriors en esmenes concretes d'aquesta Llei que debatem. Seria aquesta, doncs, la nostra voluntat de suprimir l'apartat 2 d'aquest article 29.

Pel que fa referència a l'esmena 133, en aquesta esmena el nostre Grup Parlamentari proposa, per una banda, que s'incorporin ultra aquelles representacions que ja es preveuen en el text de la Llei, representants de les associacions municipalistes del país, que, per altra banda, dins de la mateixa operació de traspàs s'incloguin també les previsions i dotacions oportunes, de manera que es puguin atendre així els dèficits que existeixen en la matèria, ja que, òbviament, una cosa és traspassar competències i l'altra és deixar en un altre nivell tot el que seria la dotació d'aquestes competències, i, per tant, restaria sense sentit la primera de les afirmacions.

I, finalment, pel que fa referència a l'addicional tercera, nosaltres en proposem planament la supressió, per entendre que pot d'alguna forma laminar el que és el marge d'actuació dels municipis del país, perquè aquesta laminació ja ha estat apuntada pel Consell Consultiu de la Generalitat i perquè entenem que és preferible no anar amb subterfugis determinats, que puguin d'alguna forma amagar alguna arbitrarietat en l'aplicació de la Llei o fregar, ni que sigui inconscientment, doncs, una certa inconstitucionalitat, i que per aquest motiu és preferible passar directament a la supressió d'allò que legalment pugui aparèixer com a dubtós.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Torn en contra: el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna d'ençà que per primer cop vam començar la discussió de l'articulat, però en atenció al mateix gest que ha fet la diputada Mayol i el diputat Pérez de Tudela, per entendre que, com ells també ho han expressat, estem davant d'un article important i que, precisament, penso que pot portar contradiccions, que porta contradiccions entre els diferents grups polítics i que requereix una atenció especial. Estem parlant de l'obligació o no que els serveis socials es puguin cobrar o no i de la conveniència de fer-ho i la discussió, fins i tot s'ha plantejat, del model polític de cadascuna de les forces polítiques. (*Remor de veus.*) És a dir..., es deia: no és inconstitucional, i és cert que no és inconstitucional. Vull recordar que els grups d'Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana van portar al Consell Consultiu aquesta Llei, i especialment tenien interès pel que fa a la disposició addicional tercera, que ja en parlarem quan sigui el seu moment; també hi havien suggeriments fets a l'article 28 i a l'article 29.

Aquest que estem en aquest moment discutint és l'article 29, i, per tant, hi ha un posicionament exprés del Consell Consultiu pel que fa referència a aquest article i que, després de recordar que ni l'Estatut d'autonomia de Catalunya ni la mateixa Constitució espanyola en cap cas marquen l'obligatorietat de la gratuïtat dels serveis socials, hi ha un paràgraf, que com que jo estic convençut que la senyora Mayol, doncs, coneix perfectament, perquè té el Dictamen i perquè

li ha servit de base per a la seva intervenció, no li repetiré, però que escombra tota mena de dubte que hi pogués haver respecte de si és possible o no és possible.

Dit això, m'interessa molt de remarcar que aquest Projecte de llei, el que estem debatent en aquest moment, l'article 29, el que fa és «preveure la possibilitat de», en cap cas obliga, sinó que el que diu el Projecte de llei del Govern –i que nosaltres sostenim– és que «es podrà», no obliga en cap moment, sinó que deixa la porta oberta.

Vostè, senyora Mayol, ha fet un discurs que jo crec que era un discurs vàlid, doncs, fa uns anys enrere; jo crec que avui dia, des del respecte –una vegada més i com sempre– a les diferències ideològiques que hi pugui haver entre la seva formació i la nostra, que hi són, òbviament, doncs, és un plantejament que possiblement era vàlid i es podia sostenir..., es podia sostenir també des de la nostra perspectiva, des d'aquest respecte a un discurs fet per vostès fa uns quants anys, però que avui dia jo crec que està sincerament bastant depassat. Els models que hi han a Europa, que és un mirall que tots plegats sovint ens hi referim, van més en la línia de la possibilitat del –hi insisteixo: de la possibilitat de– cobrament, que no pas de mantenir aquesta gratuïtat.

Perquè, vostè que ha tingut una certa afició a portar i a reduir les coses per la via del exemple, òbviament, perquè es pugui notar, allò, les extrapolacions que a vegades poden, fins i tot, ridiculitzar una situació per ajudar-la a entendre, no?, de dir «escolti, si apliquéssim exactament el que vostès diuen, arribaríem a una situació determinada ics», i això es caricaturitza, permeti'm que en aquest moment també ho faci jo: i si hi hagués la gratuïtat absoluta, com vostè presentava en un principi, de tots els ciutadans de Catalunya, en aquest cas, als serveis socials, podríem, home, arribar-nos a plantejar si ciutadans d'aquest país, doncs, que tinguin un nivell i un estatus social –que n'hi han que el tenen i molt important, per no posar noms, no en citaré cap–, però hauríem d'estar obligats a donar un servei a persones que no en tenen absolutament cap necessitat; això dintre del discurs general. (*Remor de veus.*)

Quan vostè després baixa al detall i baixa a l'esmena puntual i concreta, ja deixa una mica la porta oberta, ja posa unes condicions; és a dir, observo una altra contradicció entre el seu discurs, senyora Mayol, i el que després vostè proposa, com ha reconegut, via esmena presentada per Comissions Obreres, que ja no deixa la porta tan tancada, sinó que condiciona aspectes quals sí que es podrien arribar a cobrar els serveis socials.

Jo crec que estaríem més en aquesta línia segona; és a dir, la concreta de l'esmena, perquè en el mateix sentit va molt més lligat amb una actitud coherent política que té el seu Grup en aquest moment a la discussió. I ahir els ho vaig dir i des de l'escó vostès em feien signes que no era així; però està absolutament en línia amb el Projecte de la Llei especial de la ciutat de Barcelona, concretament l'article 124, apartat b, que perquè no me'l puguin discutir –si em permet– li llegiré, perquè és molt breu.

L'article 124.b de la Carta de Barcelona, del Projecte de la Carta municipal de Barcelona, diu: «Autoritzar les activitats recaptatòries de suport en relació amb la prestació de serveis socials realitzades públicament»; autoritzar les activitats recaptatòries. Deixa absolutament oberta aquesta possibilitat; però és que això és lògic, senyora Mayol. Tal com li deia, això és..., els corrents van per aquí; no vol dir que s'hagi de fer, però aquesta possibilitat, que la contempla el Govern, que la contemplava el Grup de la majoria i que la contemplen els grups que donen suport a l'Ajuntament de Barcelona, a l'alcaldia de Barcelona, que són vostès mateixos i el Grup Socialista, aquesta possibilitat la contemplen 124, apartat b, del projecte de la Carta municipal de Barcelona.

Pel que fa a la intervenció del Grup Socialista, jo diria que hi han dos aspectes. Diu, per una banda, l'esmena 129: «Els serveis socials, tant d'atenció primària com d'atenció especialitzada, són essencialment gratuïts». A mi em costa d'entendre què és el que vol dir «essencialment gratuïts»; seran gratuïts o no seran gratuïts, en quina mesura? S'haurà de determinar per reglament, o no els sembla que queda més bé que deixem la porta oberta a poder ser, que és el que vostès ens estan dient? Vostès quan diuen «els serveis socials, tant d'atenció primària com d'atenció especialitzada, són essencialment gratuïts». Escolti, no concreta absolutament res. El nostre text diu que el Govern *podrà*, arribat el cas, *podrà fer-ho.* (*Remor de veus.*)

Això pel que fa referència a la 129. I, pel que fa referència a la 131, hi ha una addició que diu: «En cap cas la qualitat dels serveis estarà en relació amb la contraprestació rebuda del seu usuari.»

Tot plegat s'emmarca, i en el seu conjunt d'aquestes esmenes..., n'hi ha una altra, que no l'he contradit, que és l'esmena que va defensar el diputat Julio Ariza, que en el seu conjunt de l'esmena nosaltres li anunciem –em sembla que vaig dir-ho ahir, però, com que ara estem parlant d'aquest article, val la pena repetir-ho– que li votarem, de la seva esmena, dos apartats, els dos darrers apartats, perquè incorporen tant el que vostè ens planteja..., no tot el que vostè ens planteja, però aquesta part, que sí que tenim interès des del Grup de Convergència i Unió que quedi clar en el text de la Llei que hi hauran unes condicions que segur que en cap cas mai ningú podrà cobrar els serveis, doncs, aquesta esmena és absolutament coincident amb l'esmena del Grup Socialista pel que fa a la part de l'addició.

Jo li demanaria –en aquest cas que li anuncio, que votarem a favor de l'esmena del Grup Popular, perquè en el seu conjunt..., de la part de l'esmena del Grup Popular, perquè en el seu conjunt abraça molt més la preocupació que han expressat precisament aquests dos grups– que tinguessin l'amabilitat, el Grup Socialista, de..., arribat aquest punt, volguessin retirar l'esmena 187. La cent..., anterior, la 129, malgrat que jo crec que estem dient exactament el mateix, perquè vostès tampoc puntualitzen gens com i de quina manera es podrien i no es podrien cobrar; ja comprenc que des d'un punt de vista polític vostès la vulguin mantenir, i vostè

al mateix temps entendrà que nosaltres la votem en contra. Però no ens enganyem: ni vostès concreten més ni nosaltres anem més enllà del que vostès mateixos diuen.

Lamento avui que el diputat Bosch no sigui a la sala, perquè ahir va ser potser amb l'únic diputat que en un moment determinat va semblar que trencàvem una mica la dinàmica del debat, i avui, doncs, amb la substitució del diputat Carrod-Rovira, òbviament està garantida l'actuació del Grup d'Esquerra Republicana, però no em permet, en algun cas, referir-me puntualment a coses que ahir encara deia el senyor Bosch.

De totes maneres, el que proposa el Grup d'Esquerra Republicana amb aquest article és la supressió. És a dir..., jo els convido que vegin que en aquest article tenim tots els ventalls: tenim des de la possibilitat, com se'ns fa per part d'Iniciativa per Catalunya, que no es cobri res; el cas d'Esquerra Republicana, el que fa en aquest article és una esmena de supressió, que tampoc volen que es pagui, que no hi hagi cap mena de compensació, i jo, pels motius que els he anat explicant al llarg d'aquesta intervenció, em sembla que hi poden estar d'acord o no; penso que uns haurien d'estar més d'acord que d'altres, però, bé, en qualsevol cas, els arguments que els he anat desgranant justifiquen, si més no, el fet que mantinguem la proposta del nostre..., del Projecte de llei, amb el benentès que l'esmena, la part de l'esmena del Grup Popular que –ho repeteixo– votarem favorablement hauria de fer pensar al Grup d'Iniciativa per Catalunya i al Grup Socialista, i també a Esquerra Republicana, que la seva bàsica preocupació pel que fa referència a aquest article queda absolutament salvada amb aquesta esmena transaccional.

No sé si en el que queda de debat tornarem a sortir a la tribuna o no, però, en qualsevol cas, m'ha interessat..., en aquest article, el 29, que era punyent i que valia la pena sortir a la tribuna per correspondència, com deia al principi, amb la intervenció de la diputada Mayol i del senyor Pérez de Tudela.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. (*La Sra. Mayol demana per parlar*). La senyora Mayol, per què demana la paraula?

La Sra. MAYOL: Senyor president, per contradiccions.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut.

La Sra. MAYOL: Senyor Codina, jo he demanat la paraula per contradiccions –que no és per fer-li una rèplica, que ja intentaré fer-ho en l'última intervenció– per dues coses.

El Sr. PRESIDENT: Si li ho permet la presidència.

La Sra. MAYOL: Senyor president, és que crec que m'ho permetrà, perquè hi ha una exposició de motius, que són els principis essencials de la Llei, és una esmena i llavors a dintre...

El Sr. PRESIDENT: No profetitzis, i ja veurem què farà la presidència. (*Rialles*.)

La Sra. MAYOL: Senyor Codina, vostè ha dit dues coses que són inexactes. Nosaltres –ja li ho vam dir ahir des de

l'escó–, no hem donat suport a aquest article de la Carta municipal que diu que es poden cobrar els serveis socials. El nostre Grup no hi estem d'acord, en això; hi van estar d'acord el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió a l'Ajuntament de Barcelona, no el Grup d'Iniciativa; per tant, no ens atribueixi coses que no són veritat.

Un altre segon aspecte que li vull dir: vostè acaba de dir fa un moment que l'esmena d'Iniciativa proposa que no es cobri res. No és veritat –sí que ho ha dit, ho ha dit, senyor Codina, perquè he estat molt atenta–, la nostra esmena el que diu és el pacte a què havíem arribat abans que vostès fessin el Decret del juliol que no recordo el número, que era que es cobressin només els serveis substitutoris de la llar residencial, i aquí nosaltres hi estem d'acord. Vostès van treure en el Decret que van fer el juliol la paraula «residencials», i a partir d'aquí s'obre la veda i poden cobrar centres de dia i poden cobrar centres de recuperació d'atenció precoç, poden cobrar el que vulguin.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. El senyor Codina, també un minut.

El Sr. CODINA: Sí, segurament menys, senyor president. Senyora Mayol, si vostès no van donar suport a l'article 124 del Projecte de llei, apartat b, de la Carta municipal de Barcelona, li demano excuses. La meua informació estava errada, i per tant no tinc cap inconvenient a rectificar, si aquest és el cas.

Pel que fa referència..., i escolti, senyora Mayol, jo li he dit, exactament li he dit: «En el seu discurs, que no s'ajusta a la seva esmena, el seu discurs, que no s'ajusta a la seva esmena...», a l'esmena li he reconegut que vostè obria la porta a la possibilitat, amb unes condicions determinades, de poder-lo cobrar, però li he fet el matís: en el seu discurs deia una cosa i a l'esmena la matisava més. Aquest aclariment ens semblava important.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Codina.

Passem a les disposicions addicionals. La primera no té cap esmena, la segona sí. El Grup Socialista té l'esmena 132 i...

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Sí, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Pérez de Tudela.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Aquesta esmena estableix determinades cauteles al traspàs dels serveis als ens locals i als consells comarcals. En principi, les comissions de traspàs creiem que han de ser tripartides; estem ordenant el sistema de serveis socials perquè no podem participar conjuntament els representants de totes les administracions locals. Llum i taquígrafs, senyors diputats; que no hi hagi malentesos, fem-ho bé.

Per altra part, per a la dotació econòmica dels traspàsos, han d'ésser clars i transparents pel que fa al finançament dels serveis traspàsats, i utilitzar els criteris de cobertura vigent, tal com diu la disposició, però especialment tenir en compte els dèficits existents.

Crec, senyor conseller, que no és correcte que vostè intenti negociar el traspàs dels serveis d'ajut a la llar als ens

locals partint únicament dels serveis de l'ICASS que vostè té, que és un servei reduït, quan les necessitats sabem que són moltes més. No es pot fer trampa, i aquest article pretén fer allò de què vostè s'ha queixat moltes vegades en relació amb el Govern de l'Estat: demanar cobertura, necessitat en aquest cas especialment important, perquè el sistema s'està desenvolupant. És que la política és diferent quan es fa a Barcelona o es fa a Madrid? Possiblement hàgim de constatar, malauradament, que per vostès sí.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. El Grup Popular té les esmenes 134 i 135. Senyor Ariza, té la paraula.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, defensarem conjuntament les esmenes 134, 138 i 149, i hem retirat l'esmena 135.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ARIZA: La Sentència 32/81 del Tribunal Constitucional garanteix el manteniment institucional de la província i dels organismes locals d'àmbit provincial; en definitiva, els béns i serveis de les diputacions provincials poden ser modificats per les cambres autonòmiques, sempre que no impliquin un buidatge de les seves competències, recursos financers i patrimonials.

Amb la nostra esmena 134 pretenem que les diputacions provincials catalanes mantinguin els seus recursos per tal de prestar els serveis essencials propis de cooperació i assistència tècnica i financera a les administracions municipals en matèria de serveis socials. La Generalitat de Catalunya pot inserir la xarxa provincial de serveis socials dependents de les diputacions provincials dins de l'estructura normativa autonòmica en matèria de serveis socials, però no pot imposar una transferència patrimonial i financera contrària a l'autonomia local.

El que cal fer és portar a terme la reconversió funcional de les diputacions provincials en ens de l'Administració pública que prestin assistència i cooperació jurídica, econòmica i tècnica a les corporacions locals, d'acord amb allò que disposa la Llei estatal reguladora de les bases del règim local i la legislació de règim local de Catalunya. Això implica el manteniment íntegre dels recursos financers, que queden alliberats per tal d'atendre i donar suport a unes hisendes locals en situació de fallida.

Si la cambra accepta la nostra esmena, evitariem la reproducció de la situació de bloqueig sistemàtic a la Comissió Mixta Generalitat - Diputacions Provincials que ha estat habitual al llarg d'aquests anys.

La nostra esmena 138 dóna resposta a la problemàtica específica de la capital de Catalunya mitjançant la Carta municipal de Barcelona, on s'ofereix a aquesta corporació els mecanismes polítics i administratius necessaris per donar resposta a una problemàtica de la complexitat que comporta una ciutat com la nostra.

Com tots vostès coneixen, la disposició addicional sisena de la Llei orgànica reguladora de les bases del règim local deixa obertes les portes de forma implícita a l'elaboració de

la Carta municipal de Barcelona. La conservació per la Llei orgànica de l'Estat del règim especial de Barcelona posa de manifest que el legislador estatal ha volgut mantenir un estatus especial per a la capital de Catalunya, voluntat política que és compartida per aquesta cambra, donat que ha estat també recollida a l'article 75 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, que de forma explícita declara que el municipi de Barcelona ha de gaudir d'un règim jurídic especial establert per la llei. Això implica modificar la legislació que hem heretat del franquisme, modificació que comporta, per la naturalesa concurrent del règim local, delegacions per part de l'Estat i delegacions per part de la Generalitat.

Pel que fa als serveis socials, aquesta delegació implicaria donar un major grau d'autonomia en l'organització i gestió dels serveis socials que es presten dins el territori de la capital de Catalunya, així com l'establiment d'un sistema de finançament de les despeses socials que comporta aquesta capitalitat. Els exemples de París, Londres, Birmingham o Nova York posen de manifest que la creació de règims especials administratius permeten millorar la gestió d'uns serveis socials d'enorme complexitat a les grans ciutats. La crisi financera dels grans municipis, com ho és Barcelona, exigeix una racionalització de la gestió administrativa, que no pot actuar mimèticament partint de models de gestió aplicats a la resta de corporacions locals.

Pel que fa a la nostra esmena a la disposició final tercera, entenem que la determinació de l'àmbit territorial de les àrees bàsiques de serveis socials de Catalunya, d'acord amb allò que preveu l'article 4 del Projecte de Llei, és quelcom que hauria d'estar precedit d'un debat i consens parlamentari i amb les entitats locals afectades, ja que, d'acord amb les observacions tècniques que de cara a l'elaboració del Dictamen va lliurar la lletrada senyora Esther Andreu a la Mesa de la Comissió i als ponents..., que diu textualment: «L'autorització al Govern que conté aquesta disposició suposa, de fet, una deslegalització en blanc, donat que, sense cap mena de condicionant, obre al Govern la possibilitat d'alterar el previst en una llei, i en aquest cas l'objecció podria ser de constitucionalitat.»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Torn en contra, senyor Codina.

El Sr. CODINA: Sí, gràcies, senyor president. Ho faré a aquestes esmenes a la disposició addicional segona, començant per la 132, que és del Grup Socialista, i que..., jo distingiria bàsicament dos aspectes –parla dels dèficits. El senyor Pérez de Tudela demana a la seva esmena que, una vegada s'hagin produït els traspassos, es responsabilitzin dels dèficits anteriors en el moment del traspàs, i posa com a exemple els traspassos rebuts del Govern de l'Estat cap al Govern de la Generalitat, que aquesta ha estat una constant reclamació del Govern de Convergència i Unió, perquè no podia ser d'altra manera.

És clar, el que no es té en compte és que aquesta Llei, senyor Pérez de Tudela –i vostè la coneix–, preveu la possibilitat que els traspassos no siguin només de dalt a baix, sinó

de baix a dalt; és a dir, hi han possibilitats que hi hagin traspassos de serveis de la Generalitat cap als consells comarcals, dels consells comarcals cap als ajuntaments, però també al revés.

Imagini's, per un moment, vostè, que és un home conegedor profundament del món municipal i alcalde d'una ciutat important de Catalunya, que hi hagin serveis que avui dia estiguin a mans, perquè toquen i perquè volen, dels ajuntaments i decideixin el traspàs cap a un organisme superior, en aquest cas cap el consell comarcal o cap a la Generalitat de Catalunya i que a la vegada vostè estigues obligat, vostè, l'ajuntament ics o qui fos, estigues obligat a pagar aquells dèficits que ha acumulat mentre la gestió ha estat portada per aquesta administració inferior.

Ens sembla que el que podia ser bo, el que podia tenir de bonat la seva proposta fóra si estigues només en la línia del traspàs de dalt a baix, però com que aquesta Llei el que preveu és la possibilitat de traspassos en un sentit i en un altre per tal de concentrar, més ben dit, més que concentrar, de repartir les competències d'una manera determinada, amb la Llei a la mà ens podríem trobar en aquesta situació, que serveis que fins ara han estat portats pels ajuntaments, en el moment de ser traspassats cap a una altra administració també haguessin de pagar els dèficits, i em sembla que això no seria, vaja, no seria bo.

Pel que fa referència a les esmenes del Grup Popular, la 134, la 138; en la 134, senyor Ariza, tornen a insistir, i en això vostès són absolutament coherents, en el tema de les diputacions; és a dir, aquest és un discurs que vostès mantenen i em sembla que ho he dit moltes vegades des de la tribuna, que jo els felicito per la seva coherència en el seu discurs i en el seu manteniment, en aquest cas, de les diputacions, però que, és clar, estaríem en una contradicció no ideològica ni de posicionament diferenciat d'un partit polític a un altre o d'un grup parlamentari a un altre, sinó que tenim una llei aprovada per aquest Parlament, que vostès hi van votar en contra seguint aquesta coherència, que en matèria de serveis socials les competències de les diputacions passen a la Generalitat o als consells comarcals. Si admetéssim, si continuéssim admetent aquesta voluntat que vostès tenen en el tema de les diputacions i les conseqüències que d'ella es deriven, doncs, no tindria cap mena de sentit.

Vostè m'ha parlat també de l'esmena 138, que fa referència no ja a l'addicional segona, sinó a l'addicional quarta, si no recordo malament; anuncio ja –i quan sigui el seu moment ho faré amb més concreció– que oferirem una esmena transaccional tant al Grup Socialista com al Grup Popular pel que fa referència al caràcter especial que té la ciutat de Barcelona. En tot cas, quan arribéssim al debat d'aquesta addicional, doncs, ja els ho podré matisar més.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Passem ara al debat de la disposició addicional tercera, esmenes socialistes. Té la paraula el senyor Pérez de Tudela.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Gràcies, senyor president. En tot cas només que, per totes les raons esgrimides pel

Consell Consultiu d'inconstitucionalitat, mantenim aquesta esmena de supressió que ja havíem presentat al seu dia i celebrem que el Consell Consultiu s'hagi manifestat a favor d'aquesta supressió com a millor solució que la d'aferrar-se a mantenir-la per mitjà de l'esmena plantejada pel mateix Consell, coincidint amb la d'Iniciativa per Catalunya, com a assumible en el mal menor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. Esmena 137, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. La senyora Mayol té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Nosaltres havíem presentat, com vostès saben, havíem demanat un dictamen al Consell Consultiu perquè pensàvem que aquesta disposició addicional era inconstitucional. El Consell Consultiu ens va donar la raó a nosaltres i al Grup d'Esquerra Republicana i havíem fet una esmena, al seu moment, que és la que han adoptat ara el Grup de Convergència i Unió, semblant, que la fa teòricament constitucional. Nosaltres, per això, hem volgut demanar, hem volgut fer una esmena de supressió perquè ens sembla que encara que és veritat que a partir de la seva esmena el text passa a ser constitucional, però que és molt més clar políticament que no existeixi aquesta esmena, perquè una cosa pot ser constitucional i ser incorrecta políticament, que és una de les altres coses que jo li volia dir al senyor Codina abans. Per tant, ens sembla..., com que aquesta disposició addicional exemplifica –i al nostre parer políticament exemplifica– la punta d'un iceberg d'una llei plagada de propostes que freguen la inconstitucionalitat pel que fa a la relació amb els municipis, nosaltres creiem que és més correcta la supressió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El Grup d'Esquerra Republicana vol defensar la seva esmena presentada com a conseqüència del Dictamen del Consell Consultiu respecte a aquesta disposició? El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Si no vaig errat de comptes, senyor president, crec que ja l'hem defensada abans, quan fèiem referència a les tres esmenes que manteníem vives, però si vol la presidència, es pot tornar a repetir la defensa, si...

El Sr. PRESIDENT: No, no, l'ha fet molt brillantment, prèviament.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El PP dona per defensada la seva esmena derivada del Dictamen del Consell Consultiu, que és la 136 bis? (Pausa.) Molt bé, doncs, llavors, restaria només el torn en contra, que pot ser també la defensa de l'esmena presentada per Convergència i Unió, d'acord amb el Dictamen del Consell Consultiu.

Té la paraula el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Efectivament, no només per fer el posicionament en contra sinó, al mateix temps, amb els mateixos arguments fer la defensa de

la nostra esmena, conseqüent amb el Dictamen del Consell Consultiu i que jo voldria destacar de les intervencions que hi han hagut especialment la de la diputada Mayol, com no podia ser d'una altra manera, al llarg de tot aquest debat, que sembla que hàgim tingut en molt bona part del debat un cert *vis-à-vis*.

Home, vostè, senyora Mayol, diu: «plagada de qüestions que freguen la inconstitucionalitat», que freguen la inconstitucionalitat, plagada. El Consell Consultiu ha fet exclusivament un matís, un matís que nosaltres en aquest moment l'arreglarem, com vostès pretenien, com vostès pretenien. És a dir, vostès, abans de portar-ho al Consell Consultiu, fan una esmena que els omplia de goig –suposo que sí perquè, si no, li haurien aixecat el llistó. Vostè quan la va presentar la va presentar convençuda que si el Grup de Convergència i Unió acceptava la seva esmena ja no hi havia inconstitucionalitat. Bé, porten el Dictamen al Consell Consultiu i el Consell Consultiu els diu: «miri, si agafessin el que diu el Grup d'Iniciativa per Catalunya» –ve a dir–, «aquesta esmena, amb això s'arregla»; i ara vostè no en té prou amb aquella esmena que presentava, que ja li ho deixava bé, sinó que diu: «escolti'm, com ja ha demostrat el Consell Consultiu, aquesta Llei, vaja, gairebé tota és una cosa que està fregant la inconstitucionalitat». No. Aquesta Llei no frega la inconstitucionalitat, en res llevat de l'addicional tercera, tal com explicita el Consell Consultiu i que ho haurien pogut arreglar acceptant la seva esmena o presentant-ne una altra molt similar que és el que hem fet nosaltres, i era una opció, presentar una esmena molt similar a la que vostè ha presentat, i amb això la fem constitucional.

Voler dir que tota la Llei està vorejant la inconstitucionalitat, especialment pel que fa al tema dels ajuntaments, és una mica agosarat. Malgrat tot, senyora Mayol, penso que si ara el que oferim és una esmena del Grup de Convergència i Unió, que gairebé –gairebé, gairebé– és mimètica al que vostè va presentar, no només ens l'hauria de votar a favor, sinó que hauria de tenir la tranquil·litat absoluta que aquesta Llei, ara ja, des de tots els punts de vista, és constitucional.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Passem a continuació al debat d'unes esmenes del Grup Socialista que proposen noves disposicions addicionals: esmenes 139 a 144. Té la paraula el senyor Pérez de Tudela.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Senyor president, senyores i senyors diputats, en les esmenes 139 i 140 hi ha dues transaccionals; en qualsevol cas, el règim especial de serveis socials de la ciutat de Barcelona –dèiem– serà establert mitjançant una llei especial, i aquí s'ha fet una transacció; una transacció que entenem que respondria que s'han fet unes mateixes preguntes que nosaltres ens fèiem i ens plantejàvem i els plantejàvem a vostès, de com podia anar si no es fes d'aquesta manera. Creuen que els serveis especialitzats que en aquests moments desenvolupa i gestiona l'Àrea de Benestar poden ser traspassats a un consell comarcal?, vull dir a nivell de la ciutat de Barcelona. Creuen que la ciutat de Barcelona pot formar part d'un sector regional i

comarcal, donat que coincideixen amb l'Ajuntament, conjuntament amb Badalona, amb Santa Coloma, Hospitalet i Sant Adrià? Serà el Consell Consultiu el que participarà en la presa de decisió i en la formulació de planificació dels serveis socials pel que respecta a l'àmbit territorial deixant al marge la ciutat de Barcelona? Aquestes i altres preguntes ens fèiem i entenem que segurament se les hauran fetes i ha fet i ha permès que arribem a unes transaccions que hi estem d'acord, però que voldríem aclarir que entenem que en la transacció que es fa sobre la 139, concretament, entenem que planteja que en l'espera d'aquesta promulgació, que desitgem que ho sigui per consens, no s'aplicarà substitutòriament el que preveu la Llei perquè representaria un desgavell.

Pel que fa referència a les esmenes 140, 141 i 142, en aquestes tres esmenes s'entenen com a objectius deixar pa-lès que també en les altres conselleries del Govern de la Generalitat es presten serveis socials. No crec que vostès ho puguin negar, està clar que els serveis que gestiona la Direcció General de Justícia Juvenil del Departament de Justícia són serveis socials, aquí i a tot arreu.

També està clar que els serveis socials penitenciaris gestionen i els serveis d'orientació social dels jutjats són també serveis socials i també una part de les actuacions de les oficines d'orientació de Benestar Social, informació i assessorament, funcions que corresponen als equips bàsics d'atenció primària, per altra banda, també són serveis socials. És per tot això que el que els demanem és que ho reconguin únicament, deixin la competència allà on la tenen però estableixin aquest reconeixement perquè d'aquesta manera aquest serveis també fruitan dels avantatges que la Llei pretén regular, establir drets, universalitzar i regular el funcionament i el control del seu funcionament.

Pel que fa a l'esmena 143, dir-los que aquesta esmena pretén establir un termini de cinc, deu anys per fer efectius els drets als serveis socials. No podem aprovar una llei sense terminis de desenvolupament, com a mínim hem d'establir un període que sigui suficient per fer real i tangible el que avui aprovem aquí; i pel que fa referència a l'esmena 144, respon a una preocupació dels diferents equips multidisciplinars que actualment intervenen en els serveis socials; els equips bàsics de serveis socials d'atenció primària, els equips d'assessorament tècnic d'atenció primària, els EAIA, els serveis de valoració i orientació; no sé si encara ens en deixem algun. Tots ells s'haurien de gestionar unificadament amb un plantejament de coordinació, homogeneïtzant funcions donat que tots intervenen en les mateixes estructures de serveis socials.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. Torn en contra a aquestes noves disposicions addicionals que es proposen en aquestes esmenes socialistes?

El Sr. CODINA: Sí, gràcies, senyor president. El senyor Pérez de Tudela, si no he pres nota malament, ha defensat les esmenes 138, 141, 142...

El Sr. PRESIDENT: No, la 138 no perquè és del Grup Popular, la 139.

El Sr. CODINA: Sí, són coincidents, per això. 139, 141, 142, 143 i 144...

El Sr. PRESIDENT: Fins a la 146.

El Sr. CODINA: Bé, pel que fa a la 139 i, de passada, doncs, contesto també la 138, que és del Grup Popular. S'ha dit i s'ha anunciat ja que el Grup de la majoria ha ofert una esmena transaccional a dos grups per tal de resoldre el tema de la ciutat de Barcelona, però deixi'm que tot el més ràpid que pugui li aclareixi al senyor Pérez de Tudela que, en tot cas, té una confusió greu, i que si aquesta fos la situació i li semblés de no acceptar la transaccional, que ho faci, però el que no voldria permetre —jo no puc permetre— és que al *Diari de Sessions* quedés una confusió tan gran com podia quedar si la interpretació que ha fet el senyor Pérez de Tudela pensés que és la que diu la Llei.

La ciutat de Barcelona, quan tingui la seva llei —quan tingui la seva llei—, ajustarà a les condicions pròpies de la llei el tema de serveis socials; mentrestant, estarà sotmesa com qualsevol altra ciutat de Catalunya, i així ho ha entès la diputada Barenys, que és amb qui havíem parlat més d'aquest tema, i a partir d'aquí vam oferir la transacció al Grup Socialista i al Grup Popular. Vostè ha dit: «suposo que no va per aquí», doncs, sí, va per aquí i, en tot cas, si no els convé, doncs, no la signin, però el que vol la proposta d'aquesta transacció és claríssim: fem l'excepció a partir que la ciutat de Barcelona tingui la seva pròpia llei, cosa que, per altra banda, em consta que el conseller Comas, en converses amb l'alcalde Maragall, doncs, el tema el tenien absolutament assumit. Vull pensar que, segurament, el fet que hi hagi hagut a darrera hora, doncs, una substitució en el portaveu del Grup Socialista pugui haver induït a aquest error. Però, perquè no pogués quedar cap ombra de dubte, m'ha interessat deixar-li molt clar que el que preveu aquesta transacció és sí modificar la llei, ajustar la llei, quan la ciutat de Barcelona tingui la seva pròpia llei.

I, per tant, en aquest sentit lliurarem a la Mesa una proposta de transacció que estarà signada pel Grup Popular, per nosaltres mateixos i pel Grup Socialista, si finalment accepta aquesta proposta.

Senyor Pérez de Tudela, pel que fa a l'esmena 141, que és una altra esmena que també li oferim una transacció —140 i 141—, que fa referència al tema de Justícia, és una qüestió que a tots plegats ens preocupava i que voldria que també quedés molt clar que el que fa aquesta esmena és el reconeixement dels serveis que s'estan prestant, part dels serveis que s'estan prestant des del Departament de Justícia que tenen característica de serveis socials, que estiguin reconeguts com a drets dels serveis socials, altra cosa és que la gestió es porti des del Departament de Justícia.

Així, doncs, a aquest acord també hi havíem arribat amb la diputada Barenys, i espero que vostès puguin mantenir-lo, i tant en una esmena, l'anterior, a la ciutat de Barcelona, com en aquesta puguem —que aquesta és l'última voluntat— millorar els textos que s'havien presentat a la cambra.

Senyor Pérez de Tudela, pel que fa referència a l'esmena 143, vostès..., perdó, pel que fa a la 144 vostès el que pretenen és que serveis concrets —com les EAIA o com els EVO— depenguin d'un servei d'atenció primària. Vostè sap que els serveis d'atenció primària, millor dit, els equips d'atenció primària estan formats per un assistent social, per un educador i per una treballadora familiar; és a dir, tenen unes característiques i una tipologia determinada, i vostès el que volen és que altres equips formats per altres professionals que tenen altres feines a fer depenguin d'un que les té molt específiques.

Li diré més, senyor Pérez de Tudela, si vostès el que haguessin pretès amb aquesta esmena és que tots plegats haguessin depès del primer nivell, tindria un sentit lògic, tindria un sentit lògic, hauríem pogut discutir, ens hauríem posat d'acord o no, però el que vostès pretenen, de fet, i amb la proposta a la mà, és que —hi insisteixo— tant els EVO com els EAIA depenguin dels serveis d'atenció primària, en aquest cas concretament dels equips d'atenció primària.

Ens sembla que pot haver estat un error o, senzillament, si no és així i ha estat una voluntat del Grup Socialista d'entendre-ho d'aquesta manera, des del Grup de Convergència i Unió entenem que no poden dependre uns dels altres, perquè tenen matèries diferents, són professionals diferents i ens trobaríem en situacions com que un psicòleg depengués d'una treballadora familiar, perquè un forma part d'un equip i l'altre d'un altre, i ens sembla que no és el que tocava, ens sembla que no és el lògic.

En aquest sentit, doncs, insistir que hi ha les dues esmenes transaccionals que s'han lliurat a la Mesa, una que fa referència a la ciutat de Barcelona i l'altra en temes de justícia, i la resta les votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. El Grup Socialista proposa una disposició transitòria amb l'esmena 146. La vol defensar el senyor Pérez de Tudela?

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Sí, senyor president. Una transitòria que diu que en el termini de tres anys s'ha de desenvolupar el PAS de Catalunya, fent referència a una planificació marc en funció de la llei que aprovem i el desenvolupament de les prestacions i serveis que ara mateix acabem d'aprovar.

Si no ho fem així, una vegada més hem de manifestar que la Llei pot ser un paper mullat o una estructura de cartró-pedra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. Senyor Codina, pot fer torn en contra.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Ni paper mullat ni cartró-pedra, senyor Pérez de Tudela.

El PAS neix —el PAS és el Pla d'actuació social—, neix de la Llei 26/85, la Llei general de serveis socials, que estableix que els plans seran d'una durada de quatre anys. I ara vostès el que pretenen amb aquesta esmena seria que el que ja està previst amb la Llei 26/85 i el mateix PAS; cadascun sap que estem en aquest moment..., s'està treballant en el segon, i ja està en actuació el segon Pla d'actuació social, i és que uns terminis que ja estaven marcats per una llei i que estan con-

sensuats per tothom –pel Consell General dels Serveis Socials, per les representacions sindicals–, per tothom, que sigui de quatre anys, a vostès els sembla que ara això s'hauria d'aprofitar, perquè en comptes de cada quatre fos cada tres.

A nosaltres ens sembla més coherent que es mantingui tal com estava previst en la mateixa redacció del PAS, que es mantinguin els quatre anys i no els tres.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. La disposició derogatòria no té esmenes. Disposicions finals primera i segona tampoc no tenen esmenes. La tercera, sí; esmena 148, del Grup Socialista.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Sí, senyor president. Per nosaltres aquesta esmena pot suposar una deslegalització de tot el que acabem d'aprovar.

Acabem d'aprovar una llei que el Govern de la Generalitat, d'acord amb les competències de planificació i ordenació, diu que s'adapti, si escau, la composició, limitació, sectorialització i assignació funcional de la Xarxa Bàsica de Serveis Socials. No entenem la finalitat d'aquesta disposició.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. El senyor Codina, a veure si li fa entendre.

El Sr. CODINA: Jo estic segur que ho entén, una altra cosa és que el convenci; són dues coses diferents.

Home..., li vull recordar una cosa perquè tant a la disposició final tercera com a la quarta l'hauríem de tenir present. Aquest text que figura en aquest projecte en aquest moment de la disposició final tercera i la quarta va ser fruit d'un pacte en comissió, d'una proposta que vam fer el Grup de Convergència i Unió i que tots els grups van estar-hi d'acord, i per tant vostès l'han volgut mantenir –em sembla bé–, però em sembla que el record de dir-los que això va néixer fruit del pacte i de la transacció entre tots els grups que estaven presents a la Comissió, i també el Grup Socialista, que obeïa a un sol objectiu... És a dir, en aquest moment tenim a Catalunya, tindrem, d'aquí a poca estona, com a mínim tres lleis, que són la Llei-marc, la Llei de serveis socials, tenim la Llei que creava l'ICASS amb les seves modificacions posteriors i ara tindrem la Llei de descentralització. Semblava absolutament necessari que donéssim un marge de temps al Govern perquè pogués elaborar un text refós per la comoditat que després representarà el coneixement i la consulta de les diferents lleis. I en això vam estar-hi d'acord tots –Grup Socialista, Iniciativa, Grup Popular, Esquerra–, tots vam estar-hi d'acord, i especialment Esquerra Republicana, que va fer-hi molt d'èmfasi abans d'aparèixer aquesta proposta de transacció. Per tant, jo puc entendre, senyor Pérez de Tudela, que vostè avui vulgui mantenir per al seu discurs, doncs, una esmena, però –hi insisteixo– permeti'm que li recordi que va ser fruit del pacte i de l'acord que era absolutament necessari que hi haguessin dues disposicions més que acabessin de lligar tot un entramat en el món de la legislació que fa referència als serveis socials que era absolutament convenient.

Per aquesta raó li votarem en contra i li demanaria que reconsiderés, explicats els antecedents, el perquè en aquest moment crec convenient que l'hauríem de votar favorablement tots.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Passem ara a les úniques esmenes que resten, que són a l'exposició de motius.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya, esmena 150, i si li sembla bé, senyora Mayol, també podria fer la 158, que és al títol de la Llei.

La Sra. MAYOL: Senyor president, em sembla bé, i jo li volia demanar també, si m'ho permet, que jo faria l'explicació de vot en el mateix posicionament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ara sí, és l'última intervenció que faré en relació amb aquesta Llei i una mica servirà per expressar la nostra posició a l'exposició de motius, que a ningú s'escapa que és una mica la filosofia de la Llei que hem volgut defensar nosaltres.

Com vostès bé saben, nosaltres hem presentat un text alternatiu, un text alternatiu que –ja vaig dir-ho humilment– segur que té moltes falles, però que ha volgut ser la nostra proposta política, ha volgut ser una aportació en positiu per al debat. Al nostre parer, això ha estat poc considerat; és a dir, hem pogut fer poc debat al Parlament a l'entorn d'aquesta Llei i, d'alguna manera, el que nosaltres volíem amb aquesta proposta era fer d'aquesta Llei una llei que fes fonamentalment dues grans coses: garantir i aprofundir en els drets de les persones l'accés dels serveis socials i crear unes millors condicions institucionals per tal que l'Administració local –siguin consells comarcals, siguin ajuntaments– estigués en millors condicions per prestar aquests serveis.

Al nostre parer aquests dos principis no s'han aconseguit, i jo vull fer èmfasi en el tema de la universalització, vull fer èmfasi perquè ja n'he fet un cavall de batalla i voldria acabar també l'última intervenció d'aquesta Llei fent èmfasi en això. Jo voldria insistir en la nostra posició, senyors i senyores diputats: quelcom –ho he dit abans i ho torno a dir– pot ser constitucional i pot ser políticament incorrecte. En aquest sentit, nosaltres defensem i defensarem la universalització dels serveis socials de manera gratuïta, encara que la Constitució no ho digui en aquest sentit, i ho defensarem perquè estem convençuts políticament que és el millor.

En aquest sentit nosaltres hem dit que les persones que tenen..., riques –per parlar en un llenguatge clar–, el que han de fer és pagar més impostos, però tenen dret a les prestacions socials. Avui dia qui qüestiona, per exemple, que una persona que té diners pugui tenir accés a una operació de cor gratuïtament en el sistema sanitari? Qui ho qüestiona, això? Qui qüestiona que una persona que guanya diners pugui tenir accés a la Seguretat Social d'una manera gratuïta? Qui ho qüestiona, això? Perquè el que plantejem és que pagui més impostos qui té més diners, no que no pugui tenir accés a la sanitat.

En aquest sentit, un sistema de protecció –igual que s'ha fet en la sanitat o en l'ensenyament– el que fa en un país és que progressivament s'incrementen les prestacions, i si avui a Catalunya tenim un número ics –ara no ho recordo–, quatre mil places residencials, suposem, evidentment que qui les ha d'utilitzar és la gent que té més necessitat, evidentment, però la tendència és que això sigui per a tothom. I, hi insisteixo, el que fa la funció redistributiva són els impostos, no és la capacitat econòmica de cada persona en cada moment per accedir a un servei.

En aquest sentit, tot i així, també he dit que si hi ha unes determinades prestacions que han d'estar fora de la universalització s'ha d'acordar. Per exemple, jo estic d'acord que la cirurgia estètica –que es fa per estètica i no per salut– estigui fora del sistema sanitari, i això és una cosa que podem acordar tots, de la mateixa manera que podríem acordar que els serveis que són substituïdors de les llars residencials estiguessin fora del sistema de prestació social en aquest cas gratuït; però, això, acordem-ho col·lectivament, no generalitzem. I no confonguin el que he dit de les meves paraules i no vulguin fer discursos i dir que això és antic, perquè si això és antic, m'és igual, senyor Codina. Per nosaltres això és just i el just no és antic ni modern, és un valor permanent.

Per altra banda, la segona part de l'argumentació era el tema institucional. Per nosaltres els ajuntaments queden –ho vaig dir ahir i ho mantinc avui– en pitjors condicions que abans d'aquesta Llei per prestar serveis socials. Jo desitjaria que això que jo estic dient no fos veritat, desitjaria que d'aquí a cinc anys pogués dir: «Em vaig equivocar quan vaig dir això aquell dia», ho desitjaria. Crec que tal com està la Llei en aquests moments això no és així.

Vull acabar, per això, dient que em felicito i que estic satisfeta que el Grup de la majoria hagi reconsiderat la seva posició en el tema de la immigració; me'n felicito. Crec que el país hi ha guanyat, que avui dia totes les persones immigrades, estiguin regularitzades o no, tinguin accés als serveis socials és un guany per a tots, no només per a ells.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats per la seva paciència.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. El Grup Socialista té l'esmena 151. El senyor Pérez de Tudela té la paraula.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Sí, senyor president. La donem per defensada.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda defensada. I el Grup Popular té una, dues, tres, quatre, cinc esmenes a l'exposició de motius. Té la paraula...

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Molt breument, defensarem conjuntament, amb el seu permís, la 152, 153, 155, 156 i 157.

El Sr. PRESIDENT: I no es mengi la 154.

El Sr. ARIZA: Senyor president, me l'he menjada voluntàriament, perquè la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Ah! Molt bé, doncs queda retirada.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Finalment, senyor Codina, en l'exposició de motius s'expliciten els crite-

ris polítics del legislador, la seva voluntat de vertebrar legalment una determinada problemàtica que afecta l'interès públic.

Les nostres esmenes, en aquest cas, s'adrecen en aquest sentit i recullen quatre principis: el principi de subsidiarietat, pel qual els serveis són prestats per l'administració territorial més propera als ciutadans amb independència de la seva titularitat i del seu règim de finançament, que ha de ser suficient. El principi d'unitat administrativa d'Administració única, pel qual la finalitat d'aquesta Llei seria fixar la responsabilitat en la prestació dels serveis socials per part de cadascuna de les administracions territorials catalanes i articular un sistema de planificació, programació i prestació de serveis a nivell català integrats dins del sistema català de serveis socials; el principi de solidaritat social, principi informador en totes les prestacions socials bàsiques a les quals té dret tot ciutadà de Catalunya, i, per fi, el principi de simplificació administrativa, pel qual no s'han de crear òrgans territorials abans de reconèixer l'existència d'una necessitat que justifica la seva funció. Per aquesta raó, les nostres esmenes 155, 156 i 157 eliminen la referència als sectors regionals i parlen d'àrees de prestació de serveis especialitzats, tot i tenint en compte que aquestes àrees poden correspondre a un municipi, a un conjunt de municipis, a una comarca o a un conjunt de comarques, segons les circumstàncies.

Amb aquesta explicació, senyor president, senyores i senyors diputats, donem per feta també la nostra explicació de vot.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Torn en contra, el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Aprofitaré aquesta intervenció, que serà breu, a la contesta a l'exposició de motius, per raons que són òbvies, però que tot seguit exposaré, per fer el torn, també, d'explicació de vot, perquè aquest era un tracte que havíem convingut entre els diversos portaveus, que en el moment de fer l'última intervenció aprofitaríem per fer l'explicació de vot.

Pel que fa referència al conjunt de..., ho vaig dir segurament a la primera intervenció d'aquesta Llei, ahir al matí, que felicitava el Grup d'Iniciativa per Catalunya pel fet no només d'haver presentat i haver treballat, com tots els altres grups, molt en aquesta Llei, sinó per haver elaborat un text alternatiu, que realment és el que podia i pot posar blanc sobre negre quan hi han dos models diferents. És a dir, per molta discussió que hi hagi –i que hi ha sigut–, si a més hi ha un text alternatiu, és quan realment ho pots posar blanc sobre negre. Per tant, jo, senyora Mayol, la felicito i li agraeixo en nom del nostre Grup pel que representa l'esforç que s'ha fet des de la seva perspectiva.

I deia que l'exposició de motius és quan dibuixa els diferents models i les diferents concepcions, i ha de ser així. Vostè ha dit que..., encara que jo en un moment determinat li he comentat que alguns dels plantejaments que vostè ha fet avui a la tribuna, doncs, estaven una mica fora de temps, i vostè ha fet una defensa dels seus principis en contra del

temps, és a dir, passi el que passi –i això crec que és molt important que es pugui dir i es pugui dir sempre–, però això no està renyit amb el fet que des d'una altra perspectiva es pugui tenir una apreciació diferent, fins i tot, de les qüestions del temps: si és hora encara d'estar amb uns plantejaments determinats o no.

El Grup Popular ha tornat a treure en l'exposició de motius el tema de la divisió o la part de la divisió territorial que fa referència a les regions; manté el seu esperit, que ho he dit manta vegada, referit a les diputacions. També són dos conceptes diferents; per tant, no cal entrar-hi més.

A la senyora Mayol sí que li voldria dir –i ho he guardat volgudament a l'última intervenció– que tot el que fa referència a la possibilitat de cobrar els serveis socials, li voldria recordar que el seu company de partit, el doctor Ramon Espasa, quan vam discutir la Llei de serveis socials..., hi ha un apartat, hi ha un article, l'article 22, concretament, que preveu la contribució dels usuaris al sistema. A mi m'ha semblat que –i estic segur que la senyora Mayol, aquest aspecte, el coneixia, perquè va ser un aspecte votat per tots, també en aquell moment pel PSU–..., perquè semblava lògic, ja, l'any que vam aprovar la Llei. Ara, vostè es manté, doncs, amb aquest discurs, completament coherent, però li vull recordar en aquesta darrera intervenció que a la Llei de serveis socials –votada..., i s'ha explicitat molts cops des d'aquest tribuna, en el transcurs del debat d'aquesta Llei, que la Llei de serveis socials va ser àmpliament votada per tothom–, l'article 22 ja preveu la possibilitat que els usuaris tinguin una contribució econòmica en els seus serveis. Només per deixar-ho en el *Diari de Sessions*.

I, finalment, senyores i senyors diputats, aquesta va ser una llei que inicialment, des dels seus orígens, des que es va començar a parlar de la necessitat i la conveniència que hi hagués la Llei de descentralització dels serveis socials, hi ha hagut una disposició –i em sembla que ara podem dir-ho, després que el debat, doncs, ha sigut un debat, jo diria, doncs, amb un to molt correcte; cadascú ha defensat les seves posicions–..., però no ens hem d'enganyar que aquesta ha estat una llei que des dels seus orígens, la forma amb què els grups de l'oposició, d'una forma unànime, han tractat, l'oposició, aquesta Llei –en el seu transcurs, des de l'inici, no en el transcurs parlamentari, sinó molt abans–..., hi hagut un, diria, posicionament molt decantat –molt decantat–, uns més raonats, els altres menys raonats, però en el seu conjunt molt decantat a fer un front comú en contra de la Llei de serveis socials. Segurament, en molt casos, perquè hi havia el convenciment que no era la millor llei per defensar els interessos de cadascú del qui ho deia, però en altres casos a ningú se'ns escaparà que hi hagut una certa harmonia en la voluntat de presentar aquesta Llei com una llei complicada, una llei difícil, una llei que farà anar malament els ajuntaments de Catalunya, una llei que farà anar malament a tot-hom i, en definitiva, una llei que no convenia portar massa a debat en aquesta cambra.

Hi ha una situació que jo voldria creure que no té res a veure amb tot aquest ambient que hi ha hagut en la Llei, que

han estat les darreres manifestacions del ministre Saavedra, quan diu que en matèria de serveis socials, desconeixent o volent desconèixer que hi han comunitats autònomes que tenim competència exclusiva, diu que en matèria de serveis socials haurien de passar als ajuntaments, i que aquesta serà una llei marc que obligarà que això sigui així. Jo no vull creure que hi hagi hagut posicionaments, diríem, que hagin estat forçats en funció d'aquestes manifestacions, però, en qualsevol cas, em sembla que els diputats, diputades del Parlament de Catalunya hem d'estar satisfets i felicitar-nos que finalment hàgim aconseguit tenir una llei que ordena el sector dels serveis socials, que és una llei que es dirà, segur, més del que es creu –segur, més del que es creu– que no és prou bona, però que en el fons tots desitjàvem; possiblement amb matisos: uns la volíem amb uns matisos determinats, els altres la volien amb altres matisos determinats, però el fons d'aquesta Llei sabem que era convenient, que era necessària i, si «m'apuren», jo diria que era imprescindible perquè l'ordenació que fa la Llei –hi insisteixo–, segurament no a grat de tothom, però estic absolutament convençut que sí que era una necessitat sentida per tothom.

Aquesta és, des de la nostra perspectiva, una bona llei; des de la perspectiva, si em situo com a ciutadà del poble de Catalunya, dic que és una llei que funcionarà i que funcionarà bé; que elements correctors, en tot cas, si s'han d'aplicar, ja s'aplicaran, però està molt més –molt més– en el plat de la balança que pesa el positiu que no pas el que pesa el negatiu.

Voldria dir, per acabar, que, malgrat les discrepàncies, les diferències de criteris que hi han hagut a les defenses de les esmenes i del posicionament del Grup de la majoria en aquesta Llei..., al final hàgim sabut entre tots plegats aconseguir, ara com ara, la millor llei que necessitaven els serveis socials i que necessitava el poble de Catalunya.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

La presidència suposa que els portaveus no desmentiran el que acaba de dir el senyor Codina respecte a l'explicació de vot, no? (*Pausa.*) Doncs, el senyor Pérez de Tudela té la paraula per explicar el vot..., si ho vol fer ara, eh? Si no, ho farem després de les votacions, però, com que el senyor Codina ha dit que hi havia un acord de tots els portaveus que en l'última intervenció es faria l'explicació de vot...

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Sí, senyor president. Jo estava acostumat que les explicacions de vot es fan després de votar. En qualsevol cas, el canvi de portaveu en el tràmit ha fet que jo no estigués assabentat d'aquesta qüestió, però ho puc fer ara tranquil·lament, no hi ha...

El Sr. PRESIDENT: No, el canvi de portaveu no pressuposa que li n'hagi caducat el dret. De manera que, si vol fer l'explicació de vot, la pot fer.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Senyor president, senyores i senyors diputats, he entès que el senyor Codina justificava el seu posicionament en la posició dels grups de l'oposició davant de la Llei; almenys, hi havia un intent en aquest sen-

tit, des del punt de vista de quin era el posicionament davant de les possibilitats o no de consens. En qualsevol cas, aquesta ha sigut la meua interpretació, diguéssim, a algunes de les paraules que ha dit vostè.

Tal com s'ha dit durant tot el debat, aquesta havia de ser una llei de consens, però no ha sigut així; és una llei aprovada en la seva major part amb els vots i el consens del Grup majoritari, del Grup de Convergència i Unió, en solitari. Respon, com ens deia ahir el senyor conseller, al programa de Convergència i Unió; per tant, sense una voluntat d'unificar, de sumar, era impossible el consens, perquè a la cambra hi ha una representació plural.

L'acostament de posicions en temes tan cabdals demana una actitud democràticament generosa perquè gairebé ningú quedi exclòs en l'afirmació d'un sistema que és cosa de tots, de totes les administracions, i que afecta tots els ciutadans de Catalunya. Portar aquesta Llei cap a un terreny ideològicament i políticament partidista és un perill, perquè els serveis socials a Catalunya no estan consolidats; els drets són encara subjectius, i és aquesta Llei, llei en la qual no s'ha fet l'esforç suficient d'aproximació i de consens entre totes les forces polítiques de Catalunya, que els configura i els ordena per fer-los accessibles als ciutadans.

Aquesta Llei esdevé una mala instrumentalització de la competència exclusiva que en aquesta matèria té el Govern de la Generalitat. Hem constatat una vegada més com és difícil el diàleg amb el Consell Executiu, amb la Conselleria de Benestar Social, perquè sempre parteix d'una mateixa premissa: tothom està d'acord amb la Llei, ens deia el conseller. I, reptant els diputats de l'oposició, ens increpava, una vegada més, dient: «Demostrin amb fets que fem les coses malament.» El fet és que tots els grups parlamentaris —fora del que dona suport al Govern, és clar— s'han oposat a parts importants d'aquesta Llei; aquesta és la primera demostració. La segona, ens l'haurien de fer vostès; invertim la càrrega de la prova: demostrin, com els correspondria de fer, que no són certs els arguments exposats en tot el debat.

És una llei important, i teníem l'esperança, perquè n'existia la possibilitat, que fos una llei de tots; esperàvem un acord per definir en funció de les necessitats existents les prestacions bàsiques, la responsabilitat financera i l'aplicació pràctica del principi de subsidiarietat; esperàvem la posada de llarg del sistema de serveis socials a Catalunya, i ens trobem a la fi del camí amb quelcom ben diferent, i de la qual, a més, ens quedem sense saber el pla de desenvolupament, els costos i la voluntat política de finançament que s'havia d'explicitar en la memòria econòmica.

És molt possible que aquesta Llei serveixi els interessos de la Conselleria de Benestar Social i del Grup de Convergència i Unió, però no és tan clar —més aviat diria que gens— que serveixi els interessos de Catalunya i dels catalans. Creiem que no serà un bon instrument per al desenvolupament del sistema català de serveis socials. En tot cas, senyores i senyors diputats, lamentem profundament el desacord. Amb aquesta actitud partidària, es farà difícil de trobar el camí comú per construir amb responsabilitat i amb

il·lusió el sistema de serveis socials a Catalunya. Voldríem, malgrat tot, malgrat la Llei, mantenir l'esperança que el diàleg, que ha permès excepcionalment arribar a algunes transaccions, ens permeti superar el que no ha estat possible de manera global en el tràmit de la Llei i que quan calgui, quan sigui possible el consens, es rectifiqui.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela.

Abans de procedir a l'últim torn de votacions, prego a la senyora secretària que doni lectura a les dues esmenes transaccionals presentades en el debat de les disposicions addicionals.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional entre el text del Dictamen, nova disposició addicional sisena i les esmenes 139, del Grup Socialista, i 138, del Grup Popular. Text proposat: «Cinquena, el règim de serveis socials del municipi de Barcelona s'adequarà a la Llei especial de la ciutat a què fa referència l'article 75 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya quan aquesta es promulgui». I esmena transaccional entre el text del Dictamen i les esmenes números 140 i 141, del Grup Socialista. Text proposat: «Disposició addicional sisena. D'acord amb l'article 15, lletra b d'aquesta Llei, el Servei de Tractament i Reinserció de la Delinqüència Infantil i Juvenil i els serveis socials penitenciaris es consideren com a serveis necessaris d'existència a la Xarxa Bàsica de Serveis Socials, a desenvolupar en l'àmbit territorial de Catalunya. Correspon al Departament competent en matèria de justícia la prestació i gestió d'aquests serveis, sens perjudici del que estableix l'article 25 de la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària.

Entrem a les votacions, les corresponents a l'article 29. En primer lloc, votarem els punts tercer i quart de l'esmena 127, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts de l'esmena 127 han quedat aprovats per 89 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Ara es vota la resta d'aquesta esmena.

Vots a favor...?

La resta de l'esmena del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 33 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions.

Se sotmet a votació ara l'esmena 128, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 30 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions.

Esmenes del Grup Socialista, 129 i 131.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 31 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions.

Esmena número 130, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article 29 segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 62 vots a favor, 31 en contra i 5 abstencions.

Se sotmet ara a votació, conjuntament, si no hi ha cap observació, la disposició addicional primera i quarta, que no tenen esmenes, conjuntament.

Vots a favor?

Aquestes disposicions han quedat aprovades per unanimitat.

Esmena 132, del Grup Socialista, a la disposició addicional segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions.

Esmena 133, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 62 en contra i 10 abstencions.

Esmena 134, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Es vota ara la disposició addicional segona segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició addicional segona ha quedat aprovada per 62 vots a favor, 24 en contra i 12 abstencions.

Passem a la disposició addicional tercera; en primer lloc, sotmetrem a votació les esmenes de supressió, que és l'es-

mena 136, del Grup Socialista, i després la 136 bis, del Grup Popular, 136 ter, del Grup d'Esquerra Republicana, i 136 quater, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 31 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena 137 bis, del Grup de Convergència i Unió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 62 vots a favor, 29 en contra i 10 abstencions.

Amb aquesta esmena queda aprovada la disposició addicional tercera. És així, senyora lletrada? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs, ara se sotmeten a votació les esmenes transaccionals a la 138, del Grup Popular, amb la 139, del Grup Socialista, i, si es pot fer conjuntament, votariem també la transaccional a la 140 i 141, del Grup Socialista.

Doncs, se sotmeten a votació aquestes transaccionals.

Vots a favor?

Aquestes esmenes transaccionals han quedat aprovades per unanimitat.

Ara se sotmeten a votació, conjuntament, si no es fa cap observació en contrari, les esmenes 142, 143, 144, 145 i 146, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han quedat rebutjades aquestes esmenes per 38 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació de les disposicions finals primera i segona, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquestes disposicions finals han quedat aprovades per unanimitat.

Esmena 148, del Grup Socialista, a la disposició final tercera.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions.

Esmena 149, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 38 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació la disposició final tercera segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta disposició final ha quedat aprovada per 74 vots a favor, 22 en contra i 5 abstencions.

Ara se sotmeten a votació conjuntament, si no hi ha objecció, la disposició final quarta i la disposició derogatòria, que no tenen esmenes. Conjuntament.

Vots a favor?

Aquestes disposicions han quedat aprovades per unanimitat.

Passem a les votacions de l'exposició de motius.

Esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, 150 i 158, conjuntament.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 62 en contra i 12 abstencions.

Esmena 151, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 62 en contra i 12 abstencions.

Esmenes del Grup Popular, 152, 153, 155, 156 i 157.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 32 vots a favor, 62 en contra i 8 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'exposició de motius i el títol i títols de la Llei, conjuntament, i els annexos, també els annexos, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests particulars han quedat aprovats per 62 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

Proposició de llei de modificació de la Llei 3/88, de protecció dels animals

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/88, de protecció dels animals, i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei? Hi ha algun diputat encarregat per la Comissió?

Molt bé, doncs, passem al debat del Projecte de llei. Hi ha reservada una sola esmena a l'articulat, que és del Grup Mixt, senyor Reguant, que té la paraula per defensar-la. És una esmena a l'article 2. *(Pausa. Remor de veus.)*

Silenci! Té la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'esmena que em toca defensar i em plau defensar, diu així, els ho recordo: «Les dades de tots els animals domèstics de companyia se centralitzaran en l'Arxiu d'Identificació dels Animals Domèstics de companyia –AIAD–; dades on obligatòriament s'incorporarà el nom del propietari de l'animal domèstic. Aquestes dades s'actualitzaran anualment, es crearà una comissió mixta entre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i el Consell de Col·legis Veterinaris de Catalunya, de la qual Comissió dependrà l'AIAD. L'AIAD informará els ajuntaments i entitats supramunicipals sobre els animals que aquests recullin.» Aquest és el contingut del text de l'esmena que he reservat per a aquest plenari.

Dir-los, senyores i senyors diputats, que l'AIAD es va crear l'any 1989 i fou la primera constitució d'un registre d'animals domèstics a tot l'Estat –per tant, Catalunya va ser pionera en aquest tema– i va sorgir com a resposta a una necessitat que en aquell moment no va assumir encara la Conselleria, de censar i portar un control dels animals, els quals es tatuava o se'ls implantava un xip. Actualment disposa de 14.000 animals censats, 10.000 identificats amb xip i 4.000 tatuats. L'AIAD té actualment vigents convenis amb la Diputació de Lleida, del novembre del 93, per instaurar una campanya d'informació i educació sanitària i endegar serveis sanitaris que comprenen vacunació antiràbica, implantació del xip i inscripció a l'AIAD, amb un preu de campanya de 4.500 pessetes. També té conveni amb el Registre d'Identificació de Navarra, País Basc, Madrid i AVEPA –Associació de Veterinaris Espanyols de Petits Animals–, per tal que un animal de companyia d'alguna d'aquestes comunitats pugui ser identificat en qualsevol altra àrea del país. Són els veterinaris clínics els que implanten el xip d'identificació, xip o tatuatge, és a dir, que el que ells fan és un acte clínic i, per tant, és al veterinari a qui correspon fer aquesta actuació, des del nostre punt de vista.

Altres comunitats, per exemple Navarra, igual que el País Basc o Madrid, tenen ja aquest registre i el tenen centralitzat, per bé que és lògicament de titularitat pública del Departament de Salut o de Sanitat, segons quina sigui la comunitat, però és el Col·legi de Veterinaris, en aquest cas, de Navarra, qui per conveni signat entre les dues parts controla la gestió i el funcionament del registre, així com també porta el control del subministrament dels microxips als veterinaris encarregats de la identificació, igual que es fa a Catalunya amb les vacunes contra la ràbia.

El Col·legi de Veterinaris de Navarra és també el responsable d'introduir les dades al registre i de gestionar-lo, així com de proposar els veterinaris clínics que duren a terme la identificació pel xip. A Navarra, la identificació per xip –només per aquest sistema, ja que és el que s'ha considerat allà idoni per ser d'implantació incruenta, màxima fiabilitat i impossibilitat d'extracció–, és obligatòria, segons el Decret foral 370/1992, del 9 de novembre, desenvolupat per l'Ordre foral del 18 de desembre de 1992. En aquestes normatives es regulen les campanyes de vacunació antiràbica i es fa

obligatòria la identificació dels gossos. El procés que se segueix és el següent: el Col·legi de Navarra proposa els veterinaris clínics que duren a terme les campanyes de vacunació i identificació, que seran aprovats per la Direcció General de Salut del Govern navarrès. El servei que s'ofereix és la vacunació antiràbica i la identificació mitjançant implantació de microxips a aquells gossos no identificats a un preu de campanya total de 1.650 pessetes. Els veterinaris clínics hauran de remetre mensualment la documentació relativa a l'aplicació de vacunes i/o xip al Col·legi de Veterinaris de Navarra, que introdueix les dades al registre informatitzat i en porta el control. La lògica d'aquests convenis de col·laboració està que són els veterinaris clínics i no els veterinaris oficials —és a dir, de les institucions de Govern— els que porten a terme la identificació dels animals. A Navarra, des que està en vigència el decret que els he esmentat, s'han identificat 43.000 animals ja.

A Madrid, per exemple, el Conveni entre Direcció General d'Agricultura i Alimentació i el Col·legi de Veterinaris de Madrid es va signar el 20 d'abril de 1993; en un any s'han realitzat en campanyes oficials per veterinaris clínics proposats pel Col·legi i en consultes privades més de 100.000 identificacions. L'esperit d'aquest conveni és el mateix que el de Navarra; el registre central és propietat de l'Administració i la gestió i posada en pràctica de les campanyes d'identificacions i introducció de les dades informàtiques al registre va a càrrec del Col·legi de Veterinaris, donat que és qui disposa de la infraestructura informàtica per a dur-lo a terme. En qualsevol cas, a Madrid són també els veterinaris clínics, els quals, ja sigui en campanyes oficials a les quals s'han d'acollir prèviament o bé en les seves consultes privades, fan l'acte clínic d'implantació del sistema d'identificació i després passen les dades de l'animal i del propietari al Col·legi, mitjançant uns impresos homologats per tal que siguin inclosos en el registre. A Madrid, el preu de la vacunació més identificació és de 2.000 pessetes, preu 94.

Segons el conveni signat entre la Diputació de Lleida i el Consell General de Col·legis Veterinaris de Catalunya, el preu de campanya a Catalunya contra la ràbia i la identificació, com he dit abans, era de 4.500; per tant, és un preu, doncs, que es pot revisar. Dels esmentats convenis que estan en vigor en disposa la Conselleria —segurament en disposa; si no en tinc aquí, els puc passar al senyor conseller; es poden gestionar fàcilment—, però aquesta esmena que jo els presento aquí la deixo decaure en aquest moment per la raó següent: perquè la Conselleria i el Grup de la majoria han estat sensibles a aquesta esmena, de manera que ens ha permès reflexionar i també entendre que no teníem per què encabir-la en la Llei, una cosa que es pot negociar i tramitar fora de la Llei, en bona lògica, i que hi ha un esperit constructiu i positiu per part del Govern de la Generalitat que ens permeti aquest pas de deixar-la decaure.

Voldria també posicionar-me davant aquesta Llei per dir que la votaré favorablement, perquè els treballs de la ponència van anar amb una fluïdesa exemplar, no hi va haver cap tipus de problema en l'entesa entre els grups, i perquè també

vull dir que aquesta Llei, que és iniciativa, em penso, del meu antic grup és una llei de gran profunditat. Sembla que és molt important l'anterior Llei, que ho és, la que s'ha discutit en la cambra, però aquesta també té un gran abast; té un gran abast per què? Perquè no escapa a ningú que els animals de companyia són dia a dia més importants en una societat que aïlla cada vegada més els individus i aquests animals, de ser ben controlats a ser poc controlats, com vostès saben, són transmissors de malalties molt importants i, per tant, en aprovar aquesta Llei vol dir que Catalunya fa un pas endavant positiu pel que fa no solament a la salut animal, sinó a la salut humana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Torn en contra? No hi ha torn en contra. Molt bé. (*Algú diu: «L'ha retirat.»*) Malgrat això, es pot fer torn en contra.

Doncs, passem a les votacions. En primer lloc votarem aquesta esmena... Ha estat retirada, evidentment. Llavors, doncs, una sola votació tot el Projecte de Llei.

Doncs, se sotmet a votació en bloc el Projecte de Llei.

Vots a favor?

El Projecte de Llei ha quedat aprovat per unanimitat.

Sí, el senyor Curto té la paraula per a explicació de vot.

El Sr. CURTO I CASADÓ: No, senyor president, lo Grup Popular sol·licitava explicació de vot a càrrec de la diputada senyora Pilar Arnalot.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, la senyora Arnalot té la paraula. Senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Senyor president, senyores i senyors diputats, tal com es desprèn del contingut de la Llei 3/1988, aquesta Llei de protecció dels animals neix com a conseqüència de la voluntat política de tenir una legislació global i actualitzada que reculli els principis de respecte, defensa i protecció dels animals que figuren en els tractats i convenis internacionals i a les legislacions dels països socialment més avançats.

En la Llei 3/1988, entre les provisions que recull l'article 2 pel que fa als posseïdors dels animals, s'hi troba la de no abandonar-los, a l'ensens que fa tota la regulació del capítol II, en relació amb l'abandó dels animals de companyia i amb centres de recollida d'animals.

El Grup Parlamentari Popular va ser el primer grup parlamentari d'aquesta cambra a plantejar la necessitat d'identificar els animals de companyia en les esmenes presentades el propassat dia 10 de juny al Projecte de Llei reguladora de les persones amb disminució visual, aprovat com a llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall, en les quals ja vàrem proposar la utilització d'un sistema d'identificació electrònic consistent en la inserció d'un microxip sota la pell de l'animal, dotat d'un codi de reconeixement i localització que permetés controlar l'abandonament d'animals domèstics, la ràpida localització dels perduts i els robats, així com l'obligatorietat d'elaborar un cens d'animals domèstics de companyia. Amb posterioritat, el Grup Socialista al Parlament de Catalunya va presentar una proposició no de llei, que va

ser retirada en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca el propassat dia 10 de març, per tal d'elaborar, en el termini d'un any, la reglamentació que obligui venedors i compradors d'animals de companyia a identificar-los amb un xip on constin les dades del propietari de l'animal, tal com proposava el Grup Popular. Paral·lelament, el Grup d'Esquerra Republicana va presentar una Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, de protecció dels animals, que va ser votada favorablement en el tràmit de presa en consideració per tots els grups parlamentaris en el Ple del propassat 17 de novembre, i que comptarà –així ho espera el Grup Popular i aquesta diputada– amb el suport d'aquesta cambra.

El Grup Parlamentari Popular considera que és convenient, tal com estableix la disposició final segona del Dictamen avui a debat, que, pel que fa als gossos, la Llei entri en vigor a inicis del 1995, i, pel que fa als gats, que l'obligatorietat d'identificar aquests animals de companyia només afecti els establiments de cria i venda dins del termini de tres anys, ja que això suposa anar canviant progressivament els hàbits dels posseïdors, per tal de garantir una identificació censal que s'adapti a la normativa de la Unió Europea, bé sigui mitjançant un tatuatge a la pell que garanteixi el seu caràcter indeleble, o bé mitjançant identificació electrònica, per la implantació d'un microxip homologat, que és el sistema que actualment resulta més eficaç i incruent per als animals i pel qual aposta el Grup Popular, o bé per altres sistemes que siguin establerts per reglament.

Aquests sistemes, completats mitjançant les corresponents plaques identificatives, les dades de la persona que en sigui propietària, les dades de l'animal, que ha de ser censat a l'ajuntament de residència habitual a partir del termini màxim de tres mesos, comptadors des de la data de naixement o adquisició de l'animal, permeten anar avançant en el camí que cal fer per arribar, si no a fer-ho desaparèixer, sí a disminuir els abandonaments i els robatoris.

El nostre Grup Parlamentari donarà suport al Dictamen avui a debat, perquè encaixa perfectament amb el que han estat els postulats del Grup Popular, que va ser el que va plantejar per primera vegada aquesta qüestió davant d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Arnalot. Té la paraula el diputat senyor Jaume Camps per a explicació de vot, en representació de Convergència i Unió.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, tal com va ser un motiu d'alegria, tal com va ser aprovada la Llei de protecció dels animals, també aquesta modificació ho és per unanimitat, i això és un motiu d'alegria per al ponent de Convergència i Unió. És també un motiu d'alegria felicitar tots els ponents que han intervingut en la Llei, tots i molt especialment el senyor Portabella, autor de la inicial Proposició de llei, en nom d'Esquerra Republicana, perquè segur que tots hi hem fet aportacions, i les hem fetes de forma unànime i comptant, sobretot, amb la bona disposició de la

Direcció General i de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya.

Quin és el tema? El tema s'ha frivolitjat, i no cal frivolitjar-lo. Òbviament, hi ha lleis molt importants –totes les lleis d'aquest Parlament són importants: primer punt–, lleis tan importants com la que acabem d'aprovar, de descentralització dels serveis socials, i lleis tan importants des del punt de vista cívic –ja s'ha dit i es dirà– com tot el tema d'abandonament d'animals domèstics, tot el tema sanitari, tot el tema de control és un tema molt i molt important i un tema també cívic. És molt evident –i ho dèiem aquest matí amb una de les ponents de la Llei, la senyora Magda Oranich, en un programa de ràdio–: als infants, se'ls ensenya a conviure, se'ls ensenya a estimar, moltes vegades començant per un animal de companyia. Si s'estima els animals de companyia, és més fàcil, és més planer, és més lògic, és més junt estimar també els teus companys o les teves companyes.

En tot cas, és una forma cívica d'educació, és una forma democràtica crear aquests valors ja des de la infantesa, i la Llei és prudent: la modificació que propugnem és prudent i aquesta sembla que ha estat una bona aportació dels grups parlamentaris a la Proposició de llei d'Esquerra Republicana; són dues les *vacatio legis* que s'estableixen: una primera, d'entrada en vigor l'1 de gener del 95, això permetrà als ajuntaments, això permetrà a les institucions, això permetrà, en definitiva, a la Conselleria preparar els mecanismes, preparar tot aquest petit embalum que representa qualsevol registre i qualsevol entrada en vigor d'una llei així. I una segona *vacatio legis* derivada, que tan sols a l'inici siguin els professionals, les botigues de venda i «criaderos», els que hagin de fer aquesta identificació pel que fa als gats, que entrarà en vigor dintre de tres anys, quan ja la societat s'hagi anat preparant.

Un tercer –i amb això acabo– últim avantatge d'aquesta Llei que acabem d'aprovar és que en cap moment s'ha volgut donar cap suport a qualsevol tipus de corporativisme; és cert que aquesta Llei només tirarà endavant si a les institucions, si als col·lectius –molt òbviament, als consells de veterinaris, que són els més directament afectats des del punt de vista d'actuació professional–, hi existeix un ànim de col·laboració perquè es pugui fer viable l'aplicació pràctica d'aquesta Llei. Als preus actuals, és absolutament irrealitzable, en la praxi, aquesta Llei, i, per tant, s'haurà de fer tota una sèrie de convenis, tota una sèrie d'actuacions administratives i confiar en el bon criteri de l'administració d'aquests col·lectius i d'aquests professionals que han de posar a la praxi aquesta Llei perquè tiri endavant.

Amb tot això, res més i moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. Breument, per fer meves totes i cadascuna de les paraules que han dit els tres anteriors portaveus dels diferents grups, perquè, com

tots ells han dit, això és un motiu d'alegria, el fet que per unanimitat aprovem aquest tipus de lleis, i no només és un motiu d'alegria el fet d'aprovar-la per unanimitat, sinó la forma com hem treballat, la rapidesa amb què hem treballat i la bona disposició que hi ha hagut per part de tothom, per part de tots els grups, per part del Grup de la majoria, per part de la mateixa Conselleria, que ho ha facilitat, n'hem parlat i s'ha pres seriosament el tema –i agraeixo la presència també de l'honorable senyor Marimon aquí, en aquests moments, quan estem discutint aquest tema.

Voldria, per tant, parlar-ne molt ràpidament: purament, tornar-nos a felicitar d'aquesta unanimitat que des del primer moment s'ha aconseguit en tot el que suposa aquest tema de protecció dels animals. Crec que entre els agraïments del treball que hem fet conjuntament, jo mateixa, no només..., cal dir que el meu Grup, evidentment, ha votat favorablement aquesta Proposició de Llei, sinó que jo mateixa n'era proponent, amb altres companys del Grup d'Esquerra Republicana, però felicitar –i ho ha fet també el senyor Camps– el senyor Jordi Portabella, que ha dut el pes i el treball, en aquest cas, de tots nosaltres, bé que hi hem presentat esmenes altres grups i bé que tot ha sigut un treball en conjunt fet.

I també felicitar especialment el senyor Jaume Camps, perquè jo entenc que si, en aquests temes, molt sovint és fàcil arribar a acords, també es deu a la seva bona disposició quant a acceptar esmenes i tractar aquest tipus de temes. Ell n'ha parlat abans, que aquest matí, en un programa de Catalunya Ràdio que conjuntament fèiem, algú frivolitzava el tema, perquè és molt fàcil frivolitzar-lo i és molt fàcil dir-nos: «Oh, però, com és que parlen d'animals, amb les coses que hi ha? I per què se n'ocupen, d'aquest tema?» I jo ho he dit i ho vull tornar a dir: no només és important per a la protecció dels animals, sinó per a la protecció de les persones, de la salut de les persones –hi ha insistit també el senyor Reguant–, però, de vegades, quan es frivolitza, jo em preguntaré també si riuran molt quan, de vegades, vegin, aquest estiu, gossos atropellats al carrer, o accidents que un fill seu no només plori perquè vegi uns gossos atropellats, sinó si algú té un accident greu no pot carregar a ningú la culpa; a partir de la identificació censal que nosaltres hem proposat, es podrà identificar el propietari d'aquest gos abandonat, no només per demanar-li responsabilitat civil i altres qüestions, i, per tant, solucionar bastant el problema.

Per tant, és un tema que en una societat democràtica i que intenta ser justa, ja no es pot frivolitzar més; és a dir, s'han de fer aquestes lleis, com les han aprovat altres parlaments d'arreu del món, sobretot els països més avançats en democràcia, o, sobretot, que tenen una democràcia més antiga. S'ha dit aquí també –ho ha dit algun altre diputat– que, aquest tipus de lleis, les han aprovat també altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol abans que nosaltres, i, per tant, és un tema important. Nosaltres voldríem, amb això, evitar l'abandonament dels animals, evitar els robatoris i evitar també que, com a conseqüència d'això, caiguin, de vegades, en mans dels laboratoris.

També voldríem dir que hem presentat, nosaltres mateixos –perquè així ho vam oferir al moment de la presa en consideració d'aquesta Llei– vam presentar esmenes per allargar algun termini, també perquè sigui dit que els mitjans de comunicació han tractat molt aquest tema, no és només la llei del xip, es permetrà identificar els animals per altres maneres que no sigui el xip, com és el tatuatge o com són altres tipus d'identificacions que la Comunitat Europea homologui en un futur.

Per tant, tots plegats esperem que amb el compliment d'aquesta Llei solucionem d'alguna manera un problema que a tots ens afecta, perquè ara algú frivolitza i tothom està en contra de l'abandonament dels animals, però el que passa és que sembla ser que més de cent mil animals s'abandonen anualment a Catalunya. Aleshores, amb aquest nombre, si tothom hi està en contra, qui ho fa? Qui ho fa? I aquest és un tema que preocupa els ajuntaments, preocupa els ajuntaments i preocupa també altre tipus d'autoritats, des del punt de vista sanitari, d'accidents i tants altres. Per tant, esperem que, des d'aquest punt de vista, el tema pugui quedar solucionat.

Per acabar, ahir, quan teníem aquí el síndic de Greuges, en vam parlar: en l'Informe que ell ens va presentar, aportava el manifest de Lillehammer, aprovat per nois i noies de tot el món, que van estar presents en aquest poble, en aquesta ciutat de Lillehammer, i que el síndic ha volgut presentar-nos aquí, en aquest Parlament, que ens va demanar que l'anéssim difonent, i també que nois i noies de les escoles de Catalunya han traduït al català. I voldria dir, per aquest tema, que jo estic convençuda que la joventut està amb nosaltres i, per tant, no vol el maltractament dels animals; que un dels punts, al mateix temps que tracten dels drets humans i de la pau, de les llibertats i del medi ambient, diu, textualment, que els nois i noies del món ens demanen: «Protegir els animals i plantes de l'extinció; aturar la utilització d'animals per a experiments científics, jocs cruels i esports, i evitar el comerç il·legal d'animals i plantes.»

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. El senyor Roma té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialista.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també pujo a la tribuna per mostrar la satisfacció del Grup Socialista per l'aprovació d'aquesta primera modificació d'una llei nova, d'una llei molt recent, la Llei 3/88, que ja al seu moment, quan es va aprovar, es va acordar que una llei que havia estat difícil de consensuar, doncs, també era lògic que quan es volgués modificar es fes per consens de tots els grups polítics. Així ha estat, i també doble satisfacció, perquè el mateix Grup Socialista havia presentat una proposició no de llei que anava en el mateix sentit que ara s'ha fet aquesta modificació puntual d'aquesta Llei de protecció dels animals.

També satisfacció i, al mateix temps, reconeixement de l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que avui està aquí a l'hemicicle, perquè és una llei que l'afecta a ell, directament, al seu Departament, i també perquè voldria

aprofitar estar a la tribuna per demanar el màxim de col·laboració, i també ja d'endegar immediatament tots els mecanismes que preveu aquesta modificació de la Llei i que ha de comportar la institucionalització d'un registre dels animals, de començar ja a treballar, conjuntament amb els ajuntaments, perquè hi hagi l'estructura indispensable perquè aquesta modificació es pugui posar en funcionament l'1 de gener del 95, i que, per tant, això obliga a la constitució d'un cens informatitzat, que ha d'estar, lògicament, centralitzat, però que també ha d'estar a l'abast dels 941 municipis de tot Catalunya; és a dir, que hi hagi els lectors a cada municipi, també a altres organismes, que permetin realment que hi hagi la fluïdesa i l'automatització d'aquest sistema.

Bé, lògicament que aquesta modificació, a més, crec que arriba en un bon moment fins i tot jo diria de l'any: fa exactament sis anys de l'aprovació de la Llei de protecció dels animals i, per tant, la modifiquem ara.

També és bo que arribi abans de l'estiu. Per pròpia experiència, els que estem i que hem col·laborat en aquesta modificació sabem que la major part dels abandonaments –sobretot de gossos– es produeixen normalment després de les vacances d'estiu, és a dir que moltes famílies, quan han comprovat que després de la compra d'un animal de companyia –sobretot gossos– la complexitat de tenir-ne cura no és tan fàcil o no és tan pràctic com ells preveïen, moltes vegades en acabar les vacances d'estiu aprofiten per deixar-los a qualsevol indret dels llocs de vacances on han estat.

Això provoca no solament aquests abandonaments i que es provoquin milers d'atropellaments en tots els camins i carreteres de Catalunya, amb el consegüent perill per als conductors, però també amb la il·lògica i lògica preocupació de tots els que estimem els animals, sinó que a més a més també es produeix la selvatització d'aquests animals i tot sovint podem veure el perill per a la higiene, la seguretat i la sanitat en multitud de pobles de Catalunya, però també podem anar llegint constantment notícies que molts d'aquests gossos que corren famèlics per tot el territori es dediquen després a matar multitud d'altres animals que troben al bosc, siguin ells mateixos salvatges o siguin domèstics, i, lògicament, amb la consegüent pèrdua per molts dels ramaders que hi ha a Catalunya.

Bé, en conjunt, jo crec que aquesta modificació és molt positiva i pràctica. A partir d'aquí a pocs mesos, l'1 de gener del 95, els ajuntaments haurem de tenir la disposició necessària per posar-la en marxa i tres anys després pel que fa als gats.

En tot cas, en fi, felicitar i felicitar-nos tots per aquest bon treball, per haver arribat a aquest consens en aquesta modificació i, bé, demanar que la Conselleria amb els ajuntaments tinguem ja la infraestructura necessària per fer possible que l'1 de gener això es posi en marxa.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt honorable conseller, el vot positiu a la modificació de la Llei de protecció dels animals de tots els grups parlamentaris, i del nostre, per tant, també, es basa i es sustenta en la mateixa argumentació que tots vam esgrimir el 17 de novembre del 93, quan es va fer la presa en consideració de la modificació de la Llei de protecció dels animals, i per tant no m'hi estendré massa.

En aquella ocasió ja vam exposar, però, que tot i que la Llei 3/88, la Llei de protecció dels animals parla àmpliament, en el seu títol segon, a la part de l'article 6 a l'article 16, dels animals de companyia, hi havien alguns elements dintre d'aquesta Llei que feien que no fos prou funcional.

Perquè la Llei fos funcional calia introduir bàsicament dos aspectes: un, un sistema d'identificació censal obligatori per a gats i gossos; un altre, l'obligatorietat de censar els animals als municipis a què pertanyen i de crear un registre general d'animals de companyia que depengui de l'Administració, encara que després el pugui delegar en la seva gestió.

El sistema d'identificació en què s'ha pensat, el xip i el tatuatge indeleble –que és el que es fa amb llapis dèrmic– reuneixen les característiques de fiabilitat, perennitat i fàcil aplicació o implantació que calia que tinguessin, i lògicament aquests tipus, tant de xips com de tatuatge, hauran de complir les normatives ISO, les normatives de la Unió Europea.

El nostre Grup, però, considera que tots els sistemes, dels dos sistemes que s'han aprovat potser el més adient és el del xip. I considerem que això és així perquè el xip té l'avantatge, segons un estudi encarregat per la Unió Europea i fet a la Universitat Autònoma de Barcelona, que es poden mesurar els diferents animals en moviment; és a dir que això implica una sèrie d'avantatges, per exemple, en animals que sí que són comestibles, quan hi han ramats, per tenir una sèrie de controls. Controls que, per exemple –i abans s'ha parlat de la frivolitat que s'ha volgut vincular a aquest tema i considerem que no ho és gens–, podrien permetre, en animals que són comestibles, saber quins són els orígens de l'excés de clenbuterol o els ramaders que estan alimentant els seus animals de manera il·legal.

Per tant, pensem que el xip –que ara els en mostraré un, si el trobo, perquè és molt petit– és una de les millors solucions. He portat el model de xip més petit i l'he dut perquè vegin realment quina és la seva dimensió, són onze mil·límetres –per tant, és difícil que el vegin–, però sí que l'he volgut dur perquè aquests dies s'han plantejat una sèrie d'elements que eren fruit del desconeixement del que era pròpiament un xip. Es preguntava si la seva introducció podia afectar la vida de l'animal, si la seva introducció podria produir problemes posteriors.

Hi ha un estudi molt ampli –com ja he citat–, no és que tot estigui solucionat, però en principi sí que sembla que és un mètode que té molt de futur –ja ho he dit– no només en els animals domèstics de companyia, sinó també en els animals comestibles, i per tant nosaltres pensem que aquest és un sistema que en el futur s'anirà implantant.

Amb aquests sistemes d'identificació, d'altra banda, s'aconseguiran unes de les mancances que tenia la Llei. En primer lloc, es podrà fer un seguiment sanitari acurat dels animals, cosa que ara era més difícil; es podrà fer un seguiment de les transaccions de gats i gossos amb pedigrí, i sobretot —ja que aquesta va ser la principal motivació per fer la modificació de llei, que vam presentar conjuntament amb la Magda Oranich— es podran localitzar animals perduts o robats i exigir responsabilitats civils als propietaris desaprofissats que abandonen els animals.

I en aquest darrer punt és on la ineficàcia, la ineficiència de la Llei s'ha manifestat més clarament si tenim en compte que aproximadament —i parlo aproximadament, perquè en no existir un registre no es poden donar dades concretes— a Catalunya es calcula que s'abandonen uns cent mil —a la Catalunya central—, uns cent mil animals domèstics de companyia —gats i gossos— l'any, i que l'any 90 es van poder posar vuit sancions; l'any 91, deu, i l'any 92, tretze. És a dir que realment, tot i que la Llei ja contemplava aquestes sancions, era molt difícil agafar i vincular l'abandonament a un propietari. Això, fent números ràpids —i perquè són fàcils— és més o menys un grau d'eficiència del 0,01% de la Llei en aquest punt.

Voldria mencionar també el fet pel qual aquesta Llei tot i ser aprovada ara no entrarà en vigor fins l'1 de gener del 95 i això se sustenta en dos elements: primer, no és fàcil muntar arxius i censos a tots els municipis de Catalunya, i per tant això comporta un temps; i, segon, estem a l'espera que l'octubre, novembre, que és quan està previst, surti una reglamentació europea de normativa ISO que reguli i estandarditzi una mica els xips.

Per aquest motiu la Llei, la modificació de la Llei és realment respectuosa amb totes les possibilitats que hi ha actualment, a l'espera de veure quina realment és la que de manera reglamentària s'acorda dur a terme a Europa.

Voldria dir, per acabar, que aquesta modificació de la llei dels animals ha estat possible gràcies a la coincidència d'objectius de tots i cada un dels ponents, i voldria agrair el treball de tots i cada un —com ja he dit— dels ponents d'aquesta modificació; no m'estranya que haguem coincidit, gairebé tots coincidim en totes les propostes de defensa dels animals i alguns d'aquests companys i companyes són persones molt «significades» en el món de defensa dels drets dels animals. Sí que voldria esmentar especialment la feina del ponent de Convergència i Unió, del senyor Jaume Camps, que ha fet un esforç de consens, que ha fet de pont entre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i la Comissió de ponència, i mencionar també que és obvi que sense una sensibilitat suficient per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca l'aprovació d'aquesta modificació de la Llei de protecció dels animals hauria passat per més dificultats de les que ha passat i que, per tant, aquest és un èxit que crec que és important, és important que s'hagi aconseguit solucionar positivament un dels forats que tenia la Llei de protecció dels animals, però és un èxit que evidentment és compartit per tots els grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el comerç interior a Catalunya

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el comerç interior a Catalunya, presentada pel diputat senyor Josep Clofent, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència. Té la paraula el senyor Clofent.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, correspon ara substanciar una interpellació que anunciem de forma genèrica sobre el comerç en general a Catalunya i el nostre Grup pretén, donat que es donen diferents circumstàncies, fer una interpellació bastant a la globalitat sobre la problemàtica del comerç, tota vegada que quasi podríem dir que la normalitat democràtica de l'Estat amb la posta en marxa de l'autonomia, i per tant amb les competències de la Generalitat de Catalunya, en el temps podríem dir que coincideixen.

El sector comercial és un sector molt lligat, lògicament, a aquells aspectes de la prosperitat econòmica, per tant és un sector que podem afirmar amb claredat que en els darrers anys ha sofert un avenç molt important; el sector terciari, i en ell el comerç, ha sofert un avenç molt important. No és aliena a aquest avenç la normalitat democràtica de l'Estat espanyol, entre altres raons perquè hem normalitzat l'Estat en el conjunt del món occidental i el que era excepcional no fa gaires anys a Catalunya a l'hora d'aconseguir segons quins productes, que havíem de sortir de les nostres fronteres, avui estan dintre —en alguns casos s'hi fabriquen, en molts casos s'hi distribueixen.

Aquesta aportació complementària de producte i de marques fins avui fora de les nostres fronteres ha fet que, el sector comercial, també aquest fos un element d'expansió important. És un sector que per la seva mateixa naturalesa pateix sovint canvis, és un sector on la rotativitat i on la mortalitat dels comerços és en alguns casos considerable; per tant, podem afirmar que és un sector que sempre hi hauran petits o no tan petits problemes, però que, petits o no tan petits, sí que tenen especial importància en moments de crisi econòmica, tota vegada que en la crisi econòmica un dels elements claus és que redueixen el consum i el consum, lògicament, on es veu amb claredat és en els comerços.

Deia que coincideix pràcticament amb la normalitat democràtica a Catalunya i amb la posta en marxa de la Generalitat. En aquest sector, què ha fet el Govern de la Generalitat en aquests anys? Home, hauria pogut optar per dues possibilitats entre altres, però jo n'anunciaré dues: una és similar a la que es va fer des de l'Estat, de dir: «No, anem a legislar aquells aspectes dels elements dels dos grans blocs que conformen el món comercial, que són les empreses de distribució, per una banda; consumidors, per una altra».

La Generalitat no opta per aquest model, opta pel model de la intervenció en el sector i opta per aquest model jo crec que de forma no gaire afortunada, perquè la intervenció —que podríem arribar a estar d'acord que podia ser convenient— s'havia d'haver concretat en els aspectes de superposició de llibertats entre els agents i, en canvi, la legislació que aquesta casa ha vist a través d'iniciativa legislativa del Govern de la Generalitat ha estat una legislació que ha pres part en el mateix sector. La prova la tenim que les tres lleis principals —la coneguda com la «Llei de rebaixes», de vendes especials; la Llei d'equipaments comercials, la Llei recentment aprovada, l'any 91, de comerç interior— han estat sistemàticament recorregudes i sistemàticament guanyades pels recurrents.

Per tant, la legislació, si l'haguéssim de qualificar des de la seva qualitat tècnica legislativa, hauríem de dir que no és suficientment bona, que en alguns casos és dolenta. En què falla la Llei? Falla que pren part per on no n'ha de prendre.

Avançant en aquesta reflexió, darrerament hi ha hagut un èxit important que el Govern de la Generalitat, en funció de la relació que té amb el seu Grup Parlamentari a Madrid, també s'ha d'apuntar, i és que el Govern de l'Estat considera que, vista la situació de crisi econòmica de l'Estat, convé aplicar mesures de discriminació positiva per al sector comercial, tota vegada que la crisi l'afecta d'una manera especial; entre altres, es decideix —i no la menys important— una revisió del Decret Boyer, que també entre altres característiques tenia la de decretar la llibertat absoluta d'horaris, de festius per treballar. S'accepta una revisió d'aquest Decret, i la Generalitat n'acaba de promulgar un altre. Ja tornem a tenir, senyor conseller, els mateixos conflictes. D'una solució, vostès tenen l'habilitat de començar-la a convertir en conflicte.

Aquest Decret, que és discutible, el de l'Estat i el de la Generalitat, té una virtualitat, i és que deixa poc marge a les excepcions i dona rang de llei, rang de norma a unes coses que fins ara es podien considerar, algunes modalitats, com a excepcionals. Concretament, resol en part el conflicte del pa, llargament debatut en aquesta cambra, i apareix també una nova solució, que són els horaris especials, o no, per als sectors turístics. Apliquen vostès el Decret, el promulguen; l'endemà, conflictes. I conflictes, senyor conseller, que tornen a ser motiu del que vostès prenen part; vostès prenen part de forma errònia en el sector.

Hi han declaracions a la premsa en què el director general de Comerç, el senyor Grass, dubta del caràcter turístic d'algunes poblacions. M'han informat posteriorment que el cas per mi més frapant, que era concretament el de l'Ajuntament de Calella, que era un error del periodista, que no existia. Vostè deurà conèixer perfectament el llibre blanc del turisme de Catalunya. En el quadre número 62 es parla del llistat de municipis turístics amb equipaments esportius i altres tipus, i anomena tots aquests que el senyor director dubta que siguin turístics. Ens hauríem de començar a aclarir, perquè, a veure, senyor conseller, no és dolent que els ajuntaments intervinguin en l'autorització d'horaris especials; és

dolent que això es pugui fer amb arbitrarietat. No sé si és dolent que un alcalde i un ajuntament d'un poble dubtosament turístic puguin dir que sí que n'és en funció dels seus interessos; afirmo que és dolent que aquell que ho sigui pugui dir que no ho és; afirmo que és dolent. Per tant, hi havia la possibilitat que vostès traguessin el Decret, com se'ls va insinuar des de diferents sectors, afegint un annex de totes aquelles poblacions que el seu propi Departament ja coneix com a turístiques i, per tant, no subjecte a regulació horària per aquesta condició. No ho han fet. Per tant, tornem a tenir la possibilitat d'un conflicte que es torna a començar en conflicte.

Tenim el sector comercial en crisi, amb problemes; ara li podria llegir —no ho faré, en ares de la brevetat i de l'hora que és— la intervenció del portaveu de Convergència i Unió, senyor Roca Junyent, a Madrid, quan explicava les raons de per què s'havia d'admetre a tràmit la Llei de comerç interior. Explica amb claredat si convé —i vostè ho deu conèixer—: entre altres raons, es deu a la crisi del sector i a les dificultats que passen els petits comerços i a la gran implantació de grans superfícies que hi ha hagut. En aquest tema, senyor conseller, fa un any, en nom del nostre Grup, un altre diputat de la cambra, el senyor Magí Cadevall, i jo mateix li vam adreçar una pregunta per a resposta oral per intentar esbrinar, en el moment que vostès havien denegat tres grans superfícies a Catalunya, les raons del perquè ho havien fet; eren la gran superfície de Terrassa, una altra de Salt i una altra de Mataró. I vostè ens va respondre —tinc aquí la resposta— de forma que nosaltres vam entendre, senyor conseller, com a suficient, perquè a vostè li consta que no vam fer cap declaració posterior, el Grup Socialista, malgrat que les opinions podien ser matisables o diferents. Però quan vostè ens diu amb rotunditat a la resposta: «És evident que l'àrea d'influència d'un equipament comercial varia en funció dels diversos paràmetres, com són la seva tipologia, accessibilitat, superfície, entre altres. En el cas d'un projecte de centre comercial com es fa referència en la present pregunta, l'àrea d'influència que es considera normalment és la que delimita una isocrona de vint minuts. En aquest àmbit existeix la major concentració d'equipaments comercials a Catalunya, amb una *ratio* d'onze habitants per metre quadrat, mentre que en el conjunt de Catalunya és més del doble, vint-i-tres habitants per metre quadrat de gran superfície comercial.»

Ens vam creure les raons —ens vam creure les raons—, però, curiosament, fa escassament un mes, la Comissió d'Equipaments Territorials acaba d'autoritzar una àrea comercial a Sant Cugat. La resposta que dona el director general a la premsa i que vostè deia també en resposta a un diputat del Grup del Partit Popular l'altre dia és que hi han hagut moviments demogràfics de consum. Escolti'm, doncs, no, senyor conseller, no hi han sigut —no hi han sigut. És més, aquest equipament comercial, tal com està decidit, ve a doblar, pràcticament, en metres quadrats els de què ja disposa la població de Sant Cugat. Aquest equipament comercial que vostès han autoritzat en aquests moments de crisi per al petit comerç, senyor conseller, preveu una facturació el pri-

mer any de 17.000 milions de pessetes. Vostè m'afirmarà aquí que el poder de compra al Vallès ha augmentat proporcionalment tant com perquè el comerç tradicional no es vegi afectat negativament per aquesta mesura? Vostè ens podrà explicar què ha canviat en aquests nou mesos que facin canviar l'orientació...?, perquè, clar, senyor conseller, si jo li lleigeixo a vostè, en el moment de l'aprovació, en l'acta de l'aprovació de la Comissió, la intervenció d'algun dels membres, home, no queda la cosa pas massa ben parada. Diu un dels membres —i n'obviaré el nom—, recorda que el desembre del 92 la Comissió va acordar informar desfavorablement una sol·licitud d'ampliació d'un establiment de característiques similars, concretament la de l'empresa Continente, al municipi de Terrassa; creu que la sol·licitud s'hauria de fer valer en aquest moment, que la delegació que la va motivar l'havia de fer valer en aquest moment. Mentre ara un informe de contingut oposat diu: «Suposaria un perill important, ja que podia donar lloc, en certa manera, a interpretar que s'actua amb arbitrarietat; es podria crear la imatge que els permisos no es concedeixen en funció de les necessitats reals del país, sinó atenent altres factors.» Això, ho diu un membre que pertany, de dret, a la Comissió d'Equipaments Comercials de Catalunya. Que aquest membre, que deu tenir informació, es permeti fer aquestes afirmacions, que a aquest diputat que li parla li mantingui els interrogants oberts, no és convenient.

Vostè, senyor conseller, està disposat que les comissions d'equipaments comercials atorguin i no atorguin amb criteris objectius? Vostè és capaç de fixar quins metres quadrats de superfícies comercials, en funció dels habitants, són els que autoritzarem a Catalunya? Vostè està disposat a dir als comerciants de Catalunya, senyor conseller, quantes superfícies comercials i on pensen autoritzar? Són respostes, senyor conseller, que valen més que els programes d'ajut que fa normalment la Conselleria. Comerciants que han optat per dirigir-se al seu Departament demanant subvencions per modernitzar els seus comerços, curiosament s'han equivocat, li han fet cas a vostè i s'han equivocat: havien d'haver traslladat el seu negoci.

La política que vostès estan fent, senyor conseller, en el món del comerç..., em permetrà l'expressió, no voldria que la interpretés com a excessivament dura, però, escolti'm, és dura, eh?, és complicada —és complicada—, perquè és aquella que fa el que no diu i diu el que no fa. Vostès apareixen públicament com els grans defensors dels petits comerciants, segurament perquè tenen molts vots, però a l'hora de la veritat —i caldria saber per quines raons— això sembla que ja no importa tant.

En aquests moments, en el sector comercial tradicional de casa nostra, senyor conseller, hi ha un sentiment de desconfiança i de desconcert; li demano que en el moment de la resposta tingui a bé donar les satisfaccions i les respostes que li he formulat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Roma. Pel Consell Executiu, té la paraula... (*Remor de veus.*) Ai, el senyor Clofent. (*Pausa.*)

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la crisi del comerç a Catalunya

Sí, hi ha la interpellació que figura en el número 9 de l'ordre del dia, que és sobre pràcticament el mateix afer, que és sobre la crisi del comerç a Catalunya, presentada pel Grup Popular. Té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, quan el mes de novembre i el mes de desembre, respectivament —només fa quatre mesos, senyor conseller—, vam celebrar —tots vostès ho recordaran— lo debat sobre política general i lo debat de pressupostos de la Generalitat per a 1994, vam advertir tots los grups, i també lo Grup Popular, vam advertir reiteradament sobre la condició vulnerable de l'economia a Catalunya, i en este sentit lo Grup Popular vam orientar lo nostre discurs i les posteriors cinquanta-cinc propostes de resolució conseqüents al debat sobre orientació política general del Consell Executiu, les vam orientar, estes propostes —deia—, a una acció prioritària, a lo que significa la permanència, l'impuls i la conservació de la petita i mitjana empresa, que per la seua naturalesa constitueix lo sector o un dels sectors fonamentals que dona estabilitat i consistència a lo que és el conjunt productiu de l'economia catalana. I és evident que a partir d'este moment, en lo meu posicionament, qualsevol referència als sectors productius de l'economia catalana o qualsevol referència a la petita i a la mitjana empresa suposa una remissió implícita i explícita als 140.000 comerços que en l'àmbit territorial de Catalunya, entre altres aportacions, generen ocupació permanent per a més de 325.000 persones.

I en aquell segon moment del debat de pressupostos, esmenes a la totalitat, ja vaig expressar, este portaveu, en nom del Grup Popular, vam expressar los nostres dubtes i les nostres reserves en los pressupostos de la Generalitat, sobretot perquè en un moment de convulsió econòmica i d'expectatives alarmants, vam observar la inexistència per part del Govern d'un programa d'objectius o d'un sistema de prioritats que vingués a determinar la voluntat política del Consell Executiu en ordre a una estratègia pressupostària que pogués incidir positivament en l'economia amb efectes estrictament econòmics.

Los fets que es venien pronosticant a lo llarg de 1993 i que des d'esta tribuna se'n va parlar, aquells fets s'han consumat, i, per conseqüent, avui ja no serien raonables les excuses sobre lo imprevist, sobre la rapidesa o sobre la concentració de desequilibris a Catalunya, i tampoc seria assumible lo concepte de causa sobrevinguda com a motiu o com a excusa per a disculpar lo conjunt d'omissions en què en este sentit està incorrent lo Govern de la Generalitat.

L'anunciada situació de crisi econòmica anunciada des d'esta tribuna per tots los grups parlamentaris, el tancament del passat exercici i que, com tots vostès saben, ha provocat conseqüències i enfrontaments socials de gran envergadura, esta situació absolutament previsible en conèixer les magnituds macroeconòmiques del tercer trimestre de 1993, i que, aplicades a Catalunya, estes magnituds macroeconòmiques

han resultat desviacions encara més importants, més negatives, superiors a la mitjana espanyola, ja sigui en creixement de la xifra d'atur, en la taxa d'inflació, en l'increment desordenat de la despesa pública de la Generalitat, en la caiguda dels beneficis empresarials i en la pèrdua d'inversió estrangera per raons de confiança i de rendibilitat...

En termes reals, i per a centrar este posicionament, l'economia catalana va acabar el 1993 amb una recessió importantíssima, amb una recessió sense precedents, en caure lo nostre producte interior brut un 1,8%, equivalent a un punt negatiu per damunt de la mitjana estatal.

I en este context anunciat i parlat aquí, en este context de crisi dramàtica, lo comerç català inevitablement va sofrir una de les pitjors temporades dels últims anys, amb un descens de les vendes del 17,3% –l'automoció va caure un 26%, i el vestit i la confecció un 23%–, amb la reducció, també, d'un 3% de la població activa, amb una caiguda dels marges comercials del 10% per damunt de la caiguda de la mitjana espanyola, amb una forta reducció de les contractacions en la campanya de Nadal i, com a acte final del panorama, lo tancament de més de dos mil establiments comercials a Catalunya, amb totes les conseqüències que es vulguin atribuir. És a dir, crisi econòmica general anunciada, crisi econòmica general anunciada superior a Catalunya, que progressivament va destruint los sectors més vulnerables i més desprotegits del nostre teixit productiu, i, mentrestant, lamentant-ho molt, lo Govern de la Generalitat, adormit, passiu i moltes vegades acomodat a l'acció rutinària dels missatges de propaganda triomfalista, sense decidir, sense determinar i sense provocar una renovada orientació política d'acord amb les exigències més rellevants.

Per això, honorable senyor conseller, lo debat de fons, a més de l'estratègia o de les mesures que es puguin establir sobre la preocupant paràlisi del comerç, lo debat de fons és l'adequació política econòmica del Consell Executiu, a través de la política pressupostària, amb l'objectiu d'afrontar els esdeveniments actuals, que, per la seva situació, ja no es poden concretar només en lo desenrotllament o en la continuació o en lo futur del nostre comerç, sinó concretats, i a títol i a manera de xoc, en lo manteniment més immediat del sector comercial.

Diverses preguntes se plantegen: per què s'ha produït esta fallida del comerç a Catalunya l'any 1993? Ho sap lo Govern? I, si ho sap lo Govern, quins estudis, quines iniciatives i quina ha sigut la reacció del Consell Executiu davant d'este desastre col·lectiu? En tot cas, era o no era previsible la caiguda de l'economia a Catalunya? Era previsible. Era o no era previsible que les empreses mitjanes i menudes acusarien esta crisi per la debilitat de les seues mateixes estructures? Era previsible. Era o no era raonable neutralitzar la mutació del sector comercial per mediació de l'únic mecanisme que té el Govern de la Generalitat, és a dir, los pressupostos de 1994? Era raonable afrontar esta mutació. I, per últim, havia de comparèixer urgentment lo conseller de Comerç, Consum i Turisme, en nom i representació del Govern, davant del Parlament de Catalunya, a iniciativa pròpia,

aportant criteris per a reorientar la política responsabilitat d'este Departament? Havia de comparèixer el Govern, havia de comparèixer el conseller.

Per consegüent, i a la vista d'estos antecedents, sembla que lo Govern no s'ha assabentat –i parlo del Govern en lo seu conjunt, mai del conseller a títol personal i individual, naturalment, ni d'este ni de cap–, sembla que lo Govern no s'ha assabentat del desmantellament espectacular de la nostra economia el 1993. Lo Govern, per tot lo que hem dit, apareix immutable en la crisi que ofega l'empresa comercial. Lo Govern permanence en una posició invariable, en no determinar ni programes, ni objectius, ni prioritats. I, lo que és més important, al Govern –i sobretot al president de la Generalitat, senyor Pujol– se li desmunta tot allò de: «Obli-dem-nos de la crisi, Catalunya va bé, hem tocat fons, a Catalunya estem en millors condicions...», se li desmunta tota la parafernàlia publicitària –deia–, amb lo Dictamen de la fundació FIES de les caixes d'estalvi, que resulta fulminant, resulta fulminant fins i tot contra l'arrogància, contra la vanitat i contra l'estarrufament. I a la vista de la conducta del Govern de la Generalitat en lo seu conjunt, i especialment i particularment de les declaracions del president de la Generalitat, està vist que en este disseny sistemàtic de voler amagar la crua realitat dels fets més actuals se'ls pot aplicar allò que aquells que han volgut passar-se de llestos en estos moments s'acaben d'acreditar d'insuperablement maldestres.

Però és que, a més, la inconsistència, la poca aptitud i la falta d'aplicació del Consell Executiu arriba a tal punt que l'últim *Informe de conjuntura econòmica de l'empresa catalana*, número 48, editat pel Departament d'Economia i Finances de la Generalitat, proclama i demostra que, d'acord amb els antecedents que facilita la central de balanços del Banc d'Espanya, primer, «L'empresa catalana» –diu este informe de la Generalitat– «està sofrint una deteriorament més acusat que el conjunt d'empreses de la mitjana espanyola.» Segon, que les despeses de personal per ocupat van créixer a Catalunya dos punts per damunt de la mitjana estatal. Tercer, que el capítol d'amortitzacions, de provisions i de costos financers tenen una major desviació negativa a Catalunya en termes comparatius. Quart, que el valor afegit va créixer un 4% a la mostra espanyola i només un 2% a l'empresa catalana. I, cinquè punt de l'Informe, que en estos moments, en estos primers mesos de 1994, s'està reduint la diferència de rendibilitat que les empreses catalanes tenien sobre la mitjana espanyola –tot això en termes de comparacions homogènies, tot això en empreses que tenen les mateixes dimensions. I si estes dades de 1992 i del 93 estan editades pel mateix Departament d'Economia i Finances de la Generalitat, com és possible que, a la vista d'estes dades, sabudes amb antelació des del Govern de la Generalitat, com és possible –preguntem nosaltres– que el Departament de Comerç, Consum i Turisme tingui lo pressupost més baix del total del pressupost del Consell Executiu? Com és possible que el Departament de Comerç, Consum i Turisme sigui l'únic departament que baixa la consignació pressupostària

el 1994 respecte al 1993, que baixa la inversió respecte al 1993 i que perd pes específic en relació amb el pressupost global del 1994? Com és possible això, a la vista de tots estos antecedents?

És a dir que la credibilitat, que genera legitimitat, no és imputable a les accions d'un govern que amb un pressupost d'1.700.000.000.000 de pessetes destina la miserable xifra de 8.000 milions de pessetes a un departament que, com Comerç Consum i Turisme, és determinant en la concepció comercial, específica i pròpia de Catalunya, d'acord amb la nostra estructura productiva. I, agradi o no agradi, senyor conseller, amb un pressupost de 8.000 milions de pessetes, ha de fer miracles, però és que, a més, amb un pressupost de 8.000 milions de pessetes, dels quals 2.500 milions se destinen a despesa corrent improductiva, amb un pressupost, doncs, de 5.500 milions de pessetes, poques accions se poden executar a Catalunya en matèria de política comercial.

Per això, en esta última part del nostre posicionament nos referim a la superació de qüestions de fons que afronten problemes pendents, avui encara encallats o consolidats, fonamentades, estes qüestions de fons, en accions de caràcter fiscal, en mesures de tipus econòmic, en les relacions laborals i en la constitució i creació de nous empresaris.

Dos exemples lamentables són suficients com per a justificar la desmoralització, la irritació i la crispació de qualsevol persona que es vulgui constituir en nou empresari. Un comerciant autònom suporta un cost, només en concepte de cotitzacions i assistència sanitària, de 3.300.000 pessetes anuals, amb augments del 12% respecte al 1993 i amb augments del 25% respecte al 1992. I el segon exemple és que, per a constituir una empresa, s'han de resistir dotze mesos de «papeleo» i de burocràcia i s'han de superar i vencer cinquanta-dos tràmits legals administratius.

Per consegüent, no se tracta només d'afrontar la crisi per la recessió del consum, o modernitzar les nostres estructures comercials, o de reduir l'excés i la saturació de l'oferta comercial –que tot això és important i tot això és necessari–, sinó que, a més, se tracta d'establir lo criteri general d'una voluntat política que va més enllà de tapar forats o de neutralitzar situacions conjunturals. És a dir, en ordre a l'adequació, quin és lo volum que volem que tingui el sector comercial a Catalunya, antecedents reals sobre la posició actual de l'empresa catalana, objectius i prioritats a curt i mitjà termini i, sobretot, consignació adequada de recursos econòmics. I amb estos antecedents de taxa negativa i preocupant de l'evolució del nostre producte interior brut, amb estos antecedents de poc serveixen les polítiques precipitades basades en la improvisació i, molt menys, improvisació al mig d'una crisi econòmica que doblega, com sempre, les economies més dèbils i més inconsistentes...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Acabo, senyor president. És a dir, les empreses menudes i mitjanes, les famílies i els treballadors. –només me queda això, senyor president.

La pràctica a executar les accions sense meditació i sense raonament, per tots los antecedents que tenim, també és

aplicable al capteniment del Govern de Catalunya, avui per mediació d'esta interpellació, i, en essència, lo que passa avui és la conseqüència directa de la desgana, de vegades de la negligència que es desprèn dels debats de pressupostos i dels debats de política general com a àmbits de competència del Consell Executiu.

Fa pocs dies, honorable senyor conseller, en resposta a una pregunta oral d'un diputat del meu Grup Parlamentari, precisament per un tema referit al comerç català, vostè va expressar com a manifestació final de la seva resposta no sé què de la dependència de Madrid del Grup Popular, probablement en una acció –n'estic segur– no premeditada i, en tot cas, com a impuls natural que genera tot debat parlamentari. Doncs bé, no hi ha una veritat absoluta en lo concepte referit, perquè la dependència i la subordinació són condicions a les quals, d'alguna manera, tots estem subjectes per raó de classificar les nostres accions en ordre a la seua importància i a la seua prioritat. Un exemple ben clar de dependència són los comerços de Catalunya en relació amb el pressupost del seu Departament, i un altre exemple ben clar de dependència, de subordinació i de submissió és lo pressupost del seu Departament en relació amb lo pressupost del Consell Executiu: només 8.000 milions de pessetes enfront d'1.700.000.000.000.

Este, senyor president, és lo sentit de la nostra intervenció en relació amb la crisi del comerç a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre i Selga): Molt honorable president, senyors interpellants, bé, em sembla que és important que dediquem una estona a considerar, doncs, quines són les circumstàncies que en aquest moment envolten l'activitat comercial. I és també, penso, bo que s'hagin acumulat aquestes dues interpellacions, en tant que formen, entre les diferents aportacions del senyor Conflent i del senyor Curto, en el fons, una globalitat, una globalitat del problema.

Em sembla que estem en el moment de substanciar unes interpellacions més que no pas entrar en tot el que hauria de ser un debat general, que fins i tot hi dedicaríem molt més temps. Però bé, ho agraeixo perquè em sembla que permet poder-ne fer una contestació prou acurada i, a la vegada també, sense baixar a un detall que en ocasions podria fer que l'aproximació del *zoom* ens portés a desenfocar el tema general.

És evident que l'activitat comercial forma una part important del teixit econòmic; és també evident que aquest teixit econòmic crea, a través de la participació del sector comercial, una estabilitat i també –per què no dir-ho?– un dinamisme en molts indrets de les nostres poblacions, que, gràcies precisament a aquesta activitat comercial, hi ha una activitat que fa que tinguin una vida.

També és cert que penso que les consideracions que s'han fet a mi m'agradaria, en aquest moment, analitzar-les sota una triple òptica. És a dir, hi han elements, podríem dir, de tipus conjuntural, hi han unes circumstàncies de tipus es-

tractural i també en aquest sector hi han uns canvis, unes innovacions, com a conseqüència d'aparicions de noves tecnologies. Però em sembla que dintre d'aquests tres vectors val la pena analitzar-ho.

El sector comercial forma part de la nostra economia. Sí, senyor; evident. És un sector que, a més, s'ha reconegut –i em sembla que és positiu– que en el moment que assumim les responsabilitats d'autogovern a Catalunya també ha tingut una evolució positiva; no deu haver sigut per atzar: alguna cosa hi deu haver ajudat. No sóc jo ara, aquí..., el moment de dir que tot sigui..., però em sembla que també és legítim reconèixer-ho, i agraeixo que així s'hagi fet.

En aquests moments, evidentment, estem passant per uns moments de situació econòmica preocupant; fins i tot penso que podríem dir que el 93 va acabar pitjor del que prevèiem i el 94 evoluciona millor del que ens pensàvem, i amb això no voldria donar cap tipus de to triomfalista, però em sembla que hi ha una tendència en la qual podem veure que durant l'any 93 tot el que són les variables de tipus macroeconòmic han incidit d'una forma important i –per què no dir-ho?– també negativa i, en conseqüència, amb preocupació en el teixit comercial. Ja s'ha dit –ja s'ha dit. És a dir, en el moment que el conjunt de l'economia, el PIB nostre, retrocedeix pràcticament 1,8 punts, evidentment això afecta el conjunt de l'activitat econòmica. Si, a més, volem discernir una mica, aquesta evolució, com ve motivada, i s'analitza quina ha sigut, precisament, l'evolució del consum públic, quina ha sigut l'evolució del consum privat, també em sembla que reconeixem que, dintre d'aquesta mitjana, les institucions públiques, el consum públic va tenir un augment; les xifres que podem considerar com a bones, jo em sembla que les que estableix la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona no podem dubtar de la seva neutralitat i anàlisi de l'economia..., estableix que el consum públic va augmentar un 1,6, mentre que el privat va recular d'un 2,3, i això, evidentment, va produir un fre de la demanda interna de 3,6.

Per tant, aquest, diríem, retrocés del conjunt de l'activitat comercial, penso que en part, dintre d'un punt de vista macroeconòmic, hem de considerar-ho que ve justificat per aquestes xifres. Penso que això podem convenir que és de tipus conjuntural. Sobre aquesta línia, nosaltres estem fent aportacions –i, penso jo, positives– tant des del punt de vista del mateix Govern de la Generalitat com també de les forces polítiques que donen suport a aquest Govern a través de la seva acció, a través de la seva tasca política a les Corts Generals. Per tant, tot el que sigui incidir perquè el conjunt de l'economia evolucioni positivament, mitjançant la reducció dels costos financers...

Hi ha hagut propostes concretes que, en aquest sentit, hi han ajudat, hi han ajudat; s'han concretat d'una manera també ben positiva, mitjançant la petició que la pesseta tingui la paritat corresponent; això, que, evidentment, facilita que les nostres empreses exportin, sens dubte té uns beneficis per a tot el que és el consum intern, per a tot el que és l'activitat dintre del Principat.

Per tant, quan nosaltres parlem també de la necessitat de la contenció del dèficit públic..., després, evidentment, en ocasions es demana més inversió, nosaltres hem cregut que havíem d'anar per la línia de l'austeritat i de la contenció del dèficit públic. Tot això, des d'un punt de vista macro, des d'un punt de vista conjuntural, sens dubte això ha d'ajudar.

He dit que, a més, també hi havia unes variacions de tipus estructural; sens dubte, la nostra xarxa de comerç interior és una xarxa de comerç viva, activa i que està sotmesa a tot un procés en el qual, en ocasions, veiem com determinades fórmules comercials en aquest moment ha desaparegut el seu interès. Per dir-ne només alguna o dir-ne només un parell, temps enrere hi havia «colmados», avui dia tot el que són les necessitats de despesa dels queviures es transmet a través d'un altre tipus d'activitat en la qual han emprat noves tècniques, tant des de l'aplicació de l'autoservei com la millora de la gestió; per tant, hi ha hagut algunes activitats comercials que, evidentment, s'han vist reduïdes i, també, per què no dir-ho, els nous hàbits de consum per part dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya en aquest moment, la incorporació de la dona d'una manera important al treball fora de casa, això ha comportat uns canvis que també això té després una incidència en el que és el teixit comercial.

Dit tot això, Catalunya té en aquest moment un cens de 125.171 establiments comercials; ho dic perquè després, evidentment, quan també s'ha reconegut que és un teixit actiu i dinàmic, hi ha altes i hi ha baixes, dues mil persones que evidentment s'hagin vist obligades a tancar el seu establiment és quelcom que cal reflexionar-hi, però també manifestar que dos mil establiments de 125.171 és un percentatge que, si al costat d'aquests dos mil hi poséssim els que han obert, veuríem que em sembla que l'anàlisi que hauríem de fer hauria de ser un pèl més –diríem– serena.

També veiem que aquests establiments comercials, bona part d'ells, un 39%, acapara tot el que és l'activitat a l'entorn de l'alimentació; després, un 22% ve en tot el que fa referència al tèxtil i la confecció, els articles per a la llar un 13%, perfum, drogueries, farmàcies un 6%, vehicles un 2%, perquè després quan veurem que, per exemple, hi ha determinades activitats comercials, com és per exemple la venda de vehicles, ha tingut un, en fi, un retrocés, que em sembla que de tots és conegut, com a conseqüència de l'activitat general, però que, quant a l'oferta comercial, veiem que és un 2% de vehicles i, per altra banda, com deia –això són xifres del 93–, i en aquest 94 em sembla que està evolucionant millor del que el 93 imaginàvem, sense que això vulgui dir cap afirmació positiva.

Catalunya, en aquest moment, els seus sis milions de conciutadans fa que, evidentment, generin un volum de despesa, que és l'altra xifra que, evidentment, després cal considerar a l'hora de signar la distribució de la nostra oferta comercial, de pràcticament un bilió tres-cents mil pessetes. Per tant, veiem unes preocupacions de tipus conjuntural, una oferta concreta, amb uns canvis de tipus estructural, com a conseqüència de l'aparició de canvis d'hàbits de consum

com a conseqüència també no només de canvis purament interns dintre de l'oferta comercial, d'obsolescència de determinades pràctiques i l'aparició d'altres, sinó també l'aparició amb força de tot el que és l'oferta de les grans superfícies, amb unes tècniques potents de tot el que fa referència a absorbir una part important d'una quota de mercat que, evidentment, dintre d'aquesta situació de canvi, l'aparició amb força d'una dinàmica concreta d'oferta comercial, sense dubte, això comporta aquests canvis, que provoquen aquesta preocupació, que, pel que veig i és positiu, compartim tant des del Govern com també de les principals forces de l'oposició.

Davant d'això, nosaltres, hem mantingut sempre una política que hem de dir, per altra banda, que l'hem de valorar com a positiva, l'hem de valorar com a positiva perquè el diàleg amb els sectors socials ha estat sempre, en fi, freqüent, ha estat, fins i tot jo diria, positiu, i en tot el que ha estat l'anàlisi de la problemàtica s'hi ha coincidit. Quins són els objectius per deixar ja d'una manera molt concreta... i després poder parlar de tot el que fa referència a les qüestions més de tipus pressupostari? El Govern de la Generalitat, en la seva voluntat de desenvolupar la responsabilitat que l'Estatut li configura, d'ordenació de l'activitat comercial, en primer lloc ha cregut que era important que existís un equilibri, un equilibri entre els grans i els petits, un equilibri entre els que més poden i els que realment estan en aquest moment fent un esforç de transformació i que en aquest moment també troben que la costa té un bon pendent i, per tant, la Llei nostra d'equipaments comercials ve precisament amb aquesta voluntat d'equilibri; voluntat d'equilibri que he de dir que, malgrat... Ho dic fins per no treure de context que, malauradament, alguna d'aquestes lleis parcialment varen ser recorregudes per part, en ocasions, del Govern de Madrid, en altres ocasions per part del Partit Popular com a força de l'oposició a nivell de les Corts, doncs, sempre hem de dir que en el substancial han estat confirmades pel Tribunal Constitucional, amb detalls, en ocasions, amb articles que, evidentment, han tingut l'apreciació per part del Constitucional d'improcedents.

Per tant, la Llei d'equipaments comercials té per objecte establir aquest equilibri entre grans i petits; aquest és un esforç que, malgrat tot el que es pugui dir, hem estat l'única comunitat autònoma que ha volgut desenvolupar aquesta evolució de les grans superfícies, coneixedores que en la mesura que entren amb potència, a més, amb recursos financers importants, poden produir una certa alteració i, per tant, els criteris objectius amb què han actuat les comissions tècniques d'equipaments comercials han estat sempre avaluant els projectes, veient quina és la població actual i també la potencial, veient quina era la contribució que podien fer a l'estructura comercial, atenent aquests canvis de tipus social que existeixen, veient també quina és la xarxa viària en l'entorn en el qual aquesta s'implica, i també quina és l'oferta de serveis auxiliars, com poden ser els equipaments necessaris pel volum que genera una gran superfície.

La resultant —i penso que aquesta és una xifra que, com que és matemàtica, poca discussió comporta— és que, entre

el 91 i el 94, en el conjunt de l'Estat s'han implantat seixanta-quatre grans superfícies comercials; a Catalunya se n'han implantat set i a la resta de l'Estat cinquanta-set. Em sembla que aquestes xifres marquen d'una manera clara que aquí hi ha hagut una política de contenció i de fre; de contenció i de fre. Evidentment, quan es parla que aquestes xifres es volen analitzar, penso que s'han d'analitzar en funció del producte interior brut, no en funció del territori, no en funció d'altres variables perquè realment va molt, molt de la mà del que representa l'activitat econòmica de les diferents parts a analitzar. Per tant, hi ha hagut una política de fre, amb uns criteris concrets; després, evidentment, baixaré al tema concret, que en el fons és el que vostè ha demanat que li contestés per escrit aquest matí, però que no tinc cap inconvenient..., tota vegada que ho ha plantejat, després, en tot cas, ho deixo per al torn de la rèplica de baixar a més detalls per poder ara fer un plantejament més general. Política d'equilibri que passa, doncs, per la Llei d'equipaments comercials, amb uns resultats ben concrets que em sembla que hem de valorar com a positius.

Per altra banda, també hem de buscar aquest equilibri i llavors, a mi, si em permet, senyor diputat Coflent, quan veiem que en, en fi, permeti'm que li digui que em causa una certa estranyesa que quan resulta que nosaltres actuem, tenim uns efectes perniciosos; quan l'Administració central, el Govern de Madrid, el ministre Gómez-Navarro fa el mateix, llavors resulta que les conseqüències ens són positives. Bé, em sembla que el que serveix per a una part serveix per al tot, i que, per tant, en el moment que nosaltres hem desenvolupat uns criteris, que no deuen ser tant dolents quan realment des de la responsabilitat de l'Administració de l'Estat i des de la força política que en aquest moment té aquesta responsabilitat s'actua amb aquesta regulació, amb criteris en els quals, en el fons, el que hem cercat és marcar, dintre del que ha de ser l'activitat comercial, un marc d'estabilitat, un marc d'estabilitat en el qual pugui haver-hi, evidentment, igual camp per córrer per als grans que per als petits i que mai hi pugui haver una situació dominant per part d'una part que, evidentment, també saltarà. Després, naturalment, el mercat està compost per tota l'oferta diversa i quantiosa que va a prestar els seus serveis i, per tant, hem desenvolupat un conjunt d'accions de millora del petit comerç.

Bé, només en dos anys, només en dos anys —i aquesta és una tasca que ja fa anys que fem i, per tant, s'ha de fer la seva anàlisi acumulativa—, només en dos anys s'han fet dues mil actuacions les quals han comportat un volum d'inversions de dotze mil milions de pessetes i que, per part dels pressupostos de la Generalitat, ha representat una aplicació de mil cent milions de pessetes. Per tant, el petit comerç ha tingut uns programes de cara a aquest canvi tecnològic, de cara a aquesta adaptació a les exigències del moment actual, en el qual ha tingut al costat una sèrie de projectes de cara a la modernització, de cara a la millora, de cara a tot el que és emprar nous sistemes que realment els facilitin la seva competitivitat.

Ara bé, no es tracta només d'ordenar, a través dels equipaments comercials, a través del desenvolupament norma-

tiu, la Llei i els decrets que hem anat aplicant, a través de la modernització del petit comerç, sinó que, a més, creiem que és molt important tot el que ha de facilitar la millora dels equipaments públics i, per tant, el programa que hem desenvolupat –i he de dir amb una bona coordinació amb els municipis– de cara a fer zones de vianants, de cara a modernitzar els mercats municipals que existeixen. Ens sembla que precisament és una política que, sens dubte, ha tingut un nivell d'activitat alta i que permet que tot el que és la millora d'un municipi a través dels seus carrers, a vegades aquells centres històrics o a vegades aquells centres no històrics però que constitueixen el nucli principal de la població, permeten –l'adequada ordenació mitjançant aquestes inversions– fer autèntiques àrees comercials que, evidentment, fan que puguin aguantar amb força l'aparició de noves metodologies.

Aquestes millores d'equipaments col·lectius han comportat, evidentment, actuacions importants que també han representat un volum d'inversions molt important. Pensem que en aquest moment al conjunt de Catalunya ja hi ha quantitat, quantitat de municipis que, mitjançant aquests programes, han millorat els seus centres de les ciutats.

Després cal, naturalment, no només quedar-nos amb tot el que és l'urbanisme comercial, amb tot el que és la millora dels establiments, amb tot el que és l'ordenació, sinó que hem d'actuar mitjançant la millora dels recursos humans i, per tant, hem dedicat esforços a tot el que són les associacions que representen elements dinamitzadors d'aquesta voluntat de lluita i de posada al dia i també els cursos a nivell general. Pensem que durant dos anys han passat per aquests cursos seixanta-vuit mil persones; si d'un cens de 127.000 establiments comercials, els diferents cursos que s'han fet, no directament per nosaltres, alguns sí, però altres en col·laboració amb les cambres de comerç o amb altres entitats o associacions, arribar a seixanta-vuit mil, em sembla que demostra, per un cantó, la voluntat del sector per fer un esforç de posada al dia i, per altra banda, que s'ha arribat a un nombre important.

Els pressupostos, els pressupostos es discuteixen un cop l'any i llavors és el moment i, per tant, aquell és el moment de prioritzar. No penso que sigui correcte, i amb això no vull dir que sigui incorrecte el contrari, el fet que ara diguem que el més important sigui l'activitat comercial –evidentment, és molt important–, però que després, per torn, passéssim a parlar de política industrial o a continuació de política agrària, perquè en cada moment, dic, l'important és del que parlem.

Per tant, em sembla que el debat de pressupostos permet, en la seva globalitat, fer una assignació de recursos, veure quins són aquests recursos de lliure disposició... Vostè, senyor Curto, sap que bona part dels pressupostos de la Generalitat van a unes despeses que són importants com són Sanitat, com són Ensenyament, com són també una política d'infraestructura –per tant, de Política Territorial–, que és cabdal i bàsic perquè després l'economia productiva, que és el que aquest Govern d'una manera molt clara vol potenciar,

després pugui actuar, evidentment, amb les millors condicions de competitivitat, malgrat les circumstàncies, diríem, preocupants del moment econòmic que toqui viure.

Bé, el fet que vostè m'hagi declarat improductiu, així una mica, per una afirmació, hagi declarat improductiva tota la tasca que fa el Govern de la Generalitat, mitjançant el Consorci de Promoció Turística de Catalunya, per a la promoció de la Catalunya turística en els mercats emissors, em sembla que demostra una mica, no sé, una afirmació, per dir-ho en termes molt col·loquials, de «brotxa gorda», i si s'ho hagués mirat una mica, dintre de les quantitats que vostè m'ha passat a economia improductiva, m'hi acaba de considerar tota la tasca del Consorci de Promoció Turística de Catalunya, quan em sembla que, bé, si ens ho mirem, veurem que és necessari i, per tant, bé, dintre d'aquestes possibilitats, nosaltres hem anat arbitrants els recursos... Jo veig que sobretot quan no es vol fer una cursa d'*sprint*, sinó que es fa una cursa de llarg recorregut, i en aquests moments podem dir que, a la que es mira la projecció dels últims quatre o cinc anys, de manteniment d'una política de suport en les línies que hem fixat, els resultats són positius.

Si em permeten, tota vegada que veig que ja es comencen a encendre els llums que m'indiquen que el temps se m'esgota, deixaria els temes més concrets i puntuals, tota vegada que la interpellació és sobre els propòsits de capteniment sobre la política comercial, i al torn que vindrà a continuació respondré les qüestions particulars i concretes a què vostè es referia en la qüestió de Sant Cugat.

Senyores i senyors diputats, honorable president, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Clofent pot fer la rèplica.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, «Clofent», C-l-o-f-e-n-t.

El Sr. PRESIDENT: És conseller Alegre, no és el conseller Clofent, és el conseller Alegre.

El Sr. CLOFENT: No, no, el meu nom; jo no m'equivo-co. Senyor Alegre, jo em dic Clofent. Permeti'm la broma. (*Remor de veus.*)

A veure, senyor conseller, vostè em parlava de la no-conveniència del zoom; no sé si té raó. Jo li parlo de la inconveniència de l'ull de peix, que normalment distorsiona, sap?, i si vostè se m'ho mira amb l'ull de peix al final jo ja no sé on sóc.

Parlarem de l'autorització de la gran superfície i ens assalten molts dubtes, senyor conseller. M'explicaré, aquest complex autoritzat a Sant Cugat respon –i cito de memòria– als expedients C02-94, C03-94. Existia el C01/94? És cert que és l'expedient que correspon a una empresa de capital català que es diu Disvahe? És cert que respon a un centre comercial que es diu Kampio? És cert que es va pressionar aquesta empresa perquè quan s'havia d'aprovar l'expedient i autoritzar-los la gran superfície per silenci administratiu, se'ls va pressionar perquè els retiressin? És cert això, senyor conseller? És cert que aquesta empresa tenia prevista una àrea d'influència estrictament a Sant Cugat amb un volum

de negoci de 1.500 milions de pessetes, només i tots ells al municipi de Sant Cugat?

Són certes aquestes afirmacions que li faig, senyor conseller? Com s'explica, senyor conseller, que un expedient anterior en el temps no s'aprovi? És cert, senyor conseller, que aquest expedient d'aquesta instal·lació ja havien començat les obres? És cert, li consta, senyor conseller, que hi havia permís verbal que s'autoritzaria? Si aquest últim punt li sembla que li he de precisar més, demanaré autorització a qui m'ho ha dit, per donar noms i cognoms; no hi tinc cap mena d'inconvenient. Coneix...?

El Sr. PRESIDENT: Ja formularà les preguntes en el tràmit corresponent. (*Remor de veus.*)

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies, senyor president. També formularem preguntes en el tràmit corresponent.

Senyor conseller, vaig assistir fa uns anys a unes jornades que se celebraven a proposta de la Federació Catalana de Municipis sobre problemàtica de legislació de comerç, celebrades a Girona, i hi havien experts de diferents països de la Comunitat estudiant pros i contres i diferents legislacions comercials; entre altres, Anglaterra, Alemanya, França, també Catalunya i Espanya.

En parlar de Catalunya hi havia diferents opinions respecte a la utilitat i al sentit de la Llei d'equipaments comercials. El que sí que semblava per part dels ponents –no ho afirmo jo, li ho puc documentar– és que era una llei que té molta similitud a la francesa. I ara, mentre el sentia, recordava que aquesta llei a França la coneixen com «la llei del finançament de campanyes electorals». Coneix, senyor conseller, que en el sector és una cosa provada que quan els ajuntaments aconseguixen l'autorització d'una gran superfície amb l'empresa adjudicatària obtenen beneficis urbanístics per al seu municipi? Coneix el senyor conseller que també es parla d'altra mena d'interessos a l'entorn d'aquesta situació? Li sembla, senyor conseller, que ajuda a la claredat absolutament precisa a l'entorn dels temes que ens ocupen que quan es va denegar l'equipament comercial de Terrassa, de Mataró i de Salt sortís el Director General de Turisme amb declaracions a la premsa dient: «Según Comerç, la instalación de hípers en Cataluña ha tocado techo», *El Mundo*, 29 del IV del 93.

Com és que canvien tan sovint d'opinió? Què fa canviar aquestes opinions, senyor conseller? Perquè és evident que cal que es facin grans superfícies, no és una voluntat ni seva, ni meva, és una necessitat de la gent, dels nous hàbits de compra, dels costums, de les famílies, però és evident, senyor conseller, que hauríem de coincidir amb un projecte i amb un model polític que fes possible la subsistència d'aquesta modalitat comercial amb la tradicional.

Als països més avançats, aquest model comercial de Catalunya i d'Espanya, l'estan reconsiderant –ahir sortia a la premsa també a Anglaterra–, estan considerant i reconsiderant l'autorització de noves grans zones comercials perquè desertitzen els centres dels pobles, i no és bo per als centres dels pobles, per als pobles en general i per a les ciutats, que aquesta modalitat de comerç tradicional desaparegui.

Senyor conseller, jo em donaré per satisfet si vostè se'n compromet d'una o altra manera a resoldre el tema dels horaris i d'activitat comercial excepcional dels municipis turístics. M'agradaria sentir que faran un annex –perquè vostè també és el conseller de Turisme– d'aquell llistat de municipis ja turístics; per tant, que no hagin de donar més voltes.

M'agradaria, senyor conseller, que, en ares a la claredat i a la transparència i a l'objectivitat –condició *sine qua non* per presumir i afirmar, sigui des del color que sigui, l'objectivitat i la claredat en les decisions–, vostè es comprometés a treure paràmetres objectius que autoritzessin per si sola, per la sola aplicació d'aquests paràmetres, recomanessin i fessin possible l'autorització o no de grans superfícies.

Suposo que estarà d'acord amb mi, senyor conseller, que l'excessiva discrecionalitat no és bona, no és bona. Si vostè tingué les mateixes isòcrones fa nou mesos que ara, avui el diputat que li parla, en nom del Grup que li parlo, senyor conseller, no li hauria fet aquesta interpel·lació.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Clofent. El senyor Curto, per al tràmit de rèplica, té la paraula. Cinc minuts.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. La veritat, senyor conseller, alguns tractem d'igualar, d'imitar i de superar el mateix president del Parlament, alguns en una qüestió: en la preocupació que tenim també des de l'oposició per tot allò que suposa lo prestigi i la solvència d'est Parlament.

I amb això li vull dir que una manera de contribuir a este pes i a esta solvència i a este prestigi del Parlament, una manera és preparar-nos les nostres intervencions amb tot lo rigor de què fóssim capaços fins al límit de les nostres pròpies capacitats, per poca importància que a vegades se li doni al que és una interpel·lació.

I, és clar, quan vostè potser s'ha quedat, amb aquesta afirmació, amb la seua intel·ligència, de «despropòsit del Consell Executiu», jo al Consell Executiu li he dit coses potser pitjors i més grosses (*remor de veus*), però despropòsit del Consell Executiu en lo sector del comerç jo això no li ho he dit, la veritat és que no, i en tot cas li puc facilitar lo text del meu posicionament.

He fet referència a cinquanta-cinc propostes de resolució. Home, algunes d'importantes votades en contra pel Grup majoritari de Convergència i Unió. I sap què passa, senyor conseller? Que alguns, com que portem tants anys aquí en esta casa, doncs a més de desenvolupar la nostra tasca parlamentària nos agrada divertir-nos, i jo vaig voler copiar literalment del programa de Convergència i Unió algunes propostes del seu programa electoral, després convertit en programa de govern, algunes propostes destinades a l'impuls de la petita i la mitjana empresa, i les vaig presentar com a propostes nostres de resolució, perquè d'alguna manera també venien a coincidir amb altres propostes del nostre programa electoral de les passades autonòmiques, i Convergència i Unió les va votar en contra. (*Remor de veus.*) I, per tant, m'he referit a això, no?, cinquanta-cinc propostes: home, totes dolentes no ho poden ser!

I he parlat també que el Departament de Comerç, Consum i Turisme en baixar la dotació pressupostària –dels pocs que baixa la dotació pressupostària– és evident que no és acció prioritària del Govern de la Generalitat per al 1994, no és acció prioritària el Departament de Comerç, Consum i Turisme.

I he posat al descobert també que el Departament de Comerç, Consum i Turisme, com a sector fonamental que dóna estabilitat i consistència al sector productiu de la nostra economia, doncs com a sector fonamental no arriba al 0,5% del pressupost de la Generalitat.

I hi ha una altra cosa, senyor conseller. Vostè, com a membre del Govern, vostè no l'executa ni l'exercita, tot això de la «parafernàlia» publicitària, de propaganda triomfalista que jo en dic, vostè no. Lo Govern de la Generalitat, senyor conseller, està exercitant esta propaganda triomfalista, que resultarà perillosa, perquè ja no coincideix amb l'expressió del poble. L'expressió del poble, per a vostès que governen, per a nosaltres que estem a l'oposició, per a vostès que són molt grans, per a nosaltres que som més menuts, l'expressió del poble ha de ser lo nostre punt de referència.

I sense voler, senyor conseller –nos passa a tots, també–, vostès que governen cauen en la inèrcia de les accions –i és lògic–; del president de la Generalitat es poden copiar moltes coses, moltes d'elles molt bones, però certes coses no. I amb esta inèrcia, senyor conseller, si vostè hagués estat assegut al meu lloc, mentre vostè parlava –amb tota la correcció–, s'hauria adonat que és com si estiguéssim en un moment de bonança de la nostra economia, com si el sector comercial –que és lo que tractem en este moment– no tingués problemes. Ja ho sabem, senyor conseller, que si han tancat portes dos mil comerços potser n'han obert 1.999 i la diferència és un, però l'important, senyor conseller, en totes les lectures de tipus econòmic, financer i pressupostari són les tendències. Jo estaria molt preocupat, per exemple, si baixés dos mil vots a un lloc i en pugés mil nou-cents noranta-nou a un altre, estaria preocupadíssim, perquè l'important de tot això són les tendències.

I ja no tinc més temps, senyor conseller. En tot cas m'haurà de permetre que, com a aportació constructiva, doncs que en lo moment de la Moció nos permeti ampliar este discurs nostre, este posicionament, ens permeti ampliar-lo amb la presentació de vint propostes en forma de moció, que des de la nostra posició puguin atendre les legítimes posicions del sector comercial a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Senyor conseller, per contestar a les rèpliques.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Molt honorable president, senyors interpellants, i ja per acabar aquest torn de la interpellació, em sembla que hem de manifestar que aquesta interpellació ha sigut plantejada amb una gran correcció i per part almenys del que ha contestat, que ha volgut també estar en aquesta línia de situació, diríem, de parlar en profunditat dels temes, però tampoc no afegir-hi un ferro que em sembla que és innecessari.

El que sí que m'agradaria és..., vaja, si he donat una imatge diferent, rectificar-la. Jo no he plantejat cap tipus de situació econòmica positiva, he parlat de la preocupació, he parlat que hi ha uns canvis, i, per tant, m'agradaria que no es traïessin de context aquestes paraules. (*Remor de veus.*)

El tema que hem dit que contestaria més de forma puntual, la Llei d'equipaments comercials, va ser una llei que em sembla que en aquest moment tothom considera que és positiva i necessària, és positiva i és necessària. Home, si em permet, senyor interpellant, el que caldria és, i sobretot aquesta em sembla que és una de les responsabilitats que tenim els que exercim la noble tasca de la política, ser molt mesurats, i, per tant, aquestes afirmacions genèriques, les quals a vegades després queden en una afirmació que pot dringar bé, però que després no es pot, d'una manera molt clara, confirmar amb arguments sobre corrupcions..., és molt perillós parlar-ne, és molt perillós parlar-ne.

Ara què vol? Que comencem a parlar de tots els municipis on hi ha hagut una implantació? Doncs, miri, ho porto escrit, dels aprovats per la Comissió Tècnica d'Equipaments Comercials hi ha hagut un Montigalà, a Badalona; un Pryca, a Reus; una Illa Diagonal, a Barcelona; el Moll Olímpic de Barcelona; a Montigalà, un altre; a Cornellà, un altre; a l'Hospitalet, un altre; a Gavà, un altre; a Sant Quirze, un altre; a Sabadell, un altre; al Prat, un altre..., i podria anar baixant.

Què hem de mirar? Crec i em consta que en tots sempre s'ha actuat amb correcció, entre altres coses perquè si jo sabés que hi ha hagut alguna incorrecció –i estic convençut que per la seva seriositat vostè faria el mateix–, si hi hagués quelcom censurable, ens trobaríem al mateix lloc. Dit això em sembla que cal que en el moment de discutir dels temes, evidentment hi posem tota la dinàmica i fins i tot, si vostès volen, per l'hora que és, també el to, diríem, distès i una mica buscant també l'animació sense, evidentment, desmerèixer el rigor de la cambra, però sobretot el que sí que jo demanaria és que hi hagi en aquest sentit finor en el moment d'utilitzar determinats mots que, escoltats a fora, poden donar una imatge que em sembla que no és ni la que vostè vol donar ni la que jo evidentment vull donar.

I aleshores, respecte a aquest tema, escolti'm, li podrem contestar quan vulgui en temes més concrets sobre el registre o les entrades i les sortides. És un fet que hi ha un registre; és un fet que hi han molts... La comissió d'equipaments comercials té dues finalitats: per un cantó, que moltes d'aquestes implantacions que es volen fer no es facin; per això es crea –eh?– i, per tant, al darrere d'uns criteris taxats –els que he dit fa uns moments– i aprovats per llei i, per tant, ben desenvolupats, que realment hi hagi una tasca de fre a tot el que és l'aparició de aquelles ofertes de tipus comercial que no vénen a donar un servei, sinó que vénen a qualsevol preu a comprar una quota de mercat. Tothom que vingui a donar un servei al teixit comercial, benvingut sigui; qui vingui com a conseqüència, en fi, d'una pressió financera a comprar una quota de mercat, estem parlant d'una oferta de tipus comercial. Per tant, estan taxades les circumstàncies conforme a les quals...

Per tant, en el registre n'hi han molts que com a conseqüència del treball d'anàlisi, d'informació i de debat, molts dels projectes, els que els presenten els retiren i després els acaben presentant al cap d'un temps o alguns desisteixen. Per tant, la missió de la Comissió és mantenir un fre a fi i efecte de facilitar aquest equilibri. I aleshores en el moment concret, en el qual —a què vostè s'ha referit, la de Sant Cugat— la Comissió, després d'aquest procés —ja diríem— d'estudi, d'anàlisi i de debat va considerar oportú —i jo evidentment respecto totes les opinions que es puguin dir a nivell privat o a nivell oficial dels diferents membres de la Comissió. Potser una comissió té aquest avantatge, que està composada per diverses persones i naturalment que no es puguin expressar les persones...—, els criteris que jo mencionava es van tenir en compte. I els criteris que la Comissió va fer servir són, per un cantó, l'evolució demogràfica; és una realitat, senyor diputat, que l'evolució demogràfica que hi ha en el municipi de Terrassa, ja que vostè s'hi ha referit, doncs, en deu anys ha crescut un 1,5; el municipi de Sant Cugat, en el mateix termini, demogràficament ha crescut un 27,11. Per tant, demogràficament veiem que hi ha unes raons que informen que hi ha hagut un creixement clar en aquesta població.

Si, per l'altra banda, tinguéssim en compte quin és el nivell d'oferta que té un municipi, que té un altre o que poden tenir els diferents municipis, en fi, de les immediacions, es confirma que pel que fa a l'oferta comercial, en el cas de Sant Cugat del Vallès hi ha una oferta comercial que ve a representar gairebé —això sumant el nombre d'establiments, en fi, fins i tot buscant les especialitats del pes que tenen els queviures, perquè veiem que d'una manera important és una part dominant de l'oferta comercial—, doncs, la població de Sant Cugat dona una oferta del 60% de la que té la població de Terrassa.

Per tant, hem vist: creixement demogràfic a l'alça, una oferta més reduïda en el municipi de Sant Cugat. I en el moment d'analitzar les quotes de mercat, doncs, bé, aquesta xifra que vostè ha mencionat, la que es pot disgregar entre el nucli més immediat, el que en diem zona primària, zona secundària o zona d'influència, en aquest cas concret això representa un 4% de la despesa comercialitzable.

Per tant, atenent el creixement demogràfic, atenent que l'oferta comercial està bastant per sota de les poblacions limítrofes, atenent el pes que té aquesta despesa comercialitzable, que presumiblement pot acaptar aquest centre comercial..., el conjunt del centre comercial perquè també m'agradaria dir-ho: quan parlem d'aquest projecte de Sant Cugat, em sembla que és correcte per informar tothom —i suposo que ja ho saben, però és la meva obligació, almenys, dir-ho— que està compost per tres parts: una part, que és un terç, de pràcticament uns 15.000 metres —no arriba— que és la zona d'hipermercat; després hi ha un altre terç que està format per galeries comercials —vol dir que hi aniran els comerciants que considerin que és rendible anar-hi; no hi anirà ningú obligat; per tant, serà en règim de total obertura per a qui hi vulgui anar—, i després una superfície especialitzada.

Per tant, analitzant tots aquests valors, em sembla que queda clar que els criteris que va utilitzar la Comissió, doncs, són uns criteris quantificablement, vull dir, concrets. I per tant, a mi em sembla que la Comissió va fer una decisió, la qual no em sembla desencertada. De totes maneres, aquests temes són opinables i jo espero que això es pugui anar parlant, però que, evidentment, els fets concrets són els que dic i em sembla que avalen que es va actuar amb uns criteris d'objectivitat.

Moltes gràcies, molt honorable president; moltes gràcies, senyors interpellants; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Comerç, Consum i Turisme i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els residus industrials

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre els residus industrials, presentada pel diputat senyor Joan Saura, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Sembla que serà el senyor Gimeno, no? Doncs el senyor Gimeno té la paraula per exposar la interpellació.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, no entrarem avui, espero que no entrem a discutir els grans eixos que emmarquen el programa de gestió dels residus especials a Catalunya, perquè l'exposició de la presentació d'aquest programa ja es va fer el passat dia 18 de febrer, per part del mateix conseller i del senyor Rueda, a la Comissió de Política Territorial. En tot cas faré un breu repàs del que ells, en el contingut del seu discurs, explicaven. Comentaven que avui hi ha un major coneixement del problema dels residus industrials, perquè ja hi ha més de vuit mil declaracions d'empreses, declaracions fetes l'any 92 —per tant, vol dir, sobre producció de residus, generació de residus de l'any 91—, i que aquests pugen a més de 816.000 tones durant l'any. Es feia molta referència que l'element clau —es va dir així més d'una vegada— del programa de gestió és la minimització, amb diverses fórmules des del registre, el servei públic, des de la dissuasió, l'autosuficiència, la promoció de tecnologia i productes nets, tot

això intentava garantir una minimització, com he dit, element clau d'aquest programa de gestió; es parlava, en segon terme, de la valorització, entesa bàsicament com la reutilització i el reciclatge dels productes que sigui possible reutilitzar i reciclar, i, per últim, l'optimització en la gestió, és a dir, buscar el tractament idoni per a tots els productes que no puguin ser minimitzats ni valoritzats; que es buscava el no-malbaratament de les matèries primeres, i que es buscava l'allargament dels recursos. Es va parlar d'una espècie d'instal·lacions necessàries, una sèrie d'actuacions necessàries per a reduir el volum, i es va fer especial èmfasi en la prioritat de reduir el volum dels residus especials incinerables, i es va insistir també –i així es va dir– que la incineració ha de ser al mínim possible. A la pàgina 26 de la seua transcripció així ho diu, que s'han d'introduir mecanismes d'auditoria, també comentava, perquè és la garantia del coneixement més exacte de quines són les característiques dels residus que es produeixen, i que, entre altres actuacions, hi havia d'haver un centre d'iniciatives per a la producció neta.

Bé, això era el 18 de febrer; el 15 de març, amb algunes modificacions, amb aportacions de diversos organismes, es va aprovar un programa, es va aprovar el Programa de residus especials, i el que ens sorprèn, i a partir d'aquí és quan voldria començar la meua argumentació, és que el dia 16, és a dir, el dia següent, es coneix, es fa pública la decisió, per part del Govern de la Generalitat, de construir una incineradora de residus especials a Constantí, amb una capacitat –així es va dir i així ho recull el document i la informació que se'ns va facilitar al Parlament– de trenta mil tones l'any i que, eventualment, pot ser ampliable a trenta mil tones més.

Lavors, sembla ser que a partir d'aquí la gran prioritat del Govern, la gran prioritat i el gran interès del Govern és aquesta incineradora de residus especials a Constantí, per resoldre, se'ns diu, els problemes de la producció industrial..., dels residus de la producció industrial derivada de la zona del complex industrial de Tarragona i rodalia.

Es fan visites, es fan informes, es fan viatges, es fan gestions per part del director general, per part del president de la Junta de Residus, etcètera. I es vol justificar per la quantitat dels residus generats a la zona, que s'estableix en un 30% dels de tot Catalunya, i per la necessitat de reduir la contaminació. I a partir d'aquí es genera una dinàmica de la inevitabilitat de construir aquesta incineradora, de la gran solució que és la incineradora de residus especials de Constantí i, fins i tot, diria que als ciutadans de Constantí i rodalies se'ls planteja ja com un fatalisme. És a dir, aquella doctrina musulmana que és impossible tombar aquesta decisió del Govern, que és la més encertada, la millor i l'emblemàtica. No sé si és la més emblemàtica, però en aquests moments és l'única que coneixem d'una forma clara i d'una forma rotunda d'actuació, de posar en marxa aquest Programa de gestió.

I es canten els avantatges que comportarà aquesta incineradora des de les compensacions econòmiques, els llocs de treball; una, jo diria que una postura molt hàbil perquè en la situació de crisi qualsevol té *in mente* que si se li garanteix

un lloc de treball, sigui on sigui, és millor que estar aturat, i a una zona com aquella, lògicament, això ha generat unes certes expectatives. També es diu que hi haurà moltíssimes compensacions, que no cal més que demanar perquè el Govern de la Generalitat atengui les compensacions que l'Ajuntament podrà demanar, i estem en aquesta història del fatalisme i intentar aprofitar el millor que puguem aquest gran bé, aquest gran bé que és la incineradora que arribarà a Constantí i que resoldrà tots els problemes d'infraestructura de serveis socio-econòmics de la població.

És evident que Iniciativa, de moment, rebutgem aquest plantejament, i dic que el rebutgem perquè no creiem que aquesta sigui la justificació, la necessitat i la prioritat d'actuació del Govern de la Generalitat; perquè, si aquesta és l'actuació emblemàtica, quan se'ns diu que la prioritat hauria de ser la minimització i, en segon terme, la valorització, estem començant la casa per la teulada. I, en tot cas, jo en aquesta primera intervenció li voldria plantejar alguns dubtes, entenc que raonables, que tenim des d'Iniciativa per Catalunya, per veure aquesta justificació de la incineradora de residus de Constantí.

Són –primer dubte– prou vàlides i representatives les vuit mil declaracions, o més de vuit mil declaracions de les empreses per a conèixer quins són exactament els residus generats a Catalunya? És a dir, coneixem amb aquestes declaracions exactament els residus que produïm, el volum total, les característiques, les possibilitats de substitució d'aquests productes, les possibilitats de minimització, de reutilització, de tractaments alternatius? Sabem que les 816.000..., són exactament 816.000 perquè vostè mateix, en la presentació del programa, ens deia: «La creació del servei públic de gestió dels olis usats ha permès l'aflorament d'una quantitat que equival al quàdruple de la quantitat inicialment gestionada.» Per tant, si creant un servei hem generat quatre vegades més residus que els que, en principi, hi havien comptabilitzats, dubto molt que només amb les declaracions puguem tindre la suficient fiabilitat.

Segona qüestió: la capacitat d'incineració de residus especials existents ja a Catalunya és totalment suficient i apropiada per resoldre la que des del pla, des del Programa de gestió, es comenta com a necessitat d'incineració? És a dir, es parla de les seixanta mil, aproximadament –quaranta-cinc mil l'any 2000–, tones d'incineració, i jo diria que la mateixa Junta de Residus ha autoritzat, com a poc, cinc incineradores a Catalunya: una al Prat de Llobregat, dos a Sant Celoni, una a Martorell, una a Terrassa. I coneixem que n'hi ha, com a poc, una més a Tarragona, una més a Flix –evidentment, són incineradores de residus, incineradores privades d'empreses–; que existeix també algun, un camió que funciona com a incinerador a la zona del polígon petroquímic de Tarragona, i que també hi ha més de cinc mil tones de residus que es generen com a combustible, que es cremen com a combustible en altres processos industrials. Tot això fa bastant més de trenta-cinc mil tones per any, que són incinerades o que poden ser incinerades. I el Programa ens diu, en diversos llocs, a la pàgina 38, que la capacitat ac-

tual és de 9.219 tones per hectàrea; a la pàgina 40, ens diu que 4.595; a la pàgina 99, ens diu que més de 16.000; i a la pàgina 149, ens diu que 2.000. Evidentment, hi ha molt poca seriositat a l'hora de tractar això.

Tercera pregunta: per què és tan necessària i urgent la incineradora? Si les dades no són prou vàlides i representatives, és difícil creure que saben exactament què és el que s'ha d'incinerar i per què s'ha d'incinerar. I jo diria que hi ha una dada que és irrefutable: el Grup de Convergència i Unió, el 25 de febrer, sense cap dubte, va afirmar a la Comissió d'Indústria i Energia que no hi ha cap necessitat d'establir una zona de protecció especial perquè a la zona de Tarragona no hi ha més contaminació de la que legalment es pot permetre; per tant, no hi ha risc, no hi ha preocupació per la contaminació que existeix en aquella zona. Si no hi ha preocupació, tampoc no hi hauria d'haver urgència per tractar un problema que no existeix.

Quarta: començar per incinerar és la millor forma de promoure la reducció en la generació de residus?, és la millor forma de dissuadir les empreses de la necessitat de canviar alguns processos de generació de residus?, és la millor forma d'educar els ciutadans en el nou ús de determinats productes perquè produeixen una sèrie de residus? Entenem que no és aquesta, però en tot cas voldríem que ens ho digués.

I, per últim ja —se m'ha acabat la primera part del temps—, diria, com a última pregunta, les prioritats que estableix la Llei reguladora de residus, la Llei 6/93, es corresponen amb les inversions que es preveuen al Programa de gestió? Dels 116.000 milions de pessetes que es preveuen al Programa, n'hi ha 68.000 que són per a recuperació de sòls, per a rentat de cara, per a actuacions a posteriori que no corregeixen el problema de la generació de residus, dels quals 58.000, exactament el 50%, són fons públics i no responsabilitat, per tant, de les empreses que han provocat aquesta contaminació, aquesta degradació dels sòls.

I de la resta, dir que només 5.600 són per a minimització, 5.600 són per a valorització i, en tot cas, això és menys del 10% en conjunt, menys del 10% en conjunt de totes les inversions per a les dues actuacions que haurien de ser prioritàries: minimització i valorització. Difícilment amb menys d'un 10% dels recursos globals i per la via de les subvencions voluntàries a les empreses que s'hi vulguin acollir aconseguirem l'objectiu que fixàvem a la Llei, que era prioritzar la minimització, prioritzar la valorització. Voldria que se m'aclarís això per veure fins a quin punt hi ha justificació de construir la incineradora a Constantí.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, la interpellació sobre el capteniment que té el Govern respecte als residus industrials, evidentment, com ja vostè ha dit..., doncs, se n'ha parlat a bastament, hi ha un

marc referencial que és la nostra legislació, tant la del Decret legislatiu 2/91 com la de la Llei 6/93, i, a més, evidentment, hi ha els documents marc internacionals, que són el Cinquè Programa i l'Agenda XXI.

Com ja es va dir i com vostè també ha repetit, evidentment, senyor diputat, és que els objectius de la política de residus, totes, però també dels industrials, és la minimització, la valorització i la disposició del rebuig. Aquests objectius es tradueixen en programes de gestió, d'acord amb la Llei 6/93, que uns seran els municipals, que no toquen avui, diguem-ne, i altres són els industrials, els quals, doncs, d'acord amb la classificació 6/93, hi ha el que en podríem dir «industrials inerts», que pugen 2.800.000 tones, dels quals les runes soles ja són 1.800.000, i que això està en marxa; no és un programa encara acabat, però ja ha passat una part pel Consell de Govern Local quant a runes, per exemple; hi ha el Programa de residus no especials, que, d'acord amb les avaluacions i les declaracions, són de l'ordre de 800.000 tones, i hi ha el de residus especials.

D'entrada, els residus especials, com vostè ha dit, i es correspon amb el document, amb el marc, amb el document-marc que es va elaborar, són, en les declaracions de l'any 92, 816.000 tones/any. Aquestes 816.000 tones/any voldria dir-li que l'any passat eren 670, la qual cosa vol dir que hi ha hagut un increment de la declaració i de la identificació dels residus especials. Aquest és un tema, doncs, que va creixent quant a la identificació i que —ja no diguem a la resta de l'Estat—, però fins i tot a altres països com Itàlia, etcètera, estan molt per sota d'aquestes identifications. Com estem respecte a aquestes 816.000, respecte al que avaluem com a realitat? Nosaltres comptem que encara pot haver-hi unes 300.000 tones que hauran d'aflorar, i després parlarem de com s'han de fer aflorar.

Aquest marc, aquest Programa de residus especials, que ja es va presentar al Consell de la Junta de Residus el desembre, el 20 de desembre concretament, que després se'n va donar coneixement a diferents persones especialitzades i als grups parlamentaris, evidentment, i que moltes de les seves aportacions han enriquit el document que finalment va ser aprovat el 15 de març del 93... Jo, evidentment —com vostè ha dit molt bé—, no entraré en l'explicació d'aquell document que ja vàrem explicar en la Comissió de Política Territorial del Parlament el 18 de febrer. El que sí que voldria és poder fer uns comentaris, i al fil d'aquests comentaris moltes de les preguntes que vostè ha posat crec que es responen.

Quant a minimització, que com sabíem, com ja s'estableix, és el gran objectiu, i segueix sent-ho, i que en res no desmereix que en paral·lel tirem endavant, doncs, la disposició del rebuig..., perquè la disposició del rebuig necessita dos, tres anys, per a complir-se i hi ha una legislació que hem de complir, que és la 2/91, que ens defineix un termini de cinc anys per a tenir instal·lacions. Per tant, la minimització, que és el gran objectiu d'aquest Programa i el gran objectiu nostre quant a residus, estableix, potser d'una manera que podria ser més optimista, si vol vostè, o sigui, pessimis-

tament estableix només un 20%. Tant de bo..., i, això, farem el possible perquè sigui més, però establim d'una manera realista un 20% de reducció a l'any 2000.

Perquè es faci aquesta reducció es compta amb diferents mecanismes, diferents eines, i una d'elles és la del Centre d'Iniciatives de la Producció Neta que vostè ha comentat, que ve a ser la consolidació del que en la política ja s'està portant a través d'una sèrie de convenis, d'auditories que porten cap a aquests programes sectorials de cada un dels diferents sectors empresarials, industrials de Catalunya. I aquest Centre d'Iniciatives, que, a més, consolidarà i promocionarà i potenciarà tots els aspectes d'assistència tècnica, promoció, formació i informació, portarà i està portant ja —i ja sap que hi ha manuals, en aquest sentit, de bones pràctiques en alguns sectors; aquest és un tema essencial— i portarà a aquestes actuacions de minimització que a través d'aquests convenis, d'aquestes auditories ja estem portant a terme. Els últims convenis i auditories que hem estat redactant i comprovant, doncs, ens porten cap a la substitució de dissolvents, cap a la substitució del zincat cianurat pel zincat alcalí, de la utilització d'aire comprimit en els escorxadors, de la substitució de dissolvents, etcètera, no?

I, aquestes actuacions, les hem estat potenciant, i hem de potenciar encara més, amb ajuts, amb subvencions, perquè siguin possibles. I amb això ja responc una de les seves preguntes, que és: «I quant es dedica a la minimització en el programa definitiu?» I parlo del programa definitiu, que no és el que es va presentar al desembre, perquè justament de les propostes, dels comentaris que hi ha hagut, doncs, justament s'ha enriquit —com deia abans—; en el programa definitiu es contempla ja per a minimització una quantitat de 20.000 milions de pessetes —20.000 milions de pessetes—, que és el 35% del conjunt en el període 94-2000 —35%—, i que no hem d'oblidar que aquests 20.000 milions de pessetes tenen una capacitat d'ampliació a través de les aportacions de les mateixes empreses, que poden arribar a ser de l'ordre d'uns 100.000 milions de pessetes per a aquesta minimització.

A part d'això, també compta per a la minimització la mateixa creació del cànon de residus especials. El cànon de residus especials, que té per objectiu justament alimentar aquesta minimització, o sigui, és amb una finalitat específica prioritària respecte a aquesta alimentació de la minimització i que aquest cànon, a més, i també per respondre una mica..., per respondre també al que s'havia presentat en algun dels escrits de comentaris de la primera versió del Programa, inclou també un multiplicador que correspon a la perillositat del producte.

Quant, per tant, a la minimització, passaríem a la valorització. La valorització defineix com a límit mínim un 23% de valorització, que vol dir que arriba a la quantitat de 243.000 tones, és a dir, superior a les 127.000 tones que avui dia tenim, que avui dia és el 16 —el 16 és sobre 816.000 i el 23 és sobre 1.100.000. Per a valorització preveu, la darrera versió del Programa, 10.000 milions, que també tenen aquesta capacitat multiplicadora de l'aportació de les mateixes empreses.

Com a eina de valorització comptem amb el registre de gestors, registre de gestors que justament ahir va ser aprovat pel Consell de Govern de la Generalitat i que no ho ha sigut abans perquè ha sofert tota la sèrie de tràmits necessaris a través de la Comissió Jurídica Assessora, etcètera.

Obvio, perquè potser seria llarg, les línies en què aquest registre de gestors pensa i s'està estructurant, i passaria a la disposició de rebuig i tractament, en el qual, doncs, es té com a prioritat de cobrir les necessitats de tractament inevitables i no valoritzables, és a dir, evitar la contaminació per raó d'aquests residus que són inevitables i no valoritzables. I aquest és el cas de Tarragona.

En aquest sentit, preveu també el Programa, la darrera versió del Programa, la consideració de diversificar les tecnologies, les diferents alternatives, també els tractaments tèrmics, però la major part d'aquestes alternatives encara estan a nivell de prova pilot, a nivell de laboratori i, per tant, no podem parlar com que sigui ja un fet comprovat, contrastat, doncs, tècniques com el plasma, l'oxidació humida, la d'oxiclорació, l'aigua supercrítica, etcètera. Per això, d'aquí ve la necessitat d'endegar ja, i amb això no fem més que complir la mateixa Llei 2/91, la incineració en la zona on es produeix el màxim, es produeix per damunt del 30% del volum de residus de Catalunya.

Amb això es complementa, amb aquest aflorament i control dels residus..., en el qual, doncs, s'ha de dir que s'ha incrementat per dues vegades i mitja la inspecció, que el mateix registre general de gestors és una font també d'inspecció i control, perquè els mateixos inscrits en el registre són els primers que tenen interès a salvaguardar la seva gestió respecte a gestions improcedents i no autoritzades. Això, i el creuament de les 8.000 declaracions amb totes les altres dades i font de dades que tenim, tant de la Junta de Sanejament com de les dades de Transport, com del mateix Registre.

Li vull dir que no és comparable l'increment de coneixement d'olis recollits per Cator respecte a les declaracions de residus que es tenen. Ja sabíem des del primer moment que, d'olis, se'n produeixen, com a mínim, seixanta o setanta mil tones, perquè aquesta és la distribució d'olis a Catalunya; el que passa és que no es podia recollir. Ara, en el moment que existeix el servei, sí que s'estan recollint, però no hi ha, no es pot extrapolar el que ha passat amb els olis, amb la resta. Com li he dit abans, el volum de declaració de residus arriba ja a 2.600.000 tones i, concretament, d'especial, 816.000, i comptem que com a màxim —com a màxim— es poden representar unes 300.000 tones més. I així es diu en el Programa, en la darrera versió del Programa.

Perdó, m'he excedit, i penso que podré respondre les altres preguntes en el següent torn.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Gimeno pot formular la rèplica.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Voldria fer-li una precisió, i és que si no tenim el programa definitiu és perquè no se'ns ha facilitat, tot i que hi ha una carta registra-

da de sortida, aquí, del Parlament, en la qual des del dia 8 de març jo li reclamava la modificació per poder realment tenir les dades aprovades darrerament. Jo m'he basat en les declaracions i en la informació que teníem prèviament; per tant, si hi ha diferència entre les dades, no és assumible per part d'Iniciativa, cap menyspreu o cap culpa, sinó que hi ha hagut escassa diligència a l'hora de rebre aquesta informació que havia demanat.

Bé, jo crec que se'ns ha dit una certa voluntat o uns certs càlculs de caràcter més aviat estadístic, que no de caràcter precís, de les tones, dels centenars de mils de tones de residus especials que es creu que hi hauran, però que en absolut això vol dir que sabem exactament què és el que produïm, on ho produïm i com ho produïm.

Jo, quan li plantejava si coneixem —si coneixem— realment què és el que produïm, volia dir no el volum total, sinó la caracterització d'aquests productes, perquè hi ha molts productes que tenen possibilitats de substitució per altres que generen menys residus, que poden realment reutilitzar-se o reciclar-se o que, fins i tot, alguns dels que es pretenen com a incinerables poden ser no incinerats. És a dir que hi ha altres fórmules per tractar alguns dels residus, per disposar del rebuig a aquest, sense passar necessàriament per la incineració.

Llavors, crec que està clar que no coneixem exactament què és el que tenim, i jo li diré, fins i tot, una dada que em va sobtar molt quan enteníem que, en un tema tan important com el de la seguretat a l'entorn del polígon de Tarragona, les dades es coneixerien bé. Resulta que l'empresa Bayer, a la declaració final del Plaseqta, declarava 118 tones —118 tones— de fosc, i quan vam preguntar què passava amb aquesta gran quantitat de fosc, ens van dir que això ja era un procés obsolet, que ja no es produïa, per tant, ja no tenien el fosc i que s'havien canviat les tecnologies. La declaració d'ells era del 92, la mateixa època en la qual ens hem basat en el càlcul aquest dels residus generats a tot Catalunya. Per tant, si a una zona tan controlada, perquè és una zona que té un pla especial, el Pla de seguretat de les químiques de Tarragona, no coneixem què és el que produïm i com ho produïm, difícilment podem saber què és el que hem d'incinerar.

Tampoc no m'ha dit quina és la capacitat d'incineració ja existent a Catalunya. És a dir, per què hem de construir incineradores, en el supòsit que creguéssim que s'han de construir incineradores, si només les autoritzades per la Junta de Residus ja pugen més de 35.000 tones/any, que és la quantitat que vostès diuen que s'hauria d'incinerar l'any 2000? Per tant, sembla ser que no tenim per què tenir més plantes incineradores, si ja en tenim prou amb les que tenim; que en tot cas el que es tractaria és de veure si les que tenim funcionen i com les fem adaptar a la normativa, però, abans de construir-ne de noves, primer coneguem bé què és el que tenim; segon, sapiguem què és el que disposem en aquest mateix procés d'incineració per a justificar la gran inversió dels 12.000 milions, amb què, si no s'ha tornat a canviar les dades, es justifica que s'haurien de tirar endavant.

Tampoc no m'ha dit per què és tan urgent i hi ha tant d'interès per part del Govern a construir aquesta incineradora. Jo li he de dir que, de totes les dades que m'ha donat, no he canviat en absolut el criteri, en el sentit que no entenem la prioritat per part del Govern de construir aquesta incineradora. Jo li diria que no acceptem ni que és prioritària ni que és urgent ni que és necessària, i molt menys ni que sigui convenient, de cara a tirar endavant aquest Programa de gestió.

No és prioritària, perquè primer és conèixer els residus que tenim. Ja li he dit que partim d'estimacions, partim d'auditories parcials, però no coneixem ni els residus que produïm a la mateixa zona on volem col·locar la incineradora. Segon, no és prioritària perquè primer hem de tirar endavant les actuacions específiques de prevenció. El 20% de minimització entenem que és molt poc; és molt poc, perquè hi ha molts altres països que han tirat endavant altres polítiques i que han baixat, fins i tot, al 50% fàcilment en un parell d'anys. Que hem de promoure la implantació de tecnologies netes i que això s'ha de fer des de l'obligació de les empreses de passar per aquests sistemes de producció neta, que és l'únic que garanteix el desenvolupament sostenible.

Tampoc no m'ha dit per què sigui urgent, perquè si li he dit que vostès mateixos diuen que no hi ha problema de contaminació, que els límits permesos no sobrepassen més que molt esporàdicament, per tant, no hi ha problema de contaminació mediambiental, no hi ha problema d'excés de productes llançats a l'atmosfera per les diverses empreses que hi ha allà, no hi ha necessitat de fer un pla d'actuació específica, que és el que jo demanava quan demanava crear una zona de protecció especial; per tant, no hi ha problema, no hi ha necessitat, i, a més a més, si tenim instal·lacions que disposen de més incineració que la que arribarem a fer l'any 2000, és innecessari, és superflu, jo diria que seria, fins i tot, un malbaratament de cabals públics.

I, per últim, li diré que no és convenient perquè entenem que és contraproductiu construir incineradores. No ajuda, com li he dit, a la minimització, a la reutilització, al reciclatge, no millora la sensibilitat ciutadana respecte a què hem de fer dels residus, no promou, de cap de les formes, un canvi en els sistemes de producció de cara a les tecnologies netes, perquè sí que hem dit que hi ha un canó, sí que m'ha comentat que hi ha canó i que hi ha una sèrie de barems, però que, una vegada es posa en funcionament, el que se sol fer és anar portant els residus i anar cremant i prou. I en canvi sí que li diré que entenem que és una inversió destinada, com també es va dir el dia 18 de febrer, a fer rendible una instal·lació, i fer rendible com li puc posar exemples: l'exemple de la incineradora de residus urbans de Constantí; estava lligada a tot un sistema de reducció, és a dir, de recollida selectiva, de minimització de la producció; avui la incineradora de residus de Constantí, de domèstics, el que està plantejant-se és ampliar la seua capacitat de tractament, perquè així optimitzarem el seu funcionament i així amortitzarem més prompte la inversió que tenim. I vam començar en uns pocs pobles i avui ja n'hi ha molts entre els que porten

els residus allà i els que la poden portar. I, finalment, jo diria que és una justificació per seguir produint. És una justificació, perquè, si una incineradora resol un problema –i, fins i tot, jo crec que se li va filtrar o el subconscient el va trair, quan parlaven de minimitzar a través d'incinerar–, suposo que és minimitzar, perquè disminueixen el volum, disminueixen el tonatge i, lògicament, és una forma de minimitzar, però aquesta no és la que entenem a la Llei, i que no és la que mai hem defensat.

Per tant, si hi han solucions perquè, els residus, els tractem, la conclusió que se'n fa és: no hi ha problema de residus; els residus, els resollem amb tecnologia avançada, la tecnologia més dura, la tecnologia més comprovada, com és la tecnologia de l'abast –així ens ho fan creure–, i, quan no en tinguem prou amb una incineradora, en posarem dos o en posarem sis o en posarem vint-i-cinc. Per tant, entenem que és pedagògicament nociu construir una incineradora, perquè és contrari a la Llei que vam consensuar d'una manera àmplia en aquesta cambra, que anava destinada a reduir la producció dels residus.

Per tant, una de dues: o s'han equivocat en aquesta insistència a construir una incineradora de Constantí o se'ls veu el llautó. Crec que, sincerament, vulneren la llei, i que fan un flac favor a la política de prevenció en la generació de residus especials a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. El senyor conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats..., li vull dir que el text definitiu s'està acabant d'editar, l'hi enviarem tot seguit, i en qualsevol cas em disculpo que no el tinguin.

En aquest text definitiu veurà..., i jo no sé si en l'anterior hi havia alguna contradicció entre les xifres, però en absolut les contradiccions que abans ha parlat que en una pàgina, doncs, deia un volum, a l'altra un altre, etcètera. Jo penso que potser no ha estat ben examinat, perquè no s'hi troben contradiccions en aquest sentit. O sigui, es parla en el Programa que a la zona de Barcelona hi ha 25.000 tones/any d'incineració autoritzada, però és per incineració dintre les empreses, gestió pròpia de les empreses, que no entra en el global de residus que tracta el Programa de residus especials, que en definitiva tracta, sobretot, de cara al futur i de cara a l'establiment dels serveis públics, de tractament, de disposició dels rebuigs.

Vostè diu que no es coneixen els residus. Això no és així, es coneixen perfectament; concretament, a Tarragona es coneixen perfectament els residus, hi ha una relació de codis d'identificació de materials i per empreses, i puja un volum de 28.017 només la zona de Tarragona. Per tant, aquest és un coneixement que es té. A part d'això, hi ha uns altres residus que són considerats com a combustibles i que són combustibles en el sentit que no han de ser tractats com a incinerables en una instal·lació de residus incinerats i amb dispositius de neteja de fums especials, que aquests pugen al total de 46.000 tones a la zona de Tarragona.

Per tant, aquesta consideració que no es coneix, que s'està treballant sobre el buit, que això són actuacions voluntaristes..., no és així. L'existència de 28.000 tones incinerables, de productes incinerables d'acord amb les normatives europees i d'acord amb les normatives que existeixen a Alemanya, etcètera, penso que no és una actuació en absolut voluntarista ni arbitrària, sinó una necessitat i una prioritat. I justament a Tarragona..., que existeixin aquests residus a Tarragona posa com a prioritat que hagi de ser justament a la zona de Tarragona.

Evidentment en el futur, i això no es defuig –i així es diu al Programa–, poden anar-se produint diferents tecnologies que vagin millorant les tecnologies actuals, i en aquest sentit serà continuada la recerca i estar pendent de quins són els tractaments que es vagin produint –i abans ho he dit– per veure aquests sistemes alternatius de tractament d'aquest tipus de residus que, avui per avui –avui per avui–, en les normatives alemanyes, en les normatives europees, etcètera, no tenen altra solució factible que la incineració. No és un malbaratament de cabals públics, no és una despesa innecessària, com vostè diu, que a més afecti els cabals públics, perquè aquestes inversions han de ser pagades a través dels mateixos residus, o sigui que en realitat això no ha de gravar sobre els pressupostos públics de la Generalitat o de l'Estat, amb independència que puguin haver-hi subvencions i ajudes europees.

Li voldria dir que s'ha parlat també que aquest és un negoci que, justament per anar realimentant el negoci, s'anirà produint i s'aniran construint incineradores. No és així, i aquesta és la raó per la qual aquest tipus d'instal·lacions s'estableixen com de servei públic; instal·lacions que, a més, existeixen a la resta d'Europa –n'hem comptabilitzat seixanta-sis, i divuit estan en projecte.

Jo, per comentar les seves afirmacions, llegiria alguns paràgrafs, o quasi frases, dintre del context, no pas fora del context, de l'informe sobre l'avantprojecte de planta incineradora de residus especials que ha elaborat el Consell Assessor. Com vostè sap, el Consell Assessor no és un consell creat ni nomenat pel Govern de la Generalitat, sinó que va ser creat per la Llei 2/91. L'informe aquest parla que el sistema que s'empra és una de les millors tecnologies possibles; que no ocasiona riscos significatius a la salut; que estalvia la combustió incontrolada de residus; que és irreal imaginar que la minimització del rebuig que requereixi un sistema de disposició final pugui arribar a nivells inferiors del que planteja el mateix Programa, que es consideren essencialment correctes; diu que es considera altament improbable que altres sistemes puguin substituir completament la incineració en els primers vint o trenta anys; parla que és una peça clau i que el cost que suposarà l'existència i la incineració es considera l'element imprescindible per a la promoció efectiva de la minimització del rebuig –no ho dic jo, ho diu el Consell Assessor. I és que és així; o sigui, el mateix cost de la incineració, amb independència del cànon de residus, tota aquesta actuació, tot aquest pagament, tot aquest cost sobre els residus produeix un efecte dissuasori que ben segur, senyor diputat, senyor Gimeno, ben segur

que actuarà en el sentit de minimització. Això, ens ho podem creure; aquest és també un exemple que podem treure d'altres països que així s'ha produït.

Per tant, voldria acabar dient-li que no és una actuació presa sense..., en fi, precipitada; és una actuació que s'ha de prendre en compliment de la Llei 2/91, que vostè ha recordat que la van aprovar; és una instal·lació necessària que ha de ser complementada per altres, i és una instal·lació que en el termini que sigui finalitzada, que seran dos, tres anys, serà justament el compliment de les exigències de la mateixa Llei 2/91.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Gimeno demana per parlar.*) Sí, el senyor Gimeno, per què demana la paraula?

El Sr. GIMENO: Molt breument, per contradiccions, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Suposo que en una interpellació sempre hi han contradiccions, però..., un minut.

El Sr. GIMENO: Fins i tot menys, perquè el conseller ha dit que si tenia contradiccions en les dades..., que ho havia interpretat malament. I jo tinc anotat –i m'agradaria, en tot cas, que s'ho apuntés ell–, a la pàgina 38 d'aquest Programa que se'ns va facilitar i que tinc aquí, a la mà..., diu que la capacitat actual d'incineració és de 9.219 tones/any; a la pàgina 40, diu 4.595; a la pàgina 99, diu el 2% del total –o sigui, s'interpreta més de 16.000–, i a la pàgina 149, en un quadre, diu 2.000. En tot cas, les contradiccions no les tinc jo, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno.

Alteració de l'ordre del dia

Arribats en aquest punt, la presidència ha de demanar l'assentiment de la cambra per modificar l'ordre del dia en el sentit següent: es tramitaria ara, a continuació, el punt número 7; a continuació, el punt número 5, i a continuació, el 8, i amb això acabaríem les interpellacions. I ara..., perquè la número 6, la interpellació que era el número 6 de l'ordre del dia ha quedat posposada.

Llavors, en entrar a les mocions, em sembla que ve quan el senyor Curto em vol demanar que en primer lloc es tramiti la número 15. (*Pausa.*) Molt bé. A continuació es tramitaria la número 11, acte seguit la número 14, després la número 10, després la número 12 i finalment la número 13. (*Remor de veus.*) Quant a les mocions: la 15, l'11, la 14, la 10, la 12 i 13. (*Pausa.*)

Doncs, moltes gràcies per l'assentiment.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'elaboració dels currículums educatius en l'ensenyament primari

Passem doncs al punt número 7, interpellació sobre l'elaboració dels currículums educatius en l'ensenyament

primari, presentada pel diputat senyor Reguant. (*Remor de veus.*)

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, aquesta interpellació pretendrà tractar exclusivament els deures a l'escola i la necessitat que el compliment d'aquests s'adeqüi a la normativa –que tot d'una repassaré, cosa que vostè coneix millor que jo–, i intentarem veure-hi una certa dissociació entre la normativa, l'esperit de la Conselleria i l'aplicació en la praxi, que d'algun manera pot no ajudar a tenir un resultat òptim pel que fa al producte educatiu que el Govern té desig d'oferir als usufructuaris.

L'elaboració dels currículums educatius en l'ensenyament primari es realitza a través dels diferents nivells de concreció, els quals han de permetre, en definitiva, l'aplicació didàctica d'aquests, és a dir, la realització del procés ensenyament-aprenentatge. La present interpellació no pretén reflexionar sobre els criteris generals dels currículums i dels seus nivells de concreció, sinó que se centra en un aspecte, que considerem força important, del procés d'ensenyament-aprenentatge, concretament els deures escolars.

Prèviament a la presentació a tràmit d'aquesta interpellació, el Grup on jo sóc inscrit va formular una sèrie de preguntes sobre els deures escolars al Departament d'Ensenyament per tal que fossin contestades per escrit. Les respostes han referenciat les normatives vigents per les quals es regula el tema objecte de la interpellació. Passem tot seguit a donar-hi una ullada, a aquestes normatives.

Primer, el Decret 75/1992, del 9 de març, d'ordenació general dels ensenyaments. Dels ensenyaments en l'educació obligatòria, en destaquem les següents finalitats: facilitar –en el punt b– el desenvolupament d'aprenentatges conceptuals, procedimentals i actitudinals; g) establir les bases per a l'aprenentatge autònom i continu. L'article 11.3 cita que els projectes curriculars dels centres docents inclouran criteris per adoptar mesures organitzatives per a la millora dels processos ensenyament-aprenentatge, de reforç i d'adequació a la diversitat dels alumnes a partir de la informació aportada per l'avaluació.

Dos: Decret 95/1992, del 28 d'abril, d'ordenació curricular de l'educació primària. L'article 2.15 indica que els alumnes d'educació primària, en acabar l'etapa, hauran assolit la capacitat d'aplicar individualment i en equip metodologies de treball intel·lectual, inclosa la utilització dels recursos de la tecnologia de la informació que estimulin l'aprenentatge i la creativitat i permetin reduir tasques rutinàries.

El 2.1 del Decret 223/1992, del 25 de novembre, de modificació del Decret 95/1992, de 28 d'abril, l'article 6.2 diu que estableix les assignacions temporals en cadascun dels cicles de l'etapa primària, regula que un nombre determinat d'hores –210 hores per al cicle inicial i 140 hores per als cicles mitjà i superior, restant de les 1.750 hores totals lectives– es destinaran a completar l'organització del currículum mitjançant, entre altres, l'atenció a la diversitat dels alumnes, l'organització d'agrupaments flexibles, el reforç educatiu i aplicació horària de les àrees.

Les resolucions d'instruccions d'organització i funcionament dels centres docents de titularitat del Departament per als cursos 93-94, en l'article 1.2, referent a l'horari dels alumnes, defineixen com a horari de classes dels alumnes el corresponent a l'horari propi del procés d'ensenyament-aprenentatge del currículum establert, que inclou el temps d'esbarjo considerat part integrant de l'ensenyament-procés: «L'activitat d'aprenentatge, en el sentit d'adquisició de conceptes i exercitació dels coneixements i les activitats bàsiques, s'ha de realitzar dins l'horari lectiu» —diu. «El treball a proposar fora d'aquest horari pot consistir en la realització d'activitats complementàries d'observació, treballs d'informació, coneixement i contrast de la realitat pròxima, dedicació a la lectura i a l'activitat artística i esportiva, evitant la realització de tasques repetitives, no contextualitzades o d'una durada excessiva. Aquestes tasques no han d'obstaculitzar la necessària dedicació dels alumnes al lleure.»

Pel que fa a l'horari del centre, l'article 1.1 atribueix al consell escolar del centre l'organització del període de temps de l'horari escolar, que s'inicia en obrir les portes d'entrada al recinte escolar i finalitza quan es tanquen, als efectes de les activitats incloses en la programació general del centre, d'acord amb allò que estableix l'Ordre del calendari escolar. També destaquem del mateix article 1.1 que, fora de l'horari lectiu destinat a l'ensenyament reglat, el centre podrà programar activitats complementàries i extraescolars. La realització d'aquestes activitats, que seran de caràcter voluntari, no podrà comportar per als alumnes, en cap cas, que no hi participin, discriminació o modificació de l'horari lectiu o del calendari escolar.

Fins aquí, senyor conseller, hem fet una descripció detallada de les normatives, les quals eren referenciades pel conseller, per vostè mateix, en la resposta per escrit sobre els deures escolars. Convé, però, fer una recapitulació de la descripció realitzada que ens apropi a la problemàtica dels deures.

D'una banda, aquests es consideren part del currículum, ja que s'hi destinen una sèrie d'hores de les 1.750 hores totals lectives a completar-lo respecte a l'atenció a la diversitat dels alumnes, que inclou els diferents ritmes d'aprenentatge i el reforç educatiu, entre altres, i són part del currículum perquè, en la seva ordenació, una de les finalitats de l'educació primària és que l'alumne apliqui metodologies de treball intel·lectual, tant individual com en equip, o, dit d'altra manera, que assoleixi hàbits d'estudi i apliqui tècniques d'estudi.

D'altra banda, l'activitat d'aprenentatge, segons la normativa de funcionament de centres, s'ha de realitzar dins l'horari lectiu, però el treball a proposar fora d'aquest horari pot consistir en la realització d'activitats complementàries d'observació, treball d'informació, dedicació a la lectura, etcètera. La consideració de qualificar aquestes activitats fora de l'horari lectiu com a complementàries representa la gran, al nostre entendre, contradicció entre formar part del currículum i, per tant, del procés d'ensenyament-aprenentatge i de ser considerades en general les activitats complementàries de caràcter voluntari.

Això ens permet afirmar que els deures escolars, com a activitat a proposar fora de l'horari lectiu i amb el qualificatiu de complementàries, són, entenem, voluntaris, i, per tant, no poden ser un element que aportï informació per a l'avaluació de l'alumne. És evident que cal una modificació de la normativa vigent i una definició clara respecte de les activitats complementàries, però també és molt clar que el treball intel·lectual individual —una part d'aquest són els deures escolars— requereix una definició fora de l'àmbit complementari, ja que és dins del procés d'ensenyament-aprenentatge i, per tant, dels currículums acadèmics. Els deures, en aquest sentit, haurien d'estar inclosos dins l'horari lectiu. Amb això, considerem que ens apropem encara més a la finalitat ressenyada de l'educació primària en acabar l'etapa educativa, on els alumnes hauran d'haver assolit metodologies de treball intel·lectual o, dit d'altra manera, hàbits i tècniques d'estudi.

Ramon i Cucurella, en el seu assaig *Els reptes de l'escola catalana 1989*, indiquen que és un fet que qui ha volgut superar uns estudis s'ha vist obligat a dedicar-hi moltes hores que uns altres podien aprofitar per a realitzar unes altres activitats. Més endavant destaquen, però, els autors citats, que el que no és permès és que l'escola ja compti amb un nombre d'hores que els alumnes dediquin a treballar a casa seva; el temps que dediquen els alumnes a l'estudi, simplificant, el podríem agrupar en temps d'horari lectiu i en temps d'horari no lectiu, on s'inclouen, actualment, entre altres activitats, els deures escolars.

La denominació conceptual que agrupa aquests horaris, segons Miquel Àngel Pereira, és temps relatiu a l'escola. Aquest autor publica, en el seu article «La jornada escolar a Europa», *Cuadernos de Pedagogía*, número 206, 1992, que s'està realitzant una investigació a nivell europeu sobre el temps relatiu a l'escola, de la qual no podem aportar dades concretes encara ara, però sí indicar que ens aproximaria força al temps real que dediquen els escolars dels països comunitaris als deures escolars. La realització dels deures no ha de perseguir exclusivament aprofundir el coneixement dels continguts acadèmics, sinó l'adquisició d'una sèrie d'hàbits d'estudi mitjançant unes tècniques adients a l'etapa educativa.

Els experts indiquen que l'èxit en l'estudi no ve determinat solament per l'esforç i per la intel·ligència de l'alumne, sinó que també ve determinat per l'eficàcia dels mètodes d'estudi que n'apliqui. Madox, el 1979, estableix d'una forma aproximada les diferències percentuals respecte a l'èxit en l'estudi dels alumnes, indicant que entre un 50 i un 60% correspon a la intel·ligència i altres capacitats, i entre un 30 i un 40%, als mètodes d'estudi.

La realitat quotidiana dels deures escolars que realitzen els alumnes ens porta a considerar que els pares, en l'àmbit familiar, han d'afrontar els deures sense cap tipus d'orientació, llevat de l'experiència pròpia i de l'interès per a ajudar els fills en els seus estudis, naturalment, fet que en molts casos pot ésser més contraproductiu que ajuda per als propis fills. També en molts casos, i sobretot al cicle mitjà i supe-

rior, la mitjana d'hores que els alumnes dediquen als deures se situa entre les dos, tres hores diàries, fet que considerem excessiu i que sí que afecta la necessària dedicació al lleure. Per exemple, en un mateix centre ens podem trobar –cosa molt evident i reiteradament comprovada– que un professor determinat carrega amb molts deures una determinada classe i altres, o uns altres més permissius, fan que els deures siguin molt més lleugers. Això indica una manca de planificació, al nostre entendre, en aquesta qüestió que avui ens ocupa.

Sap vostè, senyor conseller, que en la immensa majoria, en un 90% de les escoles privades concertades els deures per fer a casa són el punt de referència bàsic per fer les avaluacions dels alumnes; que el nombre d'hores que els alumnes han d'emprar fora del col·legi per fer els deures –més de tres, quatre o cinc, a voltes– li priven de realitzar activitats complementàries de la seva formació, com són esportives, recreatives, lúdiques, culturals; que els deures a casa comporten un greuge comparatiu evident per als nens i nenes que tenen pares amb un nivell de formació elevat i aquells que el tenen molt més baix, discret o fins i tot amb molts pocs coneixements; que els deures són a voltes, prou vegades, element inductor de conflicte en el nucli familiar, a voltes prou important; que els deures a casa certifiquen el fet que es puguin donar classes particulars, fora del col·legi, pel mateix professorat docent, essent quelcom d'irregular, com vostè coneix, que les classes particulars extracol·legials fan una discriminació negativa per a les famílies amb menys capacitat adquisitiva; que els deures, en definitiva, reflecteixen i instrumentalitzen i accentuen, d'alguna manera, la societat en el camí dual, en un aprenentatge dual, amb una diferència clara de sectors socials.

Gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, em sorprenia que el diputat senyor Reguant plantejés aquesta interpellació preguntant quins criteris de capteniment tenia el Govern en relació amb l'elaboració dels currículums educatius en l'ensenyament primari, sobretot perquè aquests currículums, doncs, estan elaborats des de fa més de dos anys.

Ara bé, és cert que en relació amb la nova ordenació educativa hi ha alguns criteris i algunes aportacions noves, innovadores, que tenen relació directa amb les qüestions més concretes que ha plantejat en la seva intervenció. M'agradaria assenyalar prèviament alguns d'aquests aspectes. En la nova ordenació curricular, entre aquestes aportacions noves, podríem assenyalar les següents. En primer lloc, l'atorgament d'autonomia als claustres per al desenvolupament del currículum prescrit; això permet, indubtablement, que el projecte curricular i les programacions de cicle que han d'elaborar contemplin les característiques pròpies de cada

centre escolar. En segon lloc, el còmput d'hores establert per a la consecució del currículum prescrit no exhaureix l'horari lectiu de l'alumnat; això permet, entre d'altres actuacions, l'ampliació horària de determinades àrees, així com establir mesures de reforç educatiu i d'atenció a la diversitat. El currículum s'organitza en àrees el tractament i avaluació de les quals té un caràcter global i integrador, atès que en aquest nivell l'edat dels alumnes no permet la visió concreta de cada àrea. En quart lloc, l'avaluació es refereix al progrés en l'aprenentatge en relació amb les capacitats a assolir en finalitzar l'etapa; això permet respectar l'atenció a la individualitat i als diferents ritmes d'aprenentatge. En cinquè lloc, l'establiment de mesures de reforç dins l'horari lectiu, la coordinació del professorat i les possibles adaptacions del currículum garanteixen que el procés d'aprenentatge potenciï el desenvolupament de la capacitat d'autonomia i de la integració.

Complementàriament a aquestes disposicions legals que el mateix diputat senyor Reguant ha citat en la seva intervenció i que, per tant, ara no repetiré, el Departament d'Ensenyament ha portat a terme diverses actuacions per tal de facilitar l'aplicació del currículum; per exemple, el mes d'octubre de l'any 92 es va editar la publicació anomenada *Currículum educació primària*; el novembre del 92 van ser publicades unes orientacions de desplegament del currículum, dirigides a facilitar l'elaboració del projecte curricular de centre i les programacions per cicle. A fi d'orientar encara millor el claustre de mestres, es va fer arribar als centres docents una circular que contenia les instruccions necessàries per a elaborar el projecte curricular i que preveia els mecanismes d'ajuts de formació i de seguiment necessaris. Han estat també d'un gran ajut als docents per a l'aplicació del currículum a l'aula els exemples concrets referits a les diferents àrees de coneixement continguts a les publicacions anomenades *Unitats de programació*. Fins aquest moment se n'han editat quatre volums, i n'hi ha cinc més en procés de publicació. I, finalment, mitjançant l'Ordre del 12 de novembre del 1993, foren determinats els documents i requisits formals del procés d'avaluació a l'educació primària, i ben aviat pensem publicar unes orientacions al respecte.

És per totes aquestes qüestions que el que anomenem «deures a casa» ha experimentat igualment un canvi substancial. En la darrera Resolució d'instruccions per a l'organització i funcionament dels centres docents, de 18 de juny del 93, s'establien totes aquelles indicacions que el mateix diputat senyor Reguant ha citat en la seva intervenció i que, per tant, no repetirem ara. La tipologia i la quantitat dels deures entesos en els termes anteriors –en els d'aquesta Resolució– depenen sempre de l'edat dels alumnes i les alumnes i de les seves característiques individuals: capacitat de concentració, necessitat de períodes més o menys llargs de descans o bé la necessitat d'esbarjo i de moviment, etcètera; la quantitat variarà sempre en funció del cicle, però, en tot cas, no hauria de superar l'hora diària i, en algun cas, doncs, dues hores el cap de setmana. Respecte de la tipologia,

aquesta hauria de centrar-se a fomentar el gust per la lectura, la recerca d'informació oral o documental, el desenvolupament progressiu d'hàbits d'estudi, la realització de tasques no repetitives de les pròpies de l'horari lectiu, adreçades a potenciar el desenvolupament d'algunes capacitats —d'iniciativa, d'autonomia, de comunicació...— i, naturalment, tot això més que no pas realitzar nous aprenentatges que poguessin aparèixer descontextualitzats.

La finalitat dels deures ha de ser bàsicament la d'establir relacions entre el que els alumnes i les alumnes aprenen a l'escola en el marc del currículum i l'entorn extraescolar, molt especialment l'entorn familiar. Així entesos, els deures no han de representar mai la creació de cap mena de situació d'angoixa per la incapacitat de resoldre les tasques encomanades o per al seu accés; la finalitat dels deures escolars és potenciar la relació i la comunicació amb la família i l'entorn proper. Per tant, no compleix amb les finalitats previstes si provoquen tensions en les relacions familiars o quan, pel temps d'ocupació que requereixen, dificulten que la família desenvolupi la seva acció educadora. Les tasques a realitzar a casa han de comportar una comunicació tranquil·la i positiva, com pot ser la de comentar coses dels avantpassats o d'història; llegir un llibre conjuntament, cercar conjuntament informació; mirar, fins i tot, un programa televisiu adient i fer-ne els comentaris pertinents, segons l'edat; participar en jocs que desenvolupin capacitats manipulatives i intel·lectuals, sense fomentar, en cap cas, la competitivitat agressiva o el sentiment de guanyador i perdedor, etcètera.

Els aprenentatges curriculars bàsics i el reforç d'aquests es fan, efectivament, i s'han de fer, a l'escola. Sincerament, penso que aquesta és la línia en la qual els claustres de mestres estableixen tant la tipologia com la quantitat dels deures en el projecte curricular de cada centre, i és precisament perquè tenim aquest convenciment que mai no s'ha encomanat a la Inspecció d'Ensenyament cap actuació específica en aquest àmbit. Crec que no és necessari i, en canvi, hi ha altres aspectes del sistema educatiu que requereixen, ara per ara, una atenció prioritària i preferent del servei d'inspecció.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujals. El senyor Reguant pot formular rèplica.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor conseller, pel seu posicionament. Entenc..., és a dir, el motiu de la interpellació és perquè teníem informació, al nivell que nosaltres disposem, que la normativa existia, però que la dissociació amb la praxi prou vegades era més que remarcable, i això comportava —com deia jo abans— una oferta d'un producte que, quan aquells deures no eren ben fiscalitzats, no reunia les condicions adients per a la formació de les noves generacions.

Escoltant-lo a vostè m'ha semblat que vostè ha fet un posicionament nítid de la seva Conselleria, no solament damunt la lletra, sinó també volent impulsar amb una direcció

nítida, fent una primera part de la seva resposta dient que l'autonomia dels claustres és un dels aspectes que vostès tenen com a punt de suport, com a punt de referència; que el còmput d'hores en cap cas no ha d'exhaurir mai l'horari lectiu, vull dir, pel que fa al tema que avui ens ocupa; que el progrés en l'aprenentatge s'ha d'avaluar al final de cada període educacional; que el reforç s'ha de fer dins de l'escola... Per tant, són uns aspectes que ens semblen molt positius.

Ha dit també, diguéssim, que l'octubre del 92, doncs, han fet una sèrie de documentació a fi i efecte que a aquells a qui va dirigit l'impuls de la Conselleria els arribin nítidament les instruccions perquè puguin portar a terme les directrius de la Conselleria en aquesta matèria.

I passant, concretament, als deures escolars, jo em daria per molt ben pagat en aquesta interpellació si realment —si realment— a partir d'aquí, a banda de l'esforç que ja fa el servei d'inspecció, que segur que els fa, es portés d'una manera estricta que mai —mai— els deures a casa depassessin una hora diària, i en cap de setmana dues hores diàries com a molt. No és aquesta la informació que nosaltres tenim, ni l'experiència que tenim, cosa que distorsiona greument els propòsits que vostè netament ha deixat dibuixats. Aquesta idea que els deures han d'establir relacions entre allò après a l'escola i la família i l'entorn i aquesta cosa dinàmica, tranquil·la i positivista, en el sentit de treballar dins de la família d'una manera que no es pogués catalogar d'esforç allò que es fa sinó d'aspecte lúdic, jo em penso que aquesta és una molt bona orientació.

De totes maneres, me'n vaig amb la tranquil·litat que vostè m'ha donat, en el sentit de pronunciar-se nítidament en aquest terreny, per bé que també me'n vaig amb el convenciment que la feina que queda per fer és molta en aquest terreny, perquè, almenys pel que jo conec en aquesta àrea, la dissociació de la normativa i de l'impuls de la Conselleria i l'aplicació i la praxi de cada centre..., jo crec que és força heterogènia l'aplicació de les directrius que vostès donen.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El senyor conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que, certament, senyor Reguant, la meua resposta ha estat clara i contundent, i en aquest sentit s'ha pronunciat el Departament d'Ensenyament, i crec que a hores d'ara seria injust no valorar l'enorme esforç que ha representat la incorporació de totes aquestes aportacions de la reforma en el sistema educatiu.

Naturalment que vostè pot parlar des de la impaciència de veure com encara no es compleix del tot tot allò que aporta de nou la reforma del sistema educatiu, i segurament és legítima aquesta impaciència. Però, de tota manera, en el cas concret dels deures escolars, jo, naturalment, la informació que tinc —i crec que és fiable, n'estic convençut; si no n'estigués convençut, hauria d'adoptar mesures per canviar els mecanismes del sistema d'inspecció, i a hores d'ara no

crec que calgui fer-ho..., aquest problema que vostè assenyalava no es produeix, ni es produeix d'una manera significativa en el conjunt de la població escolar de Catalunya. Si vostè coneix algun cas en què la situació d'una escola concreta, o d'algunes escoles concretes, els deures puguin representar una càrrega afegida de conflictivitat per als alumnes, jo el que li he de demanar és que, tan aviat com sigui possible, m'ho digui. Només així podré actuar. Però, a hores d'ara, jo li he de dir, una vegada més, que tota la informació de què dispo em confirma que en matèria de deures escolars la situació que vostè apuntava no es produeix d'una manera significativa en el conjunt de la població escolar de Catalunya.

Per tant, jo el convido que ara, o quan sigui, em faci arribar aquesta informació, i, en tot cas, el que li puc assegurar és que actuaré en conseqüència als principis que he exposat en la meua anterior intervenció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la projecció exterior de la cultura catalana

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la projecció exterior de la cultura catalana, que presentarà el diputat senyor Ignasi Riera, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem una interpellació sobre la projecció exterior de la cultura catalana perquè la volem projectada, i la volem veure ben projectada, i perquè creiem que Catalunya ha de poder incrementar la seva projecció exterior tant en el marc de la Unió Europea, directament o a través del Comitè de Regions i Poders Locals, com en el marc de l'Estat espanyol, com arreu del món, d'una manera autònoma.

Dic això perquè quedi ben clar. A vegades es diu: per què plantegeu aquestes interpellacions? Senzillament, perquè és feina nostra donar suport a les feines del Govern, estimular que les faci més ben fetes i tractar de saber com les fa i saber..., i que faci públicament el Govern una explicació de com fa aquesta feina. Aquesta és la nostra intenció.

Ja en el debat de pressupostos advertíem, a través de les anàlisis pressupostàries, la multiplicitat de vies i recursos destinats a projecció exterior de la cultura catalana —ni que sigui usant el terme «cultura» en un sentit més ample—: projecció a través d'exposicions que més d'un cop han aparegut com el complement d'una missió bàsicament comercial o a la recerca de nous mercats; projecció en el marc de la proposta «Quatre motors d'Europa», que, tot i tractar-se de motors de poder econòmic i energètic desigual, permeten insistir en una idea que no ens repugna en cap cas: l'existència, a més dels estats, de les regions i de les nacions euro-

pees; projecció a través de publicacions que algú hauria de poder analitzar ja, que a parer Iniciativa tendeixen a presentar una Catalunya a vegades fragmentària, acceptable per a un venedor de cosmètica nacional però no per part de polítics que saben que representen la totalitat de les problemàtiques nacionals.

A tall d'exemple, a la darrera Fira del Llibre de Frankfurt, el tema de l'any va ser el flamenc holandès. Em va impressionar molt la manera com es presentava l'holandès, cooficial, si més no, a dos estats —oficial a Holanda, cooficial a Bèlgica—, i el tipus d'informacions que es donaven sobre el flamenc. Crec que, en tot cas —i això ho dic a tall de suggeriment—, els materials que van ser repartits i que tenim d'aquesta explicació de què era l'holandès i la importància que tenia que una part d'Europa parlés una llengua diferent, en tot cas, de les grans llengües majoritàries ens donava bastant l'estil de com es pot fer una bona projecció d'un tema, en aquest cas concret d'una llengua.

Projecció a través de la Institució de les Lletres Catalanes; projecció a través de l'Institut d'Estudis Mediterranis, que organitza colloquis d'interès inqüestionable —els torno a recomanar la feina feta sobre les migracions al Mediterrani; fa pocs dies vaig tenir la sort de participar en un simposi sobre l'alimentació del Mediterrani; s'acaba de publicar un llibre sobre les cultures del Magreb, per exemple, notable—, un Institut d'Estudis Mediterranis que concedeix premis importants a pensadors de qualitat mundial com ara a Popper, Cavalli Sforza o Edgar Morin, que serveixen alhora —suposo— per projectar Catalunya, també, a través del coneixement que té el món d'aquests pensadors.

Projecció a través dels dossiers de premsa que el Govern de la Generalitat fa arribar a les embaixades espanyoles o a certs mitjans de comunicació importants; projecció a través de les diferents conselleries, per a les quals, per sort o per desgràcia, va bé una mica de cultura per fer entendre la bondat dels productes catalans. O sigui, més d'un cop tens la sensació que la cultura és la cirereta d'altres missatges que molt sovint els polítics consideren prioritaris.

Projecció del Govern de la Generalitat en cooperació amb segons i amb tercers; és a dir, quan participa Catalunya, per exemple en el cas de l'Interlangue, a projectar el català a través d'organismes que van més enllà, o, per exemple, a través del Liber, o a través —com hem dit abans— de la Fira del Llibre de Frankfurt.

Projecció, en aquest cas, específica a partir del Copecc, el Consorci Català per a la Promoció Exterior de la Cultura; en el darrer número de la revista *Cultura* hi ha unes frases que se'n parla: «Catalunya ha de fer apreciar les seves propostes des del rigor i la novetat creativa, des de l'originalitat i el punt de vista propi, multiplicant les alternatives del seu catàleg. El Consorci Català de Promoció Exterior de la Cultura, Copecc, dependent del Departament de Cultura, és l'instrument privilegiat d'una política de projecció exterior que ha portat la música, les arts plàstiques, el teatre, les lletres i d'altres manifestacions a diversos països. En uns casos la cultura catalana ja es coneixia una mica i s'hi ha aprofun-

dit la seva difusió; en d'altres, la presència ha estat una descoberta. El Copecc i els altres òrgans d'actuació institucional, com la Institució de les Lletres Catalanes, fan possible un coixí de suport a les iniciatives que sorgeixen dels agents privats, cada cop també més decidits a ser presents en els fòrums internacionals i intercanvi de promoció cultural.» Això —ho repeteixo—, aquest text ve de la revista *Cultura*.

Plantegem per tot això un seguit d'interrogants. No creu el Govern de la Generalitat que hi hauria d'haver una direcció específica de tots aquests esforços des de la Conselleria de Cultura? Hi ha hagut, per exemple, exposicions del Mil·lenari que depenien del Departament de Presidència; alguns dels responsables d'aquestes exposicions ens deien: «Cada vegada has de saber de qui depenen aquestes exposicions per saber si tenen més o menys recursos.»

Més encara: des d'Iniciativa per Catalunya, i el 1991, vam plantejar la creació d'un Institut Ramon Llull per a la projecció del català. La proposta va ser rebutjada per aquesta cambra dient-nos que allò que nosaltres proposàvem ja s'havia fet des d'altres instàncies. El tema era important: s'acabava d'aprovar en el Congrés dels Diputats l'Institut Cervantes, de projecció del castellà, i nosaltres vam pensar que, paral·lelament, s'havien de projectar les altres llengües cooficials a l'Estat espanyol i que això s'havia de fer amb un organisme amb rang de llei i que, per tant, tingués dret a demanar els recursos que, en tot cas, la Constitució, en el seu article 3.3, ens reconeix per a la difusió del català.

El Govern de la Generalitat fa un esforç dispers de projecció de la cultura catalana. Aquests esforços projecten de veritat una Catalunya plural, diversa, on conviuen realitats i projectes de signe distint, fins i tot antagònics, d'un poble que invoca el seny però que, alhora, paga un peatge permanent a la rauxa? Projecten una cultura on bullen, entre realitats estàtiques projectes marcats per la urgència? Projecten una Catalunya multicultural, solidària, triomfant a estones però humiliada també sovint? L'experiència, ja fa anys, d'una Expocultura massa unidimensional no ens hauria d'estimular a ser més crítics a l'hora de posar en marxa nous projectes per explicar el sentit complex i profund de la cultura catalana? Més encara: hi ha sistemes d'avaluació i de control dels recursos destinats a aquesta projecció de la cultura catalana?

Recordo que en el mandat anterior vam coincidir en un butlletí del Parlament a l'hora de fer preguntes el diputat d'Esquerra Republicana, el senyor Carod-Rovira, i jo mateix preguntant sobre unes jornades catalanes que havien tingut lloc a Hamburg. Tant l'un com l'altre teníem notícies de com s'havien realitzat aquelles jornades, i en canvi sabíem que s'havia fet una valoració, des dels organitzadors, sobredimensionada d'aquelles jornades. Nosaltres dèiem: «Home, ja que hi ha recursos de diners escassos, com sabem com s'està fent aquesta projecció exterior de la cultura catalana?» Sovint et trobes amb gent que diu: «No, és que això només és per a determinats productes de la cultura catalana.» Hi ha hagut excepcions; quan a Anvers va anar un grup d'artistes joves catalans, d'això que en diríem grups contes-

tataris o enormement innovadors, quan els vaig preguntar qui els ha donat suport em van dir: «Ens ha donat suport el Copecc», i vaig publicar en aquell moment un article dient: «Sí senyor, el Copecc en aquest cas ha fet una excel·lent projecció d'un producte que no semblarà a ningú el producte tòpic d'allò que es diu un estat que fa la seva projecció dels productes ja clàssics i, per tant, ja definitivament morts, però no per això menys emblemàtics.»

És per totes aquestes coses que nosaltres, senyores diputades, senyors diputats, fem aquest plantejament: no seria hora de pensar que seria necessari ordenar més i millor totes aquestes propostes de projecció de la cultura catalana? Segona cosa: no seria hora que tornéssim a plantejar-nos la Proposició de llei de creació de l'Institut Ramon Llull, amb un altre nom o amb una altra fórmula, per garantir que la projecció en concret del català es fes des de paràmetres més estables i més sòlids?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats; senyor diputat, vostè em planteja una qüestió —i a vostè no se li escapa— d'extraordinària importància dins del context de la transcendència que Catalunya dona al fet cultural com un fet d'identitat i d'identificació nacional. I si aquesta és una realitat, també està clar que convé i es fa imprescindible que aquesta cultura i aquesta realitat pugui projectar-se, pugui ser coneguda i, al mateix temps, pugui fer realitat el que qualsevol cultura exigeix i necessita, i és que una cultura que no es projecta, que no rep aportacions i que no n'aporta és una cultura que no té possibilitats de desplegament en un futur. La cultura ha de ser viva i, per tant, s'ha d'enriquir d'aportacions d'altres cultures i, al mateix temps, ha de ser portadora d'elements a la cultura universal. És a través d'aquesta dinàmica que les cultures s'enforteixen, que les cultures s'enriqueixen i que arriben a trobar la seva pròpia proposta dins el context també de la pròpia realitat interior.

Jo crec que ha sigut —crec i ho puc afirmar— un objectiu prioritari des del primer Govern de la Generalitat que es realitzés aquesta projecció internacional de la cultura; el mateix president ho ha expressat en molts discursos, tant des del punt de vista de les referències internes, quan deia que la cultura no pot quedar tancada en ella mateixa, sinó també amb aquesta necessitat d'obertura, d'internacionalització i de participació en aquest gran context de la cultura universal. I vostè això ho planteja molt bé i vostè remarca la importància que té aquesta projecció, i al mateix temps vostè, a la primera part de la seva intervenció, ha fet una anàlisi, ha fet un balanç pràcticament enumerant algunes de les fórmules que el mateix Govern de la Generalitat utilitza per projectar-se, per ser conegut i per obtenir informació d'algunes de les seves realitzacions. Els butlletins, a través de les diverses manifestacions que vostè esmentava, a través de publicacions de revistes, tant realitzades directament per la mateixa Generalitat com encarregades a altres organismes,

contribueixen i pretenen donar aquesta difusió de la nostra cultura.

Vostè després es referia a un aspecte que li feia treure una conclusió, i explicava com des dels mateixos estaments oficials aquesta projecció es realitza des de diversos estaments, i vostè feia esment de la importància que té avui un organisme –per altra banda, sovint criticat des d'aquesta mateixa cambra– com és l'Institut d'Estudis Mediterranis. En aquest moment tothom reconeix la vàlua i la importància dels seus treballs, dels seus simposis i de les seves publicacions, i celebro que hagi sigut d'aquesta manera; jo des d'aquesta tribuna havia sortit defensant aquesta mateixa proposta no fa gaire temps, potser fa un any i mig, i al mateix temps vostè esmentava com aquesta dispersió a què vostè es referia potser semblava que podia exigir que s'establís el que vostè deia una direcció específica d'aquesta projecció cultural, i deia com es podria aconseguir per ordenar més i millor. Aquesta jo crec que és una proposta que vostè formula i crec que aquesta és una proposta que mereix ser recollida i mereix ser comentada.

Penso que, de totes maneres, quan vostè es refereix als diversos aspectes que configuren la mateixa projecció de la cultura, ja del seu propi enunciat es dedueixen diversitat de plantejaments, diversitat de recursos i diversitat de manifestacions. És evident que la cultura, per exemple, es manifesta i es tradueix a través de la participació en exposicions, fires i congressos internacionals, i aquesta és una realitat. Vostè feia referència a la Fira de Frankfurt i explicava com s'havia aconseguit explicar una realitat lingüística. Desgraciadament, l'any en què això va correspondre a Espanya hi havia un bon projecte que va quedar malbaratat per una mala realització; jo recordo que en aquell projecte inicial, que es deia «Cuatro lenguas, cuatro culturas», es pretenia explicar una cosa que, per altra banda, jo crec que des del punt de vista de plantejament estatal i també nostre ens convé, que seria incidir sobre aquesta realitat pluricultural i plurilingüística que existeix a l'Estat espanyol i convertir això en un element de difusió i de coneixement internacional.

Aquestes diferents fonts, com és per exemple la participació en fires, exposicions i congressos; el fet que una de les preocupacions fonamentals del Govern sigui també la projecció exterior del català a través del foment dels centres universitaris i no universitaris on es pot aprendre el català –aquests cent quatre centres universitaris i trenta-sis no universitaris d'arreu del món–, aquesta exigeix una altra acció específica.

El fet que és necessari que aquesta realitat de creativitat, que és característica del nostre país –vostè es referia a aquesta dualitat de seny i de rauxa–, exigeix que es pugui acompanyar i que es pugui enfortir i que es pugui promocionar i ajudar que es puguin realitzar algunes de les grans expressions culturals que es realitzen a Catalunya a través de la presència internacional dels nostres artistes, a través de les manifestacions de les nostres companyies de teatre o de dansa arreu del món, aquest és un altre aspecte que, d'alguna forma, incideix dins el que vostè també es referia.

Procurar que en un sector en el qual és evident que no som pas forts i que som febles i que requerim dedicar-hi un gran esforç com és el cinema, però que també el nostre cinema pugui rebre i pugui estar present en els certàmens internacionals i pugui viure la realitat d'uns plantejaments ben diferents als nostres són aspectes que configuren una necessitat de projecció de la cultura que es realitza a través de diversos elements, que es realitza a través de diverses propostes i que, d'alguna forma, ajuda i justifica que en aquest fet es tingui no un element com deia vostè, jo diria, d'esforç dispers, sinó que jo m'atreveria a qualificar-lo d'esforç múltiple; és a dir, són múltiples els esforços que cal realitzar, perquè les expressions culturals són diferents i aquesta diferència, moltes vegades, pot arribar a conceptualitzar una expressió dispersa i, en canvi, podria ser que no fos aquesta la base fonamental sobre la qual es centra el projecte, sinó que, en definitiva, el que hi hagués fos un esforç múltiple.

Vostè parlava de l'avaluació dels esforços realitzats sobre les propostes, les diferents propostes i sobre les diferents realitzacions i de les inversions culturals que es realitzen. L'avaluació és diferent segons quina sigui la característica diferent del projecte cultural realitzat. Jo després en parlaré d'un que m'interessa especialment de posar-lo aquí, de plantejar-lo, però crec que aquesta avaluació es tradueix en la necessitat, en la possible constatació d'un molt i més gran coneixement de la realitat cultural de Catalunya i de la realitat lingüística de Catalunya arreu d'Europa, principalment, i arreu del món d'una manera més general. És evident que s'ha produït un coneixement pel qual jo crec que hem aprofitat i s'ha sabut aprofitar efemèrides especials com van ser, per exemple, els Jocs Olímpics. Els Jocs Olímpics van ser un element molt positiu de promoció i de coneixement també cultural i es va realitzar un gran esforç i crec que aquest gran esforç va ser reeixit. També l'Exposició de Sevilla va contribuir d'aquesta manera a donar a conèixer el que és la realitat cultural de Catalunya, i l'estand que va fer Catalunya –moltes vegades també criticat des d'aquesta tribuna– va ser un estand que va tenir la pretensió de voler ser, sobretot, un aparador cultural.

De totes maneres, jo li voldria aclarir dues coses. La primera –i vostè s'hi referia–, nosaltres, precisament, quan es parlava d'aquella Proposició que pretenia la creació de l'Institut Ramon Llull, jo mateix, des d'aquesta tribuna, vaig explicar que en aquell moment estàvem en la fase de creació de Consorci, del Copecc, a què vostè es referia abans. Nosaltres, amb el Copecc, crec que s'ha realitzat o crec que hem realitzat una bona feina durant aquest temps i crec que corresponia, precisament, a la programació que s'havia establert. Jo crec que quan s'analitzen els objectius que es varen determinar per al Copecc, quan s'analitzen les seves realitzacions i quan s'avaluen els seus resultats crec que hi ha hagut una coherència del plantejament a les actuacions i als resultats. I crec –i m'atreveixo a dir– que aquests han sigut positius. Ha sigut, sobretot, sobre la base d'una cosa que em semblava fonamental, i que crec que potser sí que aquesta

contribueix a donar, precisament, aquest aspecte d'ordenació i de prioritització de quin ha de ser el gran esforç sobre projecció cultural. És precisament aconseguir la millor rendibilitat de la nostra cultura, i sobretot –i permetin-me l'expressió– dels nostres productes o realitzacions culturals, i l'instrument del Copecc, amb els pocs anys que porta d'existència, jo crec que s'ha demostrat eficaç i que han sigut molts els beneficiats sobre aquesta base, pensant sobretot que el Copecc té un avantatge fonamental, que no és només l'actuació des de l'Administració, sinó que en tractar-se d'un consorci són precisament tots els sectors que hi són dins que contribueixen, precisament, amb els seus criteris, amb els seus coneixements, amb la seva experiència i la seva realització i les seves propostes, a donar coherència a aquesta projecció exterior de la cultura.

Però vostè ho deia: no és només a través del Copecc, sinó que és a través de l'aprofitament de les intervencions, a través dels Quatre motors, a través de l'Euroregió, etcètera, que jo crec que hem aconseguit donar, ordenar més i millor que no pas estava, donar-li coherència i donar-li prioritat i, al mateix temps, procurar que la nostra cultura sigui més coneguda, sigui més utilitzada i, sobretot, l'esforç econòmic realitzat sigui més rendibilitzat.

Si vostè m'ho permet, senyor diputat, jo, a l'altra fase –perquè ara se m'ha acabat el temps–, li faré una referència, precisament, al que vostè proposava en concret de replantejament de la creació de l'Institut Ramon Llull.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ignasi Riera pot formular rèplica.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em penso que no és una interpellació per tractar d'expressar contradiccions, sinó més aviat per tractar de garantir que hi hagi més coneixement sobre una sèrie de realitats i per fer-les més ben fetes, d'una manera més eficaç, més clara, més sistemàtica i que no resulti un tema especialment difícil organitzar això de la projecció exterior de la cultura catalana.

Jo volia, en aquest sentit, recordar que quan nosaltres arribem aquí prometem complir i fer complir la Constitució i l'Estatut, i jo sempre recordo que a l'Estatut hi ha una disposició addicional cinquena que fa així: «Atesa la vocació cultural de Catalunya, l'Estat i la Generalitat consideraran el servei de la cultura com a deure i atribució essencial, d'acord amb allò que preveu l'apartat 2 de l'article 149 de la Constitució, i per això collaboraran en llurs accions per al foment i desenvolupament del patrimoni cultural comú, en les diferents expressions lingüístiques i modalitats.» Aquesta és la primera part, però la segona part diu: «En el marc d'aquesta collaboració, es facilitarà la comunicació cultural amb les altres comunitats autònomes i províncies, prestant especial atenció a totes aquelles amb les quals Catalunya hagués tingut particulars vincles històrics, culturals o comercials.»

Per què, ho repeteixo, un text, d'altra banda conegut de tots els diputats i de totes les diputades, i que, per tant, era innecessari de repetir? Per subratllar, justament, aquesta...

en primer lloc, que es tracta d'una vocació cultural que ha de ser considerada deure essencial, element prioritari; podem no fer altres coses, però no podem deixar de fer això segons el que ens diu l'Estatut. Ara bé, segona cosa: l'Estat i la Generalitat consideraran el servei a la cultura com a un element primordial bàsic, cosa que em penso que ens permet ser molt més forts a l'hora de plantejar al Govern de l'Estat que doni suport específic a la projecció d'activitats culturals que expliquin justament que Espanya no és una Espanya monolingüe, *monocorde*, d'una sola cultura, sinó que, en tot cas, a l'interior d'això que en diem l'Estat espanyol, hi ha moltes presències culturals, totes elles legítimes, i que totes elles, per tant, han de ser projectades.

Quan deia l'article 3.3 de la Constitució pel que fa al tema de la llengua, em penso que molt sovint som poc audaços a l'hora de recordar que la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció. Com es nota aquest respecte i aquesta projecció? Primera qüestió.

Segona qüestió, i en aquest sentit absolutament d'acord: jo era també a la Fira del Llibre de Frankfurt quan va tenir lloc l'any 91 l'Any d'Espanya, i vaig compartir també les crítiques sobre com s'havia traduït allò d'un estat amb quatre llengües, a la pràctica, com s'havia traduït en la Fira; absolutament d'acord. L'exemple, diguéssim, de l'holandès era justament per explicar com s'havia trobat una altra fórmula i aquesta fórmula havia estat més clara.

Segon aspecte: jo parlava del tema de la pluralitat; vaig dir com de passada, en el debat de pressupostos, que m'havia sentit més que indignat, humiliat en veure els papers que s'envien, no des del Departament de Cultura, des d'un altre Departament de la Generalitat, a les ambaixades estrangeres resumint els dossiers de premsa del que es fa a Catalunya. Els vaig dir que precisament en aquest cas –i no és per una al·lusió personal– trobava que hi havia respostes a articles que, com que no hi havia l'article primer, ni s'entenien les respostes. En tot cas, la projecció del que és Catalunya vol dir la projecció de tot allò que hi ha a Catalunya, tant si és favorable a la força que domina en aquests moments en el Govern i en el Parlament com si no és favorable a aquesta força; tema important, perquè em penso que el que no es pot fer és dir que estem utilitzant recursos públics per fer una projecció parcial del que és la cultura catalana, raó per la qual he fet també una al·lusió a Expocultura, que ja en els seus moments, el primer dels consellers dels molts consellers de Cultura que hem tingut la sort de tenir durant tots aquests anys d'autonomia, que justament ja en els seus moments vaig tenir... –quatre, però són quatre motors d'Europa, quatre motors de la cultura a Catalunya (*rialles*)–, doncs justament un, del primer dels quatre ja en els seus moments vam criticar aquella parcialitat en l'exposició de la cultura catalana.

Institut d'Estudis Mediterranis. Justament he volgut explicar la importància que té, per dir que té una importància cultural. Seria molt normal, senyores diputades i senyors diputats, que passés a dependre del conseller de Cultura: em

penso que s'entendria molt més, no hi hauria reduplicació de funcions. No és que vulgui, en tot cas, fer-li un regal enverinat, senyor conseller; és que em penso que aniria molt bé per a tots, quedarien les coses més clares.

I ja prou, perquè així, ja que anem tard de pressupost i de temps, acabo aquí.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, li agraeixo la referència que vostè ha fet, senyor diputat, a aquesta disposició addicional de l'Estatut, en la qual vostè em remarcava el seu aspecte positiu; també li haig de dir que, d'alguna forma, ha sigut utilitzada en l'aspecte negatiu quan l'Estat ha trobat, a través d'aquesta disposició, precisament, la manera d'obviar el que establia clarament l'Estatut, que era la competència exclusiva de la Generalitat, és a dir, ha sigut un article que, d'alguna manera, estic convençut que en el cap del legislador es podia plantejar com a positiu, però després ha sigut interpretat en un aspecte negatiu, i a través d'aquest article se'ns ha laminat una part de les nostres competències.

Com li deia abans, li voldria fer una referència a un tema que vostès ens van proposar i que sé que els interessa especialment, que és la creació d'aquest Institut. Aquest Institut, per altra banda, té un precedent en aquests moments, és a dir, aquestes cent quaranta universitats on s'ensenya el català serien un element molt positiu i podrien ajudar a constituir i a formalitzar aquest Institut. De totes maneres, en aquell moment jo em penso que els vaig explicar a vostès que la intenció i la idea d'aquest Institut seria —i crec que coincidia amb tota la cambra— que, en cas que es realitzés, de promoció, fonamentalment, de la llengua catalana, s'hauria de realitzar conjuntament amb les altres comunitats que tenen el català com a llengua pròpia també. I jo en aquells moments ja els expressava que, per part nostra, aquest propòsit existia, però que ens semblava que s'havia de realitzar i s'havia de crear aquest Institut en el moment que hi hagués una coincidència per part de les altres comunitats.

Vostès coneixen també, per altra banda —i jo ho vull remarcar positivament—, com durant aquests anys s'han incrementat les relacions tant a nivell..., del màxim nivell, a través dels presidents del Govern d'aquestes comunitats, com també a través d'una cosa que fa un temps semblava difícilment realitzable i que en aquests moments s'està aconseguint, que és que hi hagin unes reunions periòdiques dels responsables de Cultura de Catalunya, del País Valencià i de les Illes. Això s'ha anat realitzant d'una manera positiva i els resultats d'aquesta actuació jo crec que han sigut favorables en molts aspectes: s'han emprès reedicions conjuntes i en molts aspectes ja s'estan originant activitats que circulen per les tres comunitats i contribueixen, precisament, a l'enriquiment d'aquestes aportacions que cada una fa en benefici d'una llengua que ens és comuna.

Aquest propòsit de creació de l'Institut, nosaltres el mantenim, i nosaltres els ho hem expressat d'aquesta manera:

per part nostra, ens hem brindat a ser els elements..., en la mesura que es vulgui, els promotors o els col·laboradors o els últims dels tres a fer-ho possible, però nosaltres pensem que arribarà un moment que això es podrà realitzar amb el consentiment, amb la participació i amb la implicació de les tres comunitats —i també en aquest moment vostè sap que les relacions que es plantegen amb la Catalunya Nord són prou positives com per pensar que també s'hi podria incorporar—, i en aquest sentit crec que valdria la pena i crec que val la pena encara esperar el temps necessari imprescindible perquè això es produeixi, perquè més val fer-ho conjuntament que no pas que una llei del Parlament de Catalunya creés un centre d'aquestes característiques, un institut, i que aleshores s'hi sentissin exclosos, i simplement representaria l'establiment o la fonamentació del que ja existeix, però no ens permetria l'esforç suplementari incrementat que es pot donar per la participació de les altres comunitats.

Jo li asseguro, senyor diputat, que aquesta és una preocupació molt important que jo mateix tinc i que té el president de la Generalitat, i que es comparteix amb aquesta cambra.

Per acabar, els vull recordar que, precisament, quan es presentava aquesta Proposició de Llei, el ponent, el diputat senyor Colomines, els deia, referint-se als diputats: «Jo els proposo que iniciem gestions de veritat amb les comunitats valenciana i de les Illes per a confegir un organisme com aquest que vostè proposa, i així tots avançarem de la mateixa manera. I, fins i tot, fixi's, encara vaig més lluny: jo els proposava un nom...», que era precisament l'Institut Joanot Martorell. Vostè sap que hi van haver intents, en aquell moment, de realització d'aquesta proposta; en aquell moment no va ser possible, i jo crec que les circumstàncies, en aquest cas, treballen a favor nostre, i jo tindria una gran satisfacció que un dia aquest Institut pogués ser una realitat. Jo així ho desitjaria, i li asseguro que treballarem per tal de fer-ho possible i encarant esforços per part nostra per a realitzar-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els parcs recreatius

Passem al punt vuitè de l'ordre del dia, interpellació sobre els parcs recreatius, presentada pel diputat senyor Josep Bargalló, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, el 16 de febrer de 1989 aquest Parlament aprovava la Llei de centres recreatius turístics; el 24 de febrer d'aquell mateix any el Govern de la Generalitat donava llum verda al Decret del concurs públic d'adjudicació del primer centre que preveia la Llei: el centre de Vila-seca i Salou; el 23 de juny s'aprovava un nou decret mitjançant el qual s'adjudicava el centre a Anheuser Busch Company,

amb la definició de la seva extensió —un total de vuit-centes hectàrees— i les seves fases d'execució, la primera de les quals tenia per data de finalització el 31 de desembre de 1992.

A les crítiques sorgides per una possible especulació urbanística al voltant d'un projecte recreatiu impulsat per l'Administració i declarat d'interès turístic i social, s'hi afegí el procés de segregació de Vila-seca i de Salou en dos municipis i la voluntat de l'empresa inicial adjudicatària d'abandonar el projecte. El 9 de març de 1992, amb el projecte aturat, se signà un nou decret de canvi d'adjudicació a favor de Becin, SA, i amb una nova data de finalització de la primera fase: ara el 31 de desembre de 1995. Aquest fou un canvi pont, ja que poc després, el 22 de juny, s'aprovava un altre decret que adjudicava la concessió a Grand Península. Anheuser Busch deixava de tenir directament o indirectament el control del projecte. Grand Península era formada en un 20% per Becin, és a dir, per Anheuser, i en un 80 per Gran Tibidabo, SA. Aquesta darrera empresa, d'altra banda, tenia com a soci majoritari el senyor Javier De la Rosa, amb un 30% de les accions, després de la fusió entre la controvertida Corporación Nacional de Leasing i Tibidabo, SA, en una operació que encara lamenten els nou mil petits accionistes inicials de la Corporación Nacional de Leasing.

L'oficialització del suport del Govern de la Generalitat al canvi del parc Busch pel parc Tibigardens i el control de De la Rosa del projecte, que havia estat comparat amb els Jocs Olímpics, i que ha estat, en declaracions del president Pujol i de diversos consellers, la nineta dels ulls dels projectes turístics i econòmics del Govern, es donà definitivament amb la presentació a aquest Parlament de la Llei de suplement de crèdit i d'autoritacions financeres per al 1992, que aquest Ple aprovà amb els vots en contra del nostre Grup i d'algun altre de l'oposició el 30 de juny de 1992. Per aquella Llei, l'Institut Català de Finances atorgava un aval de 10.000 milions de pessetes a Grand Península.

En aquells moments, a banda d'assenyalar la diferència de tracte amb els expropiats per la construcció del parc, als quals s'obligà, forçosament a acceptar, per acabar-hi construint camps de golf, hotels o urbanitzacions de luxe, a uns preus molt per sota del mercat en aquella zona per a aquests usos, en aquell moment ja vàrem posicionar-nos en el sentit que De la Rosa, pel que sabíem de la seva trajectòria anterior i pel que es començava a saber del seu pas al capdavant de Kio España, no ens ofería la més mínima garantia de fiabilitat com per a concedir-li un aval d'aquestes característiques. En intervencions parlamentàries posteriors hem anat replant aquest posicionament i incidint en les nostres sospites que l'aval podia no ser utilitzat correctament i que la inversió real efectuada per Gran Tibidabo no desemborsava el capital social que li corresponia. La resposta fins ara sempre ha estat la mateixa, negant una i altra possibilitat.

Acceptant que el parc Tibigardens s'inauguri precisament d'avui en un any —aquesta és la data, el 7 d'abril de 1995, que ara se'ns ven, darrerament—, el que és cert és que

ara per ara planen interrogants sobre la situació financera de l'empresa que encara avui és concessionària i sobre l'execució de les diverses fases que anaven marcant els successius decrets que s'han anat desenvolupant sobre el tema.

El proppassat 18 de febrer el conseller Alavedra compareixia davant la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme d'aquest Parlament per a informar de diversos aspectes referents al parc, entre els quals la composició de l'accionariat de l'empresa adjudicatària i l'execució de l'aval i el seu control. Alavedra, que va tardar onze mesos i una setmana a comparèixer, segurament amb la voluntat de poder-nos donar alguna informació positiva, va poder, després d'onze mesos i una setmana, donar-nos alguna informació positiva: a banda de l'entrada de FECSA a l'empresa adjudicatària, que ja s'havia anunciat, ens informava de l'entrada del grup Pearson, de la possible participació de La Caixa, i, conseqüentment, de la pèrdua de protagonisme de De la Rosa —una molt bona notícia per a tots aquells que volem que el parc sigui una realitat— i, fins i tot, ens va dir la seva hipotètica desaparició en el projecte a la llarga.

D'aleshores ençà, en un mes i mig, els fets s'han succeït vertiginosament. Pel cantó positiu, aquest «a la llarga» sembla que pot ser que sigui avui o demà, si és cert allò que el president Pujol va dir el dimarts 28 del mes passat, que en vuit o deu dies De la Rosa ja no estaria en el projecte. Pel cantó positiu, l'entrada de Pearson a través de Tussaud i l'entrada de La Caixa a través d'Inmobiliària Colonial. Però, pel cantó ja no tan positiu, dos aspectes que a nosaltres ens preocupen, que són: per un cantó, els dubtes sobre la situació financera de l'empresa concessionària i, per l'altre, les modificacions del projecte fins ara existent emanat de la Llei del Parlament.

Comencem pels dubtes sobre la situació financera i repassem ràpidament aquesta successió —deia vertiginosa— de fets. El dia 25 de març es coneix, a través dels mitjans d'informació, l'acusació de desviació de 1.001 milions de pessetes de Tibigardens a altres negocis de De la Rosa a través de pagarés a nom de Gran Tibidabo a Caixa de Tarragona —entre parèntesis, no ens val l'excusa d'un crèdit de 1.000 milions que Caixa de Tarragona va donar a Grand Península, perquè aquest era un crèdit, com vostès saben, pont, que va haver de ser finalment avalat per la mateixa Generalitat, i per tant, si provenen d'aquí, també serien una desviació de lloc que havíem aprovat.

Resulta que el dia abans, el dia 24, Alfons Maristany, cunyat de De la Rosa i conseller delegat de Grand Península, dimitia el seu càrrec en un consell d'administració convocat urgentment per Anheuser Busch. El 25, quan es feia públic això, la Generalitat decidia, el Govern de la Generalitat decidia fer una inspecció econòmica de comptes, i el senyor Josep Vilarasau, director general de La Caixa, en nom propi i de la resta de noves empreses que volien entrar a la concessió, demanava al president Pujol que De la Rosa abandonés d'una vegada i per totes el projecte. L'endemà, el 26 de març, Narcís Serra, vice-president del Govern central, s'afegia a la petició en afirmar que l'exclusió de l'ex-millor

empresari català era una condició *sine qua non* perquè l'ICO fes efectiu el préstec de 15.000 milions promès i mai desemborsat. El 28 de març el president Jordi Pujol posava una data, sembla ser avui que simbòlica —en aquell moment semblava que més real—, de vuit o deu dies per a la desaparició definitiva de De la Rosa d'aquest projecte i s'entrevistava en una reunió amb aquest financer, reunió que sembla ser que havia de ser secreta —si més no, hom no entén la reacció dels Mossos d'Esquadra quan un fotògraf fotografiava aquest ex-millor empresari sortint del Palau de la Generalitat, secretisme que no s'entén en un edifici públic, en un carrer públic i en un concessionari d'una obra pública.

La Llei 1/92, en el seu article 3.2, diu que l'aval ha de ser destinat a finançar la inversió corresponent al centre. Ahir el conseller Alavedra, en una primera rèplica a aquesta interpellació en els passadissos d'aquesta cambra, deia que no hi havia cap desviació, tot i que insistia que, fins ara, la investigació dels comptes de Grand Península encara no ha acabat.

Aleshores, si no hi ha cap desviació, per què ha dimitir Maristany? Per què va dimitir l'anterior conseller delegat, el senyor Carles Vilarrubí, que vostès deuen conèixer molt bé dels seus nombrosos càrrecs a l'Administració de la Generalitat, després de negar-se —segons les informacions que posseïm— a desviar els primers 1.500 milions procedents de l'aval? Per què Anheuser Busch va obligar De la Rosa a retirar dos talons de 100 milions cadascun, a nom de Quail, aquella empresa que De la Rosa utilitza per fer de mitjancera entre les compres i les vendes entre les seves mateixes empreses, la que ha fet de mitjancera entre la venda de la meitat d'aquesta clínica dita Teknon a Gran Tibidabo? Per què Anheuser Busch va obligar De la Rosa a retornar els dos talons de 100 milions? Per què Pujol va dir ahir també, en aquest Parlament, en els passadissos, que era necessari canviar d'accionistes? Però, per què el senyor Alavedra diu que no hi ha desviació en el mateix moment que diu que la investigació no s'ha acabat?

Que s'acabi la investigació, que ens presentin la investigació, que coneguem de primera mà tots els documents que demostrin que no hi ha hagut desviació ni voluntat de fer-la —ni voluntat de fer-la—, perquè tant de frau és a la llei haver-la fet com haver-ne tingut voluntat. Existeixen aquests talons que estaven emesos i es van haver de retirar? I conveni'ns, a nosaltres, que aquest cúmul de sospites són falses. Si ho són, ens convenceran; si no ens convencen, nosaltres no tenim el més mínim inconvenient a demanar que s'investigui formalment, a través d'aquest Parlament, la utilització de l'aval de 10.000 milions de pessetes de l'Institut Català de Finances aprovat per llei d'aquest Parlament per part de Grand Península, SA. A més a més, vostès ja saben perfectament que les comissions d'investigacions sobre la utilització fraudulenta de diner públic són, en aquests moments, moda al nostre Estat, i vostès, a més a més, són partidaris de formar-les; per tant, nosaltres ens hi apuntarem.

Pel que fa a l'altre tema, que eren les modificacions del projecte, ahir precisament el Consell Executiu aprovava un decret —i un projecte de llei que suposo que ens arribarà

molt aviat— que segregava la concessió en tres empreses: una dedicada exclusivament a fer el parc, i, les altres dues, una d'elles a fer un camp de golf, l'altra a fer hotels, apartaments, xalets i botigues.

Continuarem a la contrarèplica, però en tot cas li anuncio que nosaltres creiem: primer, difícil de justificar èticament i també difícil de justificar jurídicament que de sis-centes hectàrees expropiades per motius socials, perquè formaven part d'un centre recreatiu, ara se segregui la seva utilització en dues concessions empresarials no d'un centre recreatiu, sinó ja directament dedicades a fer un camp de golf i a fer uns hotels i unes residències de luxe. Com explicaran a aquelles persones, moltes de les quals o algunes de les quals encara no han cobrat, que se'ls va expropiar per motius socials, que acabarà una empresa dita Inmobiliària Colonial fent apartaments en aquells terrenys que se'ls va comprar a preu rústic i no al preu que marca una zona turística com la de Salou?

Tenim —dic— dubtes ètics que allò que era un projecte, en ser segregat en tres, pugui mantenir-se l'expropiació forçosa per motius socials, i dubtes jurídics que això sigui possible; ho discutirem en la contrarèplica i ho discutirem, suposo, en la proposició de llei, quan ens arribi, i fins i tot en el procediment a què puguem, el nostre Grup, optar davant el Decret-Llei quan el puguem llegir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor interpellant, senyores i senyors diputats, en primer lloc manifestar que estem davant d'un tema, el que ara discutim, que té, evidentment, un interès, i la prova evident que té un interès és el temps que la cambra hi ha esmerçat i també —per què no dir-ho?— l'interès que sempre ha manifestat el Govern de tirar endavant aquest projecte, aquest projecte que, pel que veig, en aquest moment no es discuteix, que, al contrari, es considera que és positiu, en tant que ve a reforçar una bona part de les nostres ofertes turístiques i, després, de reforçar-les en aquesta línia que és de futur, que és passar d'un turisme passiu i receptiu cap a un turisme actiu, modern i nou, i que per altra banda aquest tipus de centres recreatius turístics, avui a l'alça —avui a l'alça, quan, sobretot, estan ben plantejats—, constitueixen una part important d'un turisme al qual Catalunya, en funció precisament del bon pes que té, del pes important que té el turisme de sol i platja, li ve a donar, diríem, un nou component, una nova embranzida, que això pensem que ha de ser positiu.

Veig, senyor interpellant, que vostè mateix també reconeix que el projecte del centre recreatiu turístic és positiu. Per tant, estem davant d'un plantejament que té una situació bifront, i aquest és el motiu pel qual el Govern ha actuat mitjançant dos departaments: el Departament que tinc la responsabilitat de dirigir, en tant que constitueix, aquest

instrument, una bona peça de la modernització de les ofertes turístiques, i després, per les seves implicacions tècniques i financeres, també la participació activa del Departament d'Economia i Finances. Per tant, és una acció en la qual des dels dos departaments n'hem fet un seguiment des del primer moment.

En primer lloc, dir que el centre recreatiu turístic..., fins i tot per concretar una mica una part, diríem, d'aquesta situació d'estranyesa que el senyor interpellant manifesta, que a mi em sembla que és precisament una estranyesa fruit del desconeixement de la Llei que ell ha mencionat, la Llei 2/89, la qual defineix d'una manera molt clara quins són els perfils que han de tenir els centres recreatius turístics que van motivar tot aquest procés que vostè i que ara comentem. I, per tant, jo li demanaria, si us plau, que es llegeixi amb atenció l'article 2 d'aquesta Llei que vostè ha mencionat i veurà que la concepció que fem del centre recreatiu turístic té tres parts, tres parts que en aquell moment vàrem considerar importants i que avui el Govern considera que no ha de canviar el criteri.

És, per un cantó, el mateix centre recreatiu turístic; per l'altra banda, que hi ha d'haver també una zona dedicada a tot el que un centre que ha de mobilitzar un nombre important de visitants..., comptar amb una part residencial, una part d'allotjament, i, tota vegada que és un centre de turisme actiu, també comptar amb una zona d'esbarjo, amb una zona esportiva, i, tot això, la Llei que vàrem discutir en el seu moment ho marca d'una manera molt clara, taxa quines són les superfícies màximes, l'equilibri que hi ha d'haver entre zona residencial, zona esportiva i el mateix centre recreatiu turístic.

Per tant, això que deia d'uns expropiats que abans d'acabar de construir es troben que hi ha un canvi, no és així, senyor diputat. Precisament la Llei en el seu moment marca d'una manera molt clara... Miri, la concepció que fem de centres recreatius turístics és la que té aquest perfil; per tant, res que abans d'acabar de construir s'introdueixin uns canvis i sembli que ens trobem que anàvem cap a un cantó i ens podem trobar en un altre. Em sembla que això, vull dir, queda clar i, per tant, la lectura d'aquest article ho defineix d'una manera ben evident.

El projecte, en aquest moment, hem de manifestar que s'està desenvolupant, que s'està executant d'acord amb les previsions que vostè ha dit, i que en tot moment ens hem mogut sota, precisament, el camí que establia la mateixa llei, en tant que també es preveia que els drets de la concessió del projecte que quedés classificat en el concurs evidentment no podien ser transferibles, llevat d'autorització expressa del Govern, cosa que en el seu moment va fer i vostè també ha esmentat.

Aquest projecte és important, és important per a la política turística. D'aquest projecte, evidentment, es va fixar un calendari, l'inicial, i després —és cert—, a través del Decret corresponent que també ha comentat, es va donar un allargament en el termini i es va establir que la finalització de la primera fase del projecte s'havia de finalitzar abans del 31 de desembre de l'any 1995.

Que el projecte s'està desenvolupant ho acredita que en aquest moment bona part dels estaments econòmics i socials de Tarragona i també una bona part de responsables públics l'han anat a visitar, i es pot constatar que la primera etapa, la primera etapa que marcava un volum d'inversió mínima de 33.400 milions, en aquest moment podem dir que s'ha executat ja al 85%. Però en aquest moment, avui, dia 7 —si em permeten—, l'última xifra que tinc consolidada fa referència a finals de febrer; per tant, em sembla que, quant al volum d'inversió, evidentment, per parlar amb propietat, a finals de febrer es portaven invertits ja 28.600 milions de pessetes, d'un projecte que la primera etapa n'eren 33.000; per tant, l'execució com a instrument de política turística podem dir que en aquest moment és una realitat, que és una realitat.

Fa temps, en concret el 21 d'abril, i per tant gairebé podem dir fa onze mesos, en el Ple d'aquesta cambra ja vàrem substantiar una interpellació, en la qual vàrem participar el que els parla i també el conseller Macià Alavedra, i en el moment en el qual vàiem i parlàvem també de tot el canvi que s'havia hagut de fer com a conseqüència de l'entrada de Becin, societat anònima; del canvi de nom de Becin per Grand Península; també aquesta restructuració de l'accionariat, el qual en un principi era el 100% d'Anheuser Busch, després això va quedar restructurat en els percentatges d'un 20% a Anheuser Busch i un 80% Grand Península, vàrem manifestar, ara fa onze mesos, que hi havia voluntat de diversificar la composició accionarial. Per tant, aquesta és una manifestació que també no ha sigut ara d'avui per demà i a correu, sinó que fa onze mesos ja vàrem dir que era política del Govern, era desig del Govern cercar una certa diversificació, i per tant, d'aquest equilibri, 20% Anheuser Busch, 80% Grand Península, amb la seva composició accionarial que vostè ha comentat, nosaltres ja dèiem que és bo que hi hagi un procés de diversificació.

I en aquesta línia s'ha anat treballant —en aquesta línia s'ha anat treballant— i és bo que, precisament, aquest objectiu, doncs, avui es pugui confirmar, com ja en el seu moment va fer el conseller Macià Alavedra en la compareixença que es va celebrar el mes de febrer, el 18 de febrer, d'una manera molt concreta, en la qual es podia manifestar que hi havia converses, converses molt avançades conforme a les quals aquest desig del Govern es veuria fet realitat, i, a més, en dir «avançades i ben encaminades» era previsible poder manifestar que es faria en un curt espai de temps.

Aquelles converses —ja es va dir en aquell moment, i ara, evidentment, a mi em plau també confirmar-ho— conduïrien, per una part, a l'entrada de la societat Profesa —Profesa, entitat, com vostès saben, vinculada al grup de FECSA, amb un 10%—; La Caixa, que em sembla que és evident que és una institució financera important de Catalunya, havia estudiat i ho veia bé, després de les anàlisis pertinents i dels estudis de rendibilitat i d'analitzar també tot el que en aquest moment està passant en aquest mercat que estic dient que és de futur si es fa ben fet —si es fa ben fet—, i, per tant, tenint en compte unes escales que siguin assequibles, doncs, bé, La Caixa ha manifestat la seva voluntat d'entrar-hi, i després també és bo

que no només sigui un interès d'institucions de casa, sinó que també veiem que des de fora, el grup Pearson, que és un grup conegut, ho ha estudiat també, i després de les auditories prèvies i de les anàlisis i de les consideracions i d'assessorar-se adequadament, ha manifestat la seva voluntat d'entrar-hi, i, per tant, en aquest moment, la situació accionarial està..., i precisament, com vostè acaba de comentar, ahir, a proposta meua, a proposta evidentment del Departament de Comerç, Consum i Turisme, el Consell de Govern va aprovar un decret. Va aprovar un decret conforme al qual, d'entrada, es donava compliment a aquest article 4 de la Llei 2/89, a fi i efecte de poder procedir a l'inici de l'entrada d'aquests grups accionarials.

I també, evidentment —i ara no m'allargo, tota vegada que ja el llum s'encén i em sembla que després hi ha oportunitat per continuar—, naturalment cercar que a aquests grups accionarials, que si hi entren, que hi entraran, poder assignar responsabilitats concretes sense trencar la responsabilitat global del projecte, en tant que puguin assignar-se diferents àrees als diferents grups que s'hi incorporen, és a dir, entre el grup de La Caixa, el grup Pearson, Profesa i, naturalment, també Anheuser Busch.

En el seu moment, i a més el Parlament hi va donar el seu vist i plau, es va veure que dintre de l'esquema financer per al desenvolupament d'aquest projecte —que em sembla que puc dir que és un dels projectes, en aquest moment, més important que s'està executant a Catalunya, i que per la seva singularitat comporti aquest volum d'inversió, per tant, no és una inversió de futur sinó una realitat de present—, dintre de l'esquema financer hi havien uns ajuts; uns ajuts que es van contemplar ja en els seus inicis, que passen des d'un ajut financer per part de l'Institut del Crèdit Oficial de l'ordre de 15.000 milions, amb cartes de compromís de cara que per a la viabilitat del projecte ells farien viable aquest ajut i després, també, aquest ajut de 10.000 milions de pessetes que vostè ha mencionat per part del Govern de la Generalitat, per part de l'Institut Català de Finances.

Tot el que vostè ha comentat, i que, per altra banda, suposo que ha sigut fàcil de recollir-ho perquè ha sortit en els mitjans de comunicació dels últims dies, ha provocat que, naturalment, hi hagi hagut una vigilància molt de prop i exigent per part del Departament d'Economia i Finances; en aquest moment hi ha un control de tot el que representa..., hi ha una intervenció directa del funcionament d'aquesta entitat. Val a dir que, també, en aquest control per part de l'Intervenció General de la Generalitat es treballa amb la companyia d'auditoria, que també en fa un seguiment dia a dia, i, per tant, hi ha un control de tot el que està succeint i d'aquest aval, ja s'ha dit, és a dir, en aquest moment s'està estudiant i, per tant, ara seria una presumpció, una presumpció ja avançar el que digui el seu informe, que sí que, per altra banda, puc dir que s'ha dit..., vull dir li puc dir que hi ha el compromís per part de la Intervenció General de tancar-lo en uns pocs dies, i per tant, en un termini curt, i ara aquí sí que no em faci dir si en quatre dies, en una setmana o deu dies, però en un termini d'aquestes característiques

comptarem amb l'informe, amb l'informe escrit, que, evidentment és el que compta, la qual cosa no vol dir que no hi hagi una primera impressió i que la primera impressió és que, evidentment, tot l'import d'ajut d'aquest aval ha estat degudament justificat amb les inversions del projecte, amb aquests 28.600 milions d'inversió que li he comentat, que, per altra banda, de cara a les garanties està suficientment «apalancat», és a dir, perquè hi ha contragaranties de tipus hipotecari per un import, evidentment, superior al de l'aval i que, en conseqüència, penso que els temors que vostè manifestava, doncs, poden quedar..., podrien quedar, en part, per part seva, diríem, aclarits. Aclarits en tant que el projecte que es desenvolupa és el que estableix la Llei; pel que fa a la política turística, és un instrument que pel que veig ja no cal que m'hi estengui perquè vostè hi està d'acord i ha manifestat el seu interès, i que pel que fa a la política financera, a l'evolució financera d'aquest projecte, els ajuts que han sortit dels cabals de la Generalitat estan suficientment garantits i degudament gastats i acreditada la seva despesa i que, per altra banda, pel que fa a aquesta voluntat de diversificar l'accionariat de Grand Península estem en uns moments en els quals els grups que han ja, d'una manera clara, manifestat la seva voluntat, voluntat ja molt concreta i que esperem que en pocs dies pugui quedar confirmat, permetrà, precisament, aquella voluntat de diversificar l'accionariat, presentar-ho ja com una realitat ben evident.

Moltes gràcies, molt honorable president; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Bargalló pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el debat parlamentari sobre turisme, senyor interpellat, el diputat interpellant va dir, textualment: «Nosaltres volem que el parc es faci, però volem que es faci sense especulació urbanística al seu voltant; volem que es faci amb el més absolut respecte a la legalitat; volem que es faci amb una absoluta transparència financera, perquè, a més, hem après que, quan les coses no es fan en aquestes condicions, o acaben no fent-se o acaben fent-se malament.» És allò de «la feina ben feta», si vostè vol, en altres paraules.

Doncs, bé, això és el que venim avui, amb aquesta interpellació, a demanar. Dels dos blocs que li comentava, bloc A, ex-millor empresari català, el bloc De la Rosa: nosaltres continuem sense entendre per què dimiteix el senyor Maristany; per què dimiteix el senyor Vilarrubí; què són aquests talons a nom de Quail, que van i tornen; per què Anheuser Busch demana una reunió urgent del Consell d'Administració. I, com que no ho entenem, respectem la investigació en curs, respectem, especialment, que vostè sigui més caut i digui que encara no hi ha resultats i, per tant, no pot dir com acabarà la investigació, tot i que mostri unes tendències; l'esperem. Quan s'acabi, esperem que ens arribi a nosaltres. Tot això, és a dir, tot, la justificació d'on han anat cada moment els 10.000 milions, no si han acabat tornant ni que en un moment se n'hagin anat a un altre lloc, sinó on han estat

sempre aquests 10.000 milions i totes aquestes coses. Si en un període de temps allò que se'n diu «prudencial», aquest Parlament no rep el resultat d'aquella investigació —que com que vostè ha dit «prudencial», doncs, no quedarem per demà, però la cosa tampoc no s'ha d'allargar massa—, nosaltres demanem una comissió d'investigació perquè continuem veient punts foscos, molts punts foscos en el tema.

Evidentment que amb l'esperança i la fe i, si vol, la caritat aquests punts foscos pot ser que siguin estrictament d'una mala visió i que la realitat sigui correcta i diàfana, però, com que en aquests moments tant en la societat catalana i en la societat de l'Estat espanyol i en la societat de més enllà —li recordaré que Pearson és *Economist*, *The Financial Times*, i també recordaré que no hi ha hagut pas campanyes favorables al senyor De la Rosa en aquests mitjans d'informació—, com que tot aquí està fosc, la manera més bona de clarificar-ho és ensenyant tot el que hi ha, i si nosaltres no ho podem veure, hi insisteixo, demanarem aquesta comissió d'investigació. Perquè jo he esmentat uns temes referents a tot això: li recordaria, per exemple, que hi ha una pregunta del nostre Grup Parlamentari quan l'aval estava bloquejat després d'uns primers 1.500 milions i de l'afer Vilarrubí, que li he esmentat, l'aval es va bloquejar; vam preguntar, el nostre Grup, quines condicions hi havia per desbloquejar-ho, i se'ns va respondre en resposta escrita, que està evidentment en el *Butlletí Oficial* d'aquesta cambra, que els 8.500 milions restants es desemborsarien quan Tibidabo, pel seu cantó, es desemborsés els 6.000 milions pendents del capital social de Grand Península que li tocava d'entregar. I ara, en canvi, veiem, segons informacions, algunes de les quals també oficials, que a Gran Tibidabo encara li falta desemborsar 5.800 milions però, en canvi, la Generalitat ja ha fet tot l'aval. Hi ha hagut canvi de criteri? No hi ha hagut canvi de criteri; és a dir, per què se'ns diu en un moment que per a l'aval, per completar-lo, Gran Tibidabo ha d'aportar a Grand Península tot el que s'ha compromès i en canvi ara sabem que no ho ha fet?

I, pel que fa al segon tema, nosaltres continuem creient que una cosa és un centre recreatiu i turístic que té una sola concessió amb una sola empresa concessionària que fa un projecte conjunt i una altra cosa són tres concessions segregades en tres empreses que tenen accionariat diferent. I, a més, aquí una cosa voldria reflexionar: Pearson, l'única empresa que estarà a Grand Península, que té experiència en parcs temàtics a Europa, és l'empresa que no ha volgut participar en les empreses segregades corresponents a camps de golf i a zones residencials hoteleres. Si no ha volgut participar-hi, deu resultar que l'única empresa que té experiència a Europa en parcs temàtics no creu necessari que per construir-se un parc temàtic hi hagi al seu voltant unes zones recreatives. Suposo que l'experiència d'Eurodisney, a més a més, hi ha marcat molt clarament. Si en un començament de la Llei se'ns va dir que per aconseguir fer el parc havíem d'aguantar les urbanitzacions perquè era la manera de finançar-lo i ara qui vol fer el parc no vol fer les ur-

banitzacions, per què hem de mantenir fer les urbanitzacions?

Si la seva proposta és segregat-ho, mantenir-ho i, a més a més, com en el programa previst, ampliar la pròrroga dels terminis com han demanat les empreses, fins ara el que ha demanat La Caixa i Pearson vostès ho han concedit, suposem que concediran això. La nostra proposta és la que vam fer el nostre Grup i tots els altres grups de l'oposició d'aquesta cambra a la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme quan va vindre el conseller Alavedra, reduir el perímetre d'aquelles sis-centes hectàrees que no són de parc temàtic, reduir-les...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president, estava intentant acabar. Reduir-les per tal que, a més a més, aquell 20% d'afectats que encara estan donant tombes pels jutjats, poguéssim acabar perfectament en pau, que era no fent falta que se'ls expropiés res, perquè es reduís el perímetre.

Aleshores, si el Projecte de llei que ens presentaran, que serà de modificació del projecte inicial, va per aquí, tindrà el suport unànime, si els grups continuem en la postura que vam dir aquell dia a la cambra; si va per modificar-ho però no en el sentit que li he dit, puc assegurar-li que el Grup d'Esquerra Republicana, si més no, no li donarà el seu suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Senyor conseller, té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, em sembla que vostè em donarà la raó que és molt difícil actuar dintre de la legalitat i no fer cas de les lleis que aprova aquest Parlament, i, per tant, que vostè em demani que actuï en la legalitat i alhora em salti l'article 2, o el Govern se salti l'article 2 de la Llei, ja m'explicarà com es fa.

Per tant, si volem ser seriosos, el centre recreatiu i turístic —com vostè ha dit al principi— s'ha desenvolupat com a conseqüència d'una llei aprovada per aquest Parlament, amb el consens que en aquell moment hi va haver, però és llei, i, per tant, em sembla que és d'aplicació per a tots, hi hagin votat a favor o hi hagin votat en contra. Per tant, em sembla que la rigorositat de dir: «Sigui vostè rigorós o actuï en la legalitat però no faci cas de la llei» és de difícil compliment. Per tant, em sembla que em donarà la raó que actuar d'acord amb la legalitat és, precisament, el tipus de projecte que va donar lloc al concurs. Per tant, aquest primer tema que vostè hi ha esmerçat un temps, a mi em sembla que ja no cal que hi dediquem més estona. Per tant, amb aquesta línia farem.

També he dit al principi que d'entrada —d'entrada— el Govern no veu convenient fer alteracions en tot el que és el perfil del projecte que defineix aquesta Llei, la nostra Llei 2/89 —una qüestió.

L'altra: vostè diu i menciona que aquest projecte desencadena una activitat especulativa, quan evidentment el que

veiem és que dintre d'aquesta globalitat que es concep –la zona esportiva, la zona residencial i el mateix parc temàtic– precisament el que es fa és la part que es podria anomenar, si la construcció de residències es considera especulació –que jo tampoc li'n diria d'aquesta manera–..., precisament el que es fa és situar aquesta part que vostè en diu «especulativa» en l'horitzó més llunyà del calendari que varem establir; quan, si evidentment hi hagués una voluntat especulativa, s'haurien invertit els termes. Per tant es comença, i en aquest moment s'està treballant d'una manera clara i amb un bon ritme en el centre recreatiu i turístic, i, dintre de les etapes que es contemplen, la part de la zona residencial es col·loca en l'horitzó últim d'aquestes etapes.

Vostè al principi n'ha parlat, i jo tampoc hi he volgut entrar, però em sembla que ara sí que és convenient que almenys en faci esment: en el que no entrarem és a jutjar voluntats, i per tant em sembla que el que hem de mirar són les realitats, i avui la realitat és que la inversió es porta feta amb l'import que li he comentat, més de 28.000 milions; que per altra banda s'està desenvolupant amb un control quant a l'evolució financera d'aquesta entitat, i que aquell disseny, que en aquest moment s'ha convertit en realitat, que hi hagi un procés de diversificació de l'accionariat es donarà d'una manera clara, i amb uns accionistes que em sembla que també –em complau veure-ho– vostè no ha qüestionat. Evidentment que li hagués sigut difícil qüestionar-ho, perquè si qüestionem la institució financera de La Caixa, si qüestionem Anheuser Busch, que és la promotora i que té una experiència a nivell mundial en parcs temàtics i que manté la seva situació accionarial fins aquest moment i la vol continuar mantenint, i per altra banda veiem que persones que s'han especialitzat i que són coneixedores del món econòmic i també de tot el que constitueix l'oferta de lleure a través de les empreses del grup Pearson, em sembla que l'equip accionarial que queda és un equip que ens ha de donar tranquil·litat.

I, pel que fa a tota aquesta situació de com han succeït els fets en aquest moment, ja li ho he dit: és a dir, en pocs dies tindrem un informe de la Intervenció General, informe que per altra banda em consta que també està treballat conjuntament, i per tant des de les dues branques, de la Intervenció General més l'aportació que s'ha fet per part de la companyia d'auditoria, i que la impressió –però evidentment, en fi, no m'avanço més a qualificar l'informe que pugui sortir, el que tindrem aquests dies–..., l'informe és, fins avui, que les despeses s'han fet correctament i que pel que fa a l'ajut del Govern de la Generalitat, de l'aval mitjançant l'Institut Català de Finances, s'ha invertit íntegrament –íntegrament–, està dintre d'aquests 28.000 i escaig de milions, que fan que en aquest moment d'aquest projecte puguem dir que l'horitzó d'obertura, que era el 31 de desembre del 95, possiblement fins i tot es pugui obrir amb antelació.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, honorable president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política de museus a Catalunya

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació sobre la política de museus a Catalunya, presentada pel Grup Popular. Per presentar-la, té la paraula el senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, en els dos darrers plens celebrats en aquest Parlament el Museu Nacional d'Art de Catalunya ha estat objecte d'un debat molt viu, en ocasions amb tocs de duresa, arran de sengles interpellacions del Grups d'Iniciativa i Popular. A partir dels interrogants plantejats pels dos grups interpellants i de les vaporoses respostes del conseller de Cultura, la cambra i l'opinió pública han pogut ser testimonis de la magnitud del problema. El projecte museístic més important del país s'enfronta a un futur incert en els ordres financer, tècnic i de calendari, sense que les explicacions del senyor Guitart aclarissin cap d'aquestes incògnites.

Els ciutadans de Catalunya estaven alerta des de fa molt temps. Diversos mitjans de comunicació de diferents orientacions i línies editorials s'havien fet ressò reiteradament de la problemàtica del Museu Nacional d'Art de Catalunya des que el juny de 1991 el professor Sureda renunciés a la direcció de l'esmentat Museu. Si es reunís en un dossier tot el que s'ha publicat en els últims tres anys sobre el Museu Nacional, tant a la premsa diària com a les publicacions més especialitzades de caràcter cultural, tindríem muntanyes de paper, i en tots aquests nombrosos articles, comentaris i crítiques es plantejaven i es segueixen plantejant les mateixes preocupacions entorn els fons del Museu i el projecte en el seu conjunt.

Al llarg d'aquest dilatat període, l'atmosfera que ha envoltat el Museu ha estat d'inquietud, de desaprovació i fins i tot d'alarma. Quan l'11 de novembre de 1991 el president Pujol i l'alcalde Maragall varen visitar les obres del Museu, l'aleshores president del Patronat, el senyor Pere Duran, afirmava textualment que «amb els tres torns de treball i la motivació dels obrers pot produir-se el miracle». I l'encara regidor de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, senyor Oriol Bohigas, declarava: «Sóc optimista. Amb aquest nou director, que té idees més modernes, el projecte ha millorat molt.» Pel que fa al president per antonomàsia, va destil·lar –com sempre– saviesa: «No hem de témer pecar per excés», varen ser les seves paraules premonitòries.

Avui el senyor Pere Duran és de suposar que segueix esperant el miracle, però des de fora del Patronat. El senyor Bohigas deu conservar previsiblement l'optimisme, optimisme que sens dubte ha contribuït decisivament a la seva dimissió com a regidor de Cultura. Pel que fa a la motivació dels obrers, segurament està una mica deteriorada, perquè es parla de 1998 com a data d'acabament. Els únics que sembla que van resistint són el senyor Xavier Barral i el senyor Jordi Pujol, als quals el seu insubornable amor a la pàtria els permet suportar totes les dificultats i els facilita extraor-

dinàriament pecar per excés, que no és el mateix que entregar-se als excessos del pecat.

M'agradaria recordar a la cambra, i en especial al Grup de la majoria, que en la sessió de la Comissió de Política Cultural de 28 d'octubre de 1992 el Grup Popular va presentar una sol·licitud de compareixença del president del Patronat i del seu director. Hauria estat una excel·lent ocasió perquè s'expliquessin en detall els seus plans i l'evolució dels treballs. Curiosament, el Grup de la majoria es va negar que l'esmentada compareixença tingués lloc. Error, greu error; falta de visió; tranquil·litat per avui i conflicte per demà. La qüestió s'ha anat enverinant i a la fi ha esclatat.

Ara es veuen vostès enfrontats, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, amb la possibilitat d'un fracàs seriós en l'objectiu de major dimensió en el nostre panorama cultural. Però permetin-me que els digui que no ens sorpren: aquest sempre ha estat el sistema de la seva majoria i del seu Govern, pedaça per aquí, maquillatge per allà, esllògan per ací... I els resultats estan a la vista: Catalunya va ocupar un humiliant penúltim lloc en el rànquing de creixement de les comunitats espanyoles l'any 93, i el Museu Nacional d'Art de Catalunya continua sense un finançament clar, sense un projecte museogràfic ben definit i sense un calendari fiable. És el que vostès entenen per tirar el país endavant.

No voldríem deixar d'aclarir un aspecte d'aquesta polèmica que ens sembla particularment greu: l'actual president del Patronat ha declarat que se sent avergonyit com a català pel fet que el Parlament de Catalunya tracti de manera detallada els problemes del Museu i s'ha sorprès que aquesta cambra analitzi en profunditat el present i el futur de la institució que ell encapçala. Si bé és cert que estem en moments històrics turbulents, en els quals els mecanismes tradicionals de la democràcia parlamentària estan subjectes a revisió, no sembla que un projecte cultural costejat amb diners públics per valor de 20.000 milions de pessetes que surten de la butxaca del contribuent i que afecta el major tresor artístic del nostre país pugui ser aliè a l'atenció d'aquest Parlament.

I, francament, a nosaltres el que ens avergonyeix com a catalans són altres coses. Ens avergonyeix que es munti una exposició amb el cimbell d'una aquarella de Picasso considerada falsa pels millors especialistes; ens avergonyeix que es publiqui que les rates es passejaven entre els murals del romànic; ens avergonyeix que es denunciï que s'han restaurat peces d'enorme valor causant-los greus deterioraments; ens avergonyeix que el recorregut i la distribució de la col·lecció del romànic, tal com ha estat plantejada, sigui qualificada de «disbarat» per experts de reconeguda solvència, i ens avergonyeix que el president del Patronat del Museu es refereixi a aquest Parlament amb el respectuós apellatiu de «ca la Petra».

En canvi, no només no ens avergonyeix, sinó que ens enorgulleix, haver portat a aquest hemicicle la preocupació dels ciutadans de Catalunya sobre un patrimoni únic, de valor incalculable i que prestigia tots els catalans, i l'exigència

que aquest patrimoni sense parangó sigui gestionat i conservat per persones competents, equilibrades i honestes.

Per tot això sotmetem a la consideració de la cambra els tres punts de què consta la nostra Moció. Els grups que li donin el seu recolzament tindran la tranquil·litat d'esperit d'haver deixat constància davant la societat catalana del seu compromís amb la transparència, el rigor, la diligència i l'eficàcia en el desenvolupament del projecte del nostre gran Museu Nacional. Tant de bo que mai no haguem de tornar a pujar a aquesta tribuna per confrontar els qui votin en contra amb alguna tragèdia irreparable que, si no estem molt vigilants, podria arribar a produir-se. A la llum de l'experiència acumulada entorn a l'actual direcció del Museu, només pensar en l'operació de trasllat dels absis al seu emplaçament definitiu encongeix el cor. Nosaltres hem intentat complir amb el nostre deure, hem fet ressonar entre aquestes nobles parets, que alguns embruten amb els seus mesquins insults, el clamor del carrer per un Museu Nacional ben administrat, acabat en un temps raonable i capaç de mostrar l'esplendor del nostre geni creador en un marc concorde amb la seva importància, transcendència i bellesa. No podem fer-hi més. Aquells que exerceixen la responsabilitat de complir aquests objectius respondran dels seus actes, perquè de les seves paraules fa molt de temps que sabem que ni el vent se les vol emportar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Ha presentat esmenes el Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president. Defensaré la nostra esmena i, evidentment, només em posicionaré en relació amb tot el contingut de la Moció presentada pel Partit Popular.

Efectivament, tal com ha dit el senyor Vidal-Quadras, s'ha parlat molt d'aquesta qüestió entre la seva interpellació, la Moció d'avui i la Moció i interpellació que va presentar Iniciativa per Catalunya, i per tant potser, d'alguna manera, allò que havia de ser debatut aquí, ara com ara, ja està tot dit. I, a més a més, ha estat dit d'una manera que jo crec que ha viciat profundament el debat que hem tingut entre nosaltres, perquè bona part de les intervencions d'aquestes interpellacions que ens han precedit han estat molt centrades en un aspecte, que jo no dic pas que no sigui interessant, però que ha desviat completament l'atenció, que és el famós tema del contracte del director del Museu. Aquest aspecte ha marcat definitivament el to del debat i l'ha condicionat decisivament, i ha desviat l'atenció d'altres aspectes que avui són a la Moció i que sens dubte són més interessants que no pas aquest estricte tema del contracte.

D'altra banda, tindrem oportunitat de continuar-ne parlant —no del contracte, sinó del Museu, que és el que en definitiva ens interessa—, perquè ara sí que el Grup de la majoria ha demanat una compareixença del president del Patronat, i per tant, previsiblement, si l'ha presentat Convergència i Unió, té bastants números com perquè la compareixença s'arribi a produir, i amb el senyor Guardans aquí ens serà

més fàcil, en l'oportunitat d'aquest tràmit parlamentari —em sembla que Iniciativa per Catalunya també l'ha demanada—, en aquest tràmit ens serà més fàcil poder parlar a fons d'aquestes qüestions.

Nosaltres, en relació amb la Moció, ens abstindrem en els punts primer i tercer, que fan relació a aspectes interns de funcionament del Museu, perquè no compartim la preocupació extrema que sembla haver-hi per part del PP en relació amb aquestes qüestions; no ens sembla de la urgència que el Partit Popular hi vol posar. És a dir, el Museu fa el seu camí i té els seus òrgans de govern, amb sistemes de control, de funcionament, que ens semblen, ara com ara, suficients, i que per tant votar això a favor seria causar un alarmisme encara més gran entorn d'aquestes qüestions.

El que sí que vull dir, de tota manera —i en això sí que estic d'acord amb el senyor Vidal-Quadras; en altres coses, no, però en això que vaig a dir ara, sí—, el que no ens sembla absolutament pertinent —més aviat al contrari, ens sembla intolerable— és que es digui que, d'aquest tema, el Parlament no n'ha de parlar, no està legitimat per parlar-ne. Lamentem profundament que s'hagin atribuït al Parlament paraules de menyspreu, que s'hagi dit, efectivament, que aquest Parlament era «casa la Petra» —ens sembla un to que no ha d'utilitzar el president d'un patronat— i que es digui que el Parlament no pot debatre sobre una institució que es finança amb fons públics. Això ens sembla intolerable, i una cosa és una cosa i l'altra és l'altra. Potser no estarem d'acord amb la línia argumental que ha seguit de vegades el Partit Popular, però no podem compartir en absolut que per això es maltracti el Parlament d'aquesta manera. Això ens sembla, realment, absolutament impertinent.

Finalment, votarem a favor, si ens accepta l'esmena —espero que ens l'accepti el senyor Vidal-Quadras—, que es faci l'auditoria, en congruència amb el que ja vam votar a favor en la sessió anterior i per la mateixa argumentació, que és que, precisament perquè els fons públics són fons públics, nosaltres no podem negar el nostre vot al control de com aquests fons públics es gasten.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en part, i per començar una mica en la línia del que deia el senyor Antoni Dalmau, nosaltres hem plantejat una interpellació, una moció i, alhora, hem sol·licitat una compareixença perquè el tema, evidentment, ens preocupa. Ara, també vull dir que hem tractat, en tots els moments, de despersonalitzar absolutament el tema del Museu, i que si hem parlat del director, naturalment, i dels responsables de tirar endavant l'obra era perquè són gent que administren uns fons molt importants i que és absolutament indispensable que, si tenen un encàrrec públic, totes les administracions que li han atorgat aquest encàrrec es preocupin de saber si aquest encàrrec va bé i endavant.

Ho dic una mica perquè..., sí, jo l'únic que no hauria compartit —ja ho he dit també en altres ocasions—, no compartiria amb el senyor Vidal-Quadras són certes obsessions gairebé personals en relació amb el senyor Xavier Barral —que, ho repeteixo, jo conec només ocasionalment, d'un vol, tornant justament de Frankfurt, i no tinc res en contra d'ell des del punt de vista personal.

Aleshores, nosaltres donarem suport als tres punts, una mica perquè, encara que és cert que no és missió del Parlament dir al Govern que investigui allò que ja se suposa que investiga, i que se sàpiga en quines condicions s'estan fent les obres, quan, l'alarma social, no l'hem creada nosaltres, l'alarma social és present i és al carrer, és interessant que tothom sàpiga que el Parlament insta el Govern a evitar aquesta alarma social, que creixi, i que la gent sàpiga que hi ha, evidentment, un control per part dels responsables polítics. Això que dic aquí, jo crec que hauríem de dir-ho també a les altres administracions implicades, també, al Museu Nacional d'Art de Catalunya, i que seria interessant que algú, per exemple, plantegés a l'Ajuntament de Barcelona que hi hagués una cura molt especial per seguir tot el que s'està fent. En aquest sentit, donarem suport als tres punts de la Moció.

Jo volia només comentar que, per una cosa que no tenia res a veure amb això, en el número de març de 1992 de la revista *Serra d'Or* hi ha una entrevista amb el senyor Xavier Barral i el MNAC molt interessant, feta per Alícia Suárez i Mercè Vidal, de la qual només vull llegir el darrer paràgraf del senyor Barral i el comentari que fa la periodista. Diu: «Si he vingut a Barcelona» —paraules del senyor Barral— «és perquè sóc català i historiador de l'art. Per a mi, el Museu Nacional d'Art de Catalunya és un repte alhora professional i romàntic i nacional. Sé que això implica molts sacrificis: he acceptat de fer-los. Quan has acceptat un repte, l'única cosa que pots voler és respondre-hi adequadament. Sé que passaran molts anys fins que pugui sentir-me'n alliberat.» Fins aquí les paraules del senyor Barral. I el comentari final de les periodistes —que, en tot cas, faig meu, fem nostre— és: «El repte amb què s'encara Xavier Barral, el veiem clar, però sabem que, amb ell, el tenen tots els qui es troben implicats en l'empresa de fer anar endavant el Museu Nacional d'Art de Catalunya, des de les més altes institucions fins a cadascun dels catalans, i això perquè certament s'hi tracta del nostre patrimoni, de la imatge de la nostra història, de la possibilitat de projectar-la útilment cap al futur.»

En nom, justament, d'aquesta implicació de tots els catalans, és perquè votarem a favor de la proposta que ens ha fet el Grup Popular.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Portem exactament tres plens parlant d'aquesta qüestió, i, a l'hora de preparar-me l'argumentació per donar suport a la Moció que presentava el Grup Popular —dic «donar suport» perquè,

en definitiva, estem d'acord amb els punts que planteja-, doncs, repassava..., i pràcticament hauria de repetir el mateix que vaig dir en el darrer Ple, en la interpellació que havia..., en la Moció, en aquell cas, que havia substanciat el senyor Riera per Iniciativa per Catalunya, i, a més a més, perquè acabàvem de substanciar la interpellació del senyor Vidal-Quadras amb el conseller.

Per tant, no repetiré el que vaig dir. En tot cas, sí que m'ha quedat una frase; vaig dir: «Anem amb compte perquè, al pas que anem, al proper Ple tindrem més del mateix.» I, en definitiva, en aquest Ple hem tingut més del mateix una altra vegada. I, per tant, ni que sigui els conceptes bàsics, sí que m'agradaria dir que, tot i compartir la Moció, i, per tant, hi votarem a favor, no compartim el to emprat ni en la interpellació, ni en la Moció, ni en la resposta del conseller. No compartim el to que es va emprar ni l'estil, en definitiva, que s'ha utilitzat, perquè probablement -i amb això coincidiríem amb l'argumentació que ha expressat abans el senyor Dalmau i que el senyor Riera, doncs, hi ha insistit-..., doncs, m'hi afegiria amb molt de gust, en el sentit que probablement els problemes no siguin tan personals sinó molt més de concepte, de contingut i, en definitiva, d'un bon funcionament del Museu. Ens interessa molt més parlar de projecte museogràfic, de projecte museològic, ens interessa molt més, en definitiva, doncs, plantejar accions perquè el Museu funcioni com ha de funcionar.

En definitiva, torno a insistir en el que vaig dir l'últim dia: asserenem els ànims, parlem del tema; és indispensable parlar del tema i parlar-ne clarament, és indispensable que el Govern doni explicacions que no s'han donat, i, per tant, penso que la compareixença -com hem comentat abans- pot ser interessant.

Tot i amb això, donarem suport als tres punts que ha plantejat el Grup Popular en la seva Moció, perquè entenem que és de justícia tot el que s'hi planteja i que, en definitiva, podria aclarir qüestions que en aquests moments estan molt fosques.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per fer un torn de posicionament del Grup de Convergència i Unió enfront de la Moció subsegüent a la interpellació -i voldria recalcar el títol de la interpellació- sobre la política de museus a Catalunya. Perquè, igual com han dit alguns diputats que m'han precedit, no és el tema d'unes vegades desqualificar el director del Museu, ni altres vegades desqualificar el president del Patronat. Tenim davant una moció, i aquests tres punts de la Moció són els que ara ens proposem de debatre.

Per endavant avanço que el vot del Grup de Convergència i Unió serà negatiu. Serà negatiu a la totalitat de la Moció, i també serà negatiu en l'hipotètic cas que el Grup proposant accepti l'esmena que li ha presentat el Grup So-

cialista. Per què serà negatiu? (*Remor de veus.*) Reconec -reconec- que les circumstàncies, les característiques, l'honari d'aquesta sessió aconsellen, recomanen i, fins i tot, gairebé imposen la brevetat, però són moltes les raons que han avalat la presa de decisió del nostre Grup per votar que no, i a mi, doncs, em permetran que desgrani algunes de les raons que ens fan votar que no amb convicció.

El primer bloc que jo voldria exposar d'aquest vot negatiu és, una mica, el que estrictament es lliga amb el contingut de la Moció. Aquesta Moció té tres punts; bé, doncs, analitzem-los. Punt primer: «Instar el Consell Executiu a investigar i elaborar un informe sobre les condicions en què es troben emmagatzemades les obres del fons del MNAC.» Aquest és el primer punt de la Moció. Bé. Estàvem convençuts, sabíem, teníem la confiança que les condicions en què es trobaven emmagatzemades aquestes obres eren les correctes i adequades, però, una mica amb el desig d'aprofundir davant de la Moció -allò que se'n diria «reblar el clau»-, ens hem assabentat, hem preguntat, i sabem -com també ho podria saber el senyor proposant de la Moció- que hi ha unes visites periòdiques d'experts, de responsables, de membres del Patronat que van a visitar i a vetllar per les condicions d'aquestes obres emmagatzemades; cada tres, quatre mesos hi ha una d'aquestes visites i, en concret, fa menys d'un mes que n'hi va haver una, una visita a l'emmagatzemament dels fons del romànic i del gòtic, i per a la setmana vinent hi ha prevista una visita a la col·lecció dels dibuixos. En aquest primer punt, ens sentim completament garantits.

Punt segon de la Moció: «Instar el Consell Executiu a encarregar una auditoria externa sobre les despeses del MNAC.» Aquest punt, senyor Vidal-Quadras, és, si no idèntic, similar a l'apartat segon del punt de la Moció que en el darrer Ple va presentar el Grup d'Iniciativa. Malgrat que vostè no estava present en aquest debat, estic segura, per l'interès que actualment demostra per aquesta temàtica, que mitjançant la transcripció del *Diari de Sessions* està ben assabentat dels raonaments i de la manera en què es va desenvolupar el debat. És per això, doncs, que m'estalviaré i els estalviaré de repetir-me. De totes maneres, li concretaria dient: el Grup de Convergència i Unió està plenament segur que la xarxa de control de la gestió del MNAC, a través del seu gerent, del seu interventor, del Patronat i de la Sindicatura de Comptes, ofereix, si més no, tantes o més garanties que una auditoria externa.

Tercer punt de la Moció: «Instar el Consell Executiu a fer un seguiment del projecte d'instal·lació dels fons del romànic.» Bé, aquest seguiment de la instal·lació del romànic ja es fa, i es fa per les persones que ho han de fer: concretament, sabem -i vostè ho podria saber- que la setmana passada hi va haver una reunió de treball, en la qual hi havia el director del Museu, en la qual hi havia el president del Patronat, en la qual hi havia els experts i els responsables de la temàtica, i que l'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta reunió de treball era programar, vetllar, valorar i considerar les condicions del trasllat dels fons del romànic a

la nova instal·lació, perquè..., i també un altre punt important era la instal·lació dels absis. Aquest és el tema de la reunió, perquè se segueix una fase més del projecte previst, d'anar a l'obertura de l'exposició abans de finals d'enguany. Aquest és, doncs, un altre tema que per nosaltres no mereix la necessitat d'un seguiment; ja es va fer per les persones que ho han de fer.

Li vaig dient que, tots aquests punts, els podria saber igual com els sabem nosaltres, sempre que vostè hagués assistit a una entrevista —que no hi va poder assistir— que estava prèviament concertada amb el director del Museu i amb el president del Patronat, en la qual són les persones que realment hi tenen responsabilitat..., perquè a vostè tampoc no se li escapa que el Museu Nacional d'Art de Catalunya és un ens consorciat que depèn d'un patronat, i aquestes són les persones que realment li podrien posar a l'abast tot allò que vostè tingui ganes de preguntar.

És per això que, tot i que no tenim cap dubte que els mòbils que mouen el Grup Popular a presentar la interpellació i la subsegüent Moció no són altres que la salvaguarda i la vetlla del patrimoni cultural comú, als diputats del Grup de Convergència i Unió se'ns fa una mica difícil d'entendre com no se segueixen unes vies més adequades: anar a unes entrevistes concertades amb la gent responsable, o la mateixa que hem anunciat abans, de demanar una sol·licitud de compareixença dels responsables. Han dit ja els diputats que parlaven abans que tant el Grup d'Iniciativa com, posteriorment, el nostre Grup han demanat aquesta compareixença, i jo espero, desitjo i confio que tots aquells dubtes i neguits que el Grup Popular tingui a aquest respecte..., i que, tot i que m'agradaria molt que les meves paraules haguessin servit per aclarir-los, si no ho ha sigut, de la compareixença en podrà sortir plenament la llum.

Una darrera valoració que va fer el nostre Grup abans de prendre la decisió del vot negatiu en aquesta qüestió va ser la de valorar que una cosa tan important, tan profunda, tan pregonada com és el que ha de ser una magna institució cultural del nostre país, el Museu que ha de ser el reflex de l'art i de la història nacional i que ha de ser allò que ens ha d'enorgullir com a nació, pugui veure's metafòricament embolcallat d'un brancatge dubtós, boirós, fosc que el pugui esquitxar. Això ens dol molt i em mou a mi a acabar les meves paraules tot retornant-li l'interrogant de la cita que vostè va fer de Nietzsche: «No serà que allò que és profund estima la màscara?»

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputades, senyor Vidal-Quadras, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Sanabra. I ara, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada pel Grup Socialista, té la paraula el proponent de la Moció, el senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor president, per pronunciar-me, estrictament, sobre l'esmena del Grup Socialista. Començaré per agrair el suport dels grups que han anunciat el vot favorable...

El Sr. PRESIDENT: Ja no fa el que ha promès!

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí. La carn és fràgil, senyor president. Bé, doncs, limitant-me estrictament a l'esmena del Grup Socialista, voldria agrair el suport parcial del Grup Socialista a la nostra Moció i anunciar que acceptem la seva esmena. El Grup Socialista ha manifestat una certa preocupació pel que és una certa possible obsessió personal sobre la direcció del Museu. No hi ha res d'això; és a dir, ni tan sols tenim el gust de conèixer el director del Museu personalment. El que passa és que, des de la nostra òptica, en el Parlament, a part de lleis, de normes, de pressupostos, és bo que es transmetin als ciutadans codis de conducta, preocupacions per regles no escrites que han de regir també una societat saludable des del punt de vista democràtic i des del punt de vista ètic. I crec que, en aquest cas, el que nosaltres hem intentat fer és utilitzar un exemple concret sense cap ànim de personalitzar ni fins i tot de ferir ningú perquè el Parlament complís aquesta funció que nosaltres creiem que també forma part del seu àmbit.

Me n'alegro, que el Grup Socialista comparteixi la nostra inquietud davant de determinades manifestacions sobre aquest Parlament...

El Sr. PRESIDENT: Vagi a l'esmena, senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor president, estic pronunciant-me sobre la intervenció que feia referència a l'esmena del Grup Socialista. Per tant, l'esmena estava acompanyada d'una sèrie de raonaments; si es vol que aquest Parlament al final sigui una mena de certificació d'actes administratius, d'acord, però el que estic fent és, en honor del que nosaltres entenem que és una cambra parlamentària, pronunciar-me sobre els raonaments que ha fet el Grup Socialista per justificar la seva esmena. Per tant, senyor president, això és el que estic fent.

El Sr. PRESIDENT: És la seva interpretació personal. Segueixi.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, senyor president, sempre estic subjecte a les superiors interpretacions de la presidència, senyor president: sempre.

I ja, per acabar, senyor Dalmau, el to —al qual vostè també s'ha referit— de les nostres intervencions del darrer Ple i d'avui, he de dir-li que ha sigut deliberadament un to dur; ha sigut un to deliberadament escollit per cridar l'atenció de l'opinió sobre aquest problema, perquè tenim un precedent dolorosíssim del que porta ignorar durant anys situacions de perill potencial, i que es diu Gran Teatre del Liceu. I, per tant, com que resulta —com que resulta—... No riguin tant perquè a mi les tragèdies no em fan riure. (*Remor de veus.*)

Per tant, per tant, per tant, senyor Dalmau, per tant, senyor Dalmau, vull que sàpiga —vull que sàpiga— que el to era deliberat, i el que el nostre Grup creu, sincerament i honestament, és haver contribuït, elevat el to, a elevar també la responsabilitat i la consciència crítica d'aquells que tenen l'obligació de fer-ho.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras, però la presidència no s'ha assabentat de si acceptava o no l'esmena del senyor... (*Remor de veus.*) Ho ha dit?

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor president, amb molt de gust repeteixo el que ja he dit, que és que acceptava l'esmena del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadràs.

Passem a la votació. Votarem, separatament, els punts primer i tercer, i després votarem el segon.

Punts primer i tercer.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 13 vots a favor, 61 en contra i 12 abstencions.

Ara es vota el segon punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon punt ha quedat rebutjat per 25 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la integració laboral de les persones amb disminució (PILD)

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la integració laboral de les persones amb disminució, presentada pel diputat senyor Pérez de Tudela, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquesta Moció subsegüent al Pla d'integració laboral de disminuïts, dèiem en presentar la interpellació sobre aquest Pla que el Grup Socialista està d'acord en les línies generals plantejades; és a dir, el dret a la integració laboral per a les persones amb qualsevol tipus de disminució, el principi de normalització dels serveis, el principi d'igualtat d'oportunitats i, així mateix, estem d'acord que aquest conjunt d'objectius, encara que alguns d'ells difícils, s'han de poder assolir mitjançant l'empresa ordinària, el treball autònom i la funció pública, a més dels centres especials de treball i els centres ocupacionals.

A nivell de principis i objectius estem d'acord en el desenvolupament dels programes i actuacions per fer-ho possible, però tenim els nostres dubtes i d'aquí la interpellació que varem substantiar i la Moció que ara entrem a debatre.

En la nostra interpellació varem plantejar set qüestions: primera, quins són els resultats de les actuacions orientades a la sensibilització social i empresarial?; segona, valoració de les activitats formatives de tot nivell, formació professional normalitzada o bé específica, formació ocupacional, formació cooperativa, etcètera; tercera, l'activitat cooperativa i l'impuls que s'ha donat a aquesta forma empresarial a partir de l'aprovació del Decret legislatiu; quarta, supressió de barreres arquitectòniques i ajudes tècniques, desenvolupament de la Llei d'accessibilitat i Pla unificat d'ajudes

per a la mobilitat; cinquena, conservació dels centres ocupacionals i dels centres especials de treball; sisena, cens i, com a conseqüència, necessitats reals i planificació, i setena, plans d'ocupació del Departament de Treball.

He de manifestar, en primer lloc, que el senyor conseller de Benestar Social ens va donar noves dades, que agraïm, donat que ens ajuden a fer una millor valoració de la situació, però la Moció que hem presentat té per objectiu aprofundir totes aquelles qüestions que són fonamentals per al desenvolupament del Pla integral laboral, a la vegada que proposa la participació del Parlament de Catalunya en l'impuls i el control d'aquest Pla.

En relació amb les dades, hem de reconèixer al conseller, perquè ho és i així ho manifesta, que s'han creat noves places en centres ocupacionals -467%- i noves places en centres especials de treball -136% de disminuïts psíquics i 70% de disminuïts físics-, encara que tenim alguns dubtes, sobre els quals li demanarem informació escrita.

El Pla és ambiciós -i ell mateix ho va reconèixer amb les seves paraules-: l'any 96 s'han de tenir nou mil places de centres especials de treball i sis mil de centres ocupacionals, a part del nombre de persones que hagin aconseguit integrar-se laboralment de forma normalitzada. El senyor conseller ens donava la xifra de cent cinquanta per a l'any 1993, a part de les noves possibilitats d'accés que estableix la funció pública. Seguint les mateixes directrius del Pla, els proposem anar una mica més enllà per assegurar-ne els majors èxits; econòmicament no vivim uns temps fàcils; segurament que caldrà molt d'enginy per poder mantenir els llocs de treball que ara tenim i per créixer equilibradament.

Per tant, en la Moció que presentem els fem propostes racionals, complementàries del seu Pla, tals com la creació d'una comissió entre vostès -el Govern-, els sindicats, les organitzacions empresarials i les entitats socials per seguir i impulsar un millor desenvolupament del Pla d'integració laboral; fer un esforç per avançar en la regulació dels treballadors en situació transitòria; fer factible els ajuts per al cooperativisme en aquest sector; una atenció especial a les persones amb disminució física i sensorial, donat que el Pla està especialment orientat a les persones amb disminució psíquica; fer complir la Llei de barreres arquitectòniques, especialment les disposicions primera, que fa referència al codi d'accessibilitat, la tercera, que obliga en el termini de dos anys, que es varen complir el novembre de 1993, a tenir el Pla d'adaptació i supressió de barreres arquitectòniques de les administracions públiques, i la sisena, el Pla de control sobre supressió que havia d'estar vigent des del mateix novembre del 1993.

He de reconèixer que aquestes interpellació i Moció no han pogut aplegar amb profunditat totes les qüestions referides al Pla d'integració laboral ni totes aquelles que, en un principi, nosaltres varem plantejar. Ens queden pendents qüestions cabdals com els ajuts i ajudes tècniques, el cens, els temes referits a la sensibilització social, el desenvolupament integral del Pla a les diverses comarques de Catalunya, etcètera.

El meu Grup Parlamentari –i crec que coincidirem amb tots– estem interessats en totes aquestes qüestions; en tot cas, sigui quin sigui el resultat de la votació, nosaltres continuarem plantejant actuacions d'impuls i de control de l'Executiu, perquè aquesta és una demanda social, perquè aquest és un problema que a tots ens preocupa i perquè tenim l'obligació i la responsabilitat de fer un camí que, encara que amb dificultats, afavoreixi la integració i la normalització laboral.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció, i es passa directament a la intervenció dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció posa de manifest que la forma més subtil de perpetuar la marginació és reconèixer de forma legal uns determinats drets de les persones amb disminució i actuar sense la voluntat política d'aplicar-los. I la voluntat política d'aplicar mesures d'integració laboral s'ha de mesurar fonamentalment pels recursos destinats a assolir aquest objectiu. Conèixer quantes empreses han inclòs o han demostrat un interès definit d'integrar a les seves plantilles persones disminuïdes; quantes persones han rebut una formació professional i ocupacional; quantes empreses i cooperatives s'han creat; quants llocs de treball estables s'han generat i quants s'han mantingut al llarg del temps; quantes empreses han adaptat les seves estructures físiques a les necessitats dels disminuïts físics. Entre d'altres qüestions, és la condició prèvia per poder actuar amb un mínim criteri de racionalitat i eficàcia donant-ne compte al Parlament.

Si l'aplicació de la política d'integració laboral segueix el ritme d'aplicació de la política de supressió de les barreres arquitectòniques, segurament l'any 2100 estarem a la meitat del camí. De fet, a hores d'ara, ni coneixem quin és el camí a recórrer, ja que no tenim un cens de les persones que poden beneficiar-se d'aquest Programa d'integració social.

El nostre Grup Parlamentari donarà el seu suport a la Moció perquè considera imprescindible fer l'avaluació de les actuacions empreses pel Consell Executiu pel que fa a la integració laboral de les persones amb disminució, perquè fins ara només tenim dades aïllades, i cal conèixer el nombre potencial de ciutadans que han de fruir dels avantatges d'aquestes actuacions i adaptar a aquesta demanda els recursos destinats per tal que la pressupostació es faci d'acord amb un estudi del cost d'aplicació d'aquest Programa, perquè ara com ara no tenim ni memòria econòmica.

Entenem també que cal afavorir de manera més activa l'accessibilitat no només als centres públics, sinó també a les empreses, per a evitar les barreres físiques que siguin barreres laborals, així com coordinar l'actuació del Consell Executiu amb la societat civil, especialment en el camp de la formació professional i ocupacional i del reciclatge dels col·lectius que pateixen disminucions.

No vull acabar, però, sense recordar al Grup proponent que la política d'integració laboral portada a terme sota la supervisió i el beneplàcit del Govern socialista és un exemple del que no s'ha de fer: afavorir la integració laboral d'un col·lectiu de disminuïts perjudicant els altres col·lectius.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per donar suport amb el nostre vot afirmatiu a tots els punts de la Moció presentada pel Grup Socialista.

A més a més de donar suport, jo voldria felicitar aquesta iniciativa. Em sembla que una funció del Parlament, a més de legislar, és fer el control del que s'ha legislat, i en aquest sentit em sembla encertat com s'ha plantejat la Moció –rigorosa–, i que, d'alguna forma, pel que ha servit és per tornar a plantejar, a posar sobre la taula el fet que no basta amb definir principis, sinó que calen polítiques quotidianes per fer efectius aquests principis. En aquest sentit, crec que el repte de la integració de persones disminuïdes en empreses és un repte difícil de complir, per molt que hi hagi una bona legislació que li doni suport, i aquí s'han de vèncer resistències de molta mena; per tant, l'acció del Govern ha de ser més decidida que mai perquè això sigui possible. En aquest sentit, em sembla que la Moció que vostès presenten és encertada, perquè el que fa són propostes concretes que permeten, al nostre parer, d'una forma clara i contundent..., és a dir, que el que cal fer en aquests moments és donar suport a aquest procés d'integració.

Per tot plegat –hi insisteixo–, donarem el suport, en aquest cas, amb molt de gust.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Per anunciar que el nostre Grup votarà favorablement tots els punts, tots i cadascun dels punts de la Moció que ha presentat el Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció presenta cinc punts de constatació, i com a conseqüència d'aquesta constatació que fa el senyor Pérez de Tudela en nom de la senyora Rosa Barrenys, n'extreu sis conclusions, que són aquelles matèries en les quals s'insta a una actuació del Govern de la Generalitat.

Nosaltres val a dir que no estem d'acord ni amb les constatacions que es fan en la part inicial de la Moció, ni, lògicament, amb les conseqüències que n'extreu el Grup presentador de la Moció. Perquè, quant a la lletra a, es preveu, es constata que es necessita una avaluació que tingui en compte els aspectes quantitatius i qualitatius. La memòria

d'avaluació del període 90-92 ja conté clarament tots els aspectes quantitatius i qualitatius que nosaltres entenem que són els necessaris; per tant, no cal fer cap modificació i, per tant, aquesta constatació no ens sembla correcta.

A la lletra b es diu que cal conèixer l'univers de persones possibles. A nosaltres ens sorprèn aquesta constatació, perquè no és que calgui: és que es coneix. Hi ha un cens de disminuïts de Catalunya, tractat informàticament, gestionat des de l'ICASS, i no hi veiem cap dificultat. Per tant, tampoc no constatem la realitat d'aquest apartat b.

L'apartat c diu que és necessària una memòria econòmica. Això s'ha dit ja al seu moment, en presentar el Pla: ja va deixar ben clar el senyor conseller que el Pla era de caràcter bàsicament indicatiu i que, per tant, no era motiu d'atribució de recursos específics, sinó que cada acció o sector contemplat s'havia d'emmarcar dintre de les previsions pressupostàries de cada moment, i el que feia el Pla és potenciar aquestes actuacions, de fer-les coordinades, però no és incrementar les bases o els recursos financers.

L'apartat d diu que cal desenvolupar mesures complementàries sobre accessibilitat. Això ens sembla que no és una constatació adequada, perquè la Llei de promoció de l'accessibilitat ja preveu tot un esglaonament, tot un espaïament en el temps de les mesures d'aplicació i, per tant, no cal crear-ne altres de noves.

Finalment, quant a constatacions, la constatació en la lletra e, que diu que cal una actuació coordinada entre els departaments del Consell i les organitzacions sindicals, etcètera, això ja es fa. Existeix el grup d'experts de seguiment del Pla i la Comissió de Seguiment del Pla. Per tant, no constatem que calgui, sinó que ja s'està realitzant.

Com a conseqüència –i per això els deia anteriorment que votàrem negativament–, aquelles sis conclusions o deduccions que en fa el senyor Pérez de Tudela, nosaltres, doncs, no les fem; no compartim els seus criteris.

L'apartat primer, la proposta primera, és presentar al Parlament l'avaluació dels diversos programes. Això, ja ho diu el punt 1.3 del Pla; es va fer ja per al període 90-92, i a finals de l'any 94 estarà acabada aquesta avaluació que es demana. Per tant, no veiem la necessitat de dir el que se'ns demana en aquest apartat primer.

En l'apartat segon, l'establiment de comissions, doncs, ja hem dit que existeix, que es reuneix periòdicament, i precisament allà és on cal presentar les propostes i els suggeriments.

En l'apartat 3, que diu que s'han d'impulsar les mesures necessàries per a afavorir en el període més curt possible la regularització de les treballadores i els treballadors en situació transitòria, aquest és un tema que, parcialment, hi ha sectors que ja estan regularitzats, i precisament, a aquests treballadors en situació transitòria, a nosaltres ens sembla que cal prèviament una transferència suficient de recursos financers per part de l'Inem, situació que ara com ara no es dona, i per tant, doncs, ens sembla que no és viable això que es demana.

Quant a la proposta número 4, que és l'impuls d'acord amb un decret legislatiu, doncs, és que aquest impuls ja

s'està fent, perquè, el decret legislatiu, l'ha fet el mateix Govern i ha de ser, òbviament, el primer interessat a complir-lo, com està fent.

L'apartat cinquè, que parla d'establiment de programes de formació professional ocupacional que tinguin en compte una sèrie de factors, això ja existeix: hi ha un decret, el Decret 45 de l'any 1989, del Departament de Treball, que ja regula, nosaltres entenem que correctament, tota aquesta matèria i, per tant, no cal establir els programes, perquè ja existeixen.

I finalment, quant a la proposta sisena, que és donar compliment immediat a les disposicions –diu– primera, tercera i sisena de la Llei, suposem que són les disposicions addicionals primera, tercera i sisena; i aleshores, ens sembla que això tampoc és necessari. Quant a la disposició addicional primera, el codi d'accessibilitat ja es troba pràcticament enllestit, segons ens informa el Departament corresponent, i s'està iniciant la fase de consens amb els col·lectius representatius del sector. Quant a la disposició addicional tercera –la segona part que se'ns demana–, hi ha diversos departaments de la Generalitat i ajuntaments que ja han conclòs entre ells els corresponents plans, i d'altres es troben en diverses fases de desenvolupament. I finalment, quant a la disposició addicional sisena, el pla de control es troba en un moment anàleg, similar al del codi, és a dir, es troba en fase avançada i s'està iniciant la fase de consens dintre del sector per poder donar per acabats aquests treballs.

Per tots aquests motius, podríem estendre'ns-hi més, amb més detalls, però ens sembla que aquests són els trets fonamentals de la nostra oposició, ja que no compartim ni les constatacions ni, com a conseqüència lògica d'aquesta no-compartimentació de propostes de constatació, tampoc no estem d'acord amb les conclusions o peticions, perquè, com he explicat, pràcticament totes elles ja estan fetes o s'està en vies d'arribar a port.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé.

Seguidament es passa a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de seguretat de les línies d'alta tensió

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació sobre les mesures de seguretat de les línies d'alta tensió, que presentarà el diputat senyor Alfred Pérez de Tudela. Té la paraula.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, en la Moció que avui presentem a la consideració de la cambra, després de la interpellació formulada al Govern sobre les mesures de seguretat de les línies elèctriques d'alta tensió i en la qual, al meu parer, va quedar palès: primer, que el Govern de la Generalitat té competències plenes pel que fa referència a línies elèctriques en el territori de Catalunya, segons conveni signat l'any 1988; segon, que aquestes competències atorguen la responsabilitat de control sobre la seguretat de les línies i la tramitació de les noves instal·lacions, que implica vetllar perquè aquestes reuneixin les condicions tècniques adequades a la seva funció de seguretat per a les persones i les coses i de respecte per al medi... És per això que no entenem que amb el coneixement del territori i la declaració per part de la mateixa Generalitat de part dels terrenys que traspassen la línia Vandellòs-Pierola-Rubí amb espais d'interès natural, i les condicions meteorològiques especials de la zona pel que fa al règim de vents, es donés per bo el traçat i les condicions tècniques del projecte..., ja que, per molt que ho digui el Reglament, si es dona o si es donessin unes condicions especials en un lloc determinat, al lloc, allò lògic, diria jo, és que les instal·lacions que s'hi fan s'adeqüin al medi.

Molts dels aspectes plantejats en la interpellació no van ser contestats ni contradits, ni en la interpellació ni posteriorment, la qual cosa vol dir que eren certs, especialment pel que fa als aspectes competencials. Com no va ser retreta novament l'actitud dels ajuntaments, i s'hi va passar per alt sense la més mínima satisfacció a aquestes institucions que vetllaven pels interessos dels seus conciutadans.

Un altre aspecte a considerar és que, per part del Govern, no s'han demanat responsabilitats, sembla que emparant-se en el compliment reglamentari, com ens va manifestar persistentment el senyor conseller, sense considerar les possibles responsabilitats per delictes de risc que tipifica l'article 348 bis.b, paràgraf segon, del Codi penal, en compliment del que preveu l'article 259 i següents de la Llei d'enjudiciament criminal. Hom es pregunta per què s'eludeix el dret i l'obligació de dirimir els nivells de responsabilitat en l'incident produït a la línia Vandellòs-Pierola-Rubí. No serà per eludir responsabilitats pròpies en tot el procés de tràmit i construcció d'aquesta línia?

Per part del conseller, en la seva resposta es va estendre iterativament en qüestions reglamentàries i en una llarga explicació sobre els estudis meteorològics i un ball de números i percentatges de la velocitat del vent, per justificar la bondat de l'actuació de la Conselleria d'Indústria i, per extensió, la bondat del projecte presentat i realitzat. Però deixin-me ser tossut, perquè la realitat ho és: aquella línia de què parlàvem, possiblement la primera d'aquestes característiques en les quals intervenia amb competència el Govern de la Generalitat, pocs mesos, molt pocs mesos després d'haver-se fet, va caure per efecte del vent en un bon tram d'aquesta. No s'ho prenguin malament, però, si més no, convindran amb mi que, en aquest cas, no podem parlar de bona feina ni de feina ben feta.

El senyor conseller s'escudava en la resposta a la interpellació, de manera reiterada, en el Reglament i en la dificultat que comportava, des del punt de vista econòmic, una previsió d'estàndars superiors als previstos. Jo crec, sincerament, que això és amagar el cap sota l'ala i continuar fent les coses amb macroxifres, que provoquen, per posar un exemple, que en llocs on el terme mitjà d'alçada és alt es facin a nivell de mar carreteres en condicions per atendre les exigències d'alta muntanya o a l'inrevés, com ens passa a les comarques de Tarragona, que en carreteres que han de suportar nivells climatològics extrems, per les qüestions de les mitjanes, es fan en alguns indrets infraestructures insuficients que es deterioren amb extrema facilitat. Això passava, i, pel que es veu, el criteri del Govern és continuar en la mateixa línia. Entenem que això no és bo, que no respon a les necessitats reals i que és molt més econòmic en les infraestructures fer estudis detallats, perquè s'adeqüin a l'àmbit.

Insistint en el tema del vent els diré que les velocitats de 160 quilòmetres per hora a les comarques de l'Alt Camp, Baix Camp i a les terres de l'Ebre no són una anècdota, com ens pretenia fer veure el senyor conseller en la seva rèplica.

Crec que l'actitud del Govern hauria d'ésser agosarada en la defensa de l'administrat, que en definitiva és qui dona la raó de ser a l'Administració, i això vol dir primar el bé comú, sens perjudici, també, del respecte pels drets individuals i la millor gestió perquè el resultat de les activitats del Govern sigui eficaç i eficient, amb la millor economia possible i allà on calgui, com diu la dita: «Feu-me el vestit amb bona roba, que sóc molt pobre.»

El senyor conseller ens deia que hi ha una responsabilitat política de triar; hi estem d'acord. Hi ha aquesta responsabilitat, una responsabilitat política que si s'atenguessin les nostres propostes permetria en matèria d'infraestructures triar adequadament a les necessitats del país.

Com els deia en la interpellació, alguna cosa no ha funcionat, ja que la realitat és la que és, i cal actuar en conseqüència per evitar aquests problemes, i és en aquest sentit que els vam oferir en la mateixa interpellació la nostra col·laboració, col·laboració que es pot completar en tirar endavant les propostes que els plantejem en la Moció presentada, Moció que, per altra banda, s'ha plantejat en un marc ampli d'actuació per no encotillar l'acció de govern.

Fem-ne un repàs: en el primer punt els plantejàvem de fer un programa d'actuació per conèixer la realitat de les línies elèctriques a Catalunya i així donar compliment a la competència d'inspecció que el Govern té atribuïda; en el segon plantejàvem la necessitat que s'estudiï les condicions meteorològiques en el territori d'una manera detallada, perquè les obres públiques –totes– s'adeqüin a la realitat que hauran de suportar i donar-hi resposta en condicions adequades; en tercer lloc, els fem la proposta de promoure –si és necessari– la modificació dels reglaments perquè les instal·lacions s'adeqüin a la realitat del país; en el quart punt insistim en la necessitat i conveniència, per la responsabilitat que hi tenim, d'estudiar de manera acurada com poden afectar els camps electromagnètics que creen aquestes línies la salut de les

persones; en el punt cinquè els plantejem –ja que el mal està fet– que s'estudiï l'impacte ambiental i es vegi la manera de plantejar una proposta per minorar progressivament l'impacte de les instal·lacions existents, i, finalment, demanem que s'exerceixi la responsabilitat del Govern d'emprendre les accions necessàries per delimitar els nivells de responsabilitat que hi pot haver en la realització de la línia d'alta tensió Vandellòs-Pierola-Rubí.

Aquestes són les propostes que expressem en la Moció, com poden veure, obertes i amb l'aval de la col·laboració del nostre Grup perquè el Govern pugui portar aquesta acció a bon port i per a la qual demanem el suport parlamentari.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. No s'han presentat esmenes. Es passa directament a la intervenció dels Grups. Grup Parlamentari Popular, el senyor Ros té la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció planteja dues qüestions que sempre envolten els debats sobre la construcció de línies d'alta tensió de transport d'energia elèctrica: mesures de seguretat, per un costat, i l'impacte en el medi natural. Evidentment, es tracta d'un debat on incideixen dues necessitats alhora: mantenir el dret dels ciutadans a la seguretat i a la qualitat del medi ambient i el manteniment dels costos de l'energia elèctrica, que és un element bàsic si volem fer competitiva la nostra economia.

D'entrada hem de reconèixer que es tracta d'una problemàtica molt complexa, atès que sovint es produeix una confrontació entre els drets d'unes determinades poblacions o persones i les necessitats de la comunitat. Tots volem disposar d'energia elèctrica, però això comporta un preu, i és el fet que les línies d'alta tensió sempre han estat i sembla ser que són un element de risc inevitable, si tenim en compte que no hi ha cap país del món que es pugui permetre el luxe de disposar d'una xarxa soterrada de distribució d'energia elèctrica a tot el territori. (*Remor de veus.*)

Partint d'aquesta realitat, entre tots hem de mesurar amb rigor com minimitzar l'impacte d'aquestes xarxes de distribució d'energia elèctrica sobre el medi ambient i sobre la salut de les persones. I l'accident que va provocar la interpellació prèvia a aquesta Moció ens indica que els mecanismes de control actuals són insuficients. Sovint els municipis afectats presenten alegacions als projectes de construcció i no sempre –com va passar en el cas de la línia Vandellòs-Pierola-Rubí– reben una resposta motivada, sinó –com va passar en el cas d'aquesta línia– una negativa fonamentada només en criteris formals.

Una línia d'alta tensió és sempre quelcom que provoca una natural prevenció, sempre comporta un risc, fins i tot quan parlem d'unes instal·lacions ben construïdes, un risc que podem reduir però que sempre existeix.

Creiem que existeixen raons per creure que no sempre el Consell Executiu garanteix en la tramitació dels expedients

de declaració d'utilitat pública de les obres de línies d'alta tensió la seguretat de les persones i del medi ambient en condicions ambientals més extremes, com en el cas d'un vent molt més fort de l'habitual. I quan parlem de seguretat no podem limitar-nos a les formalitats administratives, sinó que s'ha de garantir la qualitat i la seguretat dels serveis públics de producció, transformació, transport i distribució, així com el compliment de les mesures de seguretat i defensa del medi ambient.

Quan es declara d'utilitat pública per raons formals, sense un estudi previ del cas molt rigorós, ens trobem en situacions com la que ha motivat aquesta Moció; per això no podem parlar de l'expedient com un tràmit administratiu més, tenint en compte que afecta la seguretat de les persones i el mateix medi natural.

Creiem, també, que cal analitzar en detall com s'han portat a terme les obres de construcció de les noves línies d'alta tensió i l'estat de les antigues línies pel que fa a garantir la seguretat dels ciutadans.

Així doncs, el nostre Grup Parlamentari votarà a favor dels cinc primers punts de la Moció, tot abstenint-nos al punt número 6, per la qual cosa demanem, senyor president, votació separada del punt número 6, ja que no podem ignorar el fet –del qual tracta el punt número 6– que l'actuació desafortunada del Govern de la Generalitat ha seguit uns criteris predeterminats pel Govern central en matèria d'instal·lacions de transport elèctric d'alta tensió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Pérez de Tudela, donarem suport a tots els punts de la Moció, i m'agradaria començar dient que a partir del punt cinquè i sisè és quan entenem encara més l'interès específic que té aquesta Moció, i per la força, a més, amb què ens parla d'aquest impacte mediambiental, d'una banda, i del possible delictes de risc, amb el qual estem totalment d'acord i per això hi donarem suport.

Els altres punts són punts que segurament podien haver tingut un altre tipus de redacció. Com que no hem presentat cap esmena, no tenim tampoc dret a dir-li-ho, en el sentit que segurament en el 2 les condicions meteorològiques ja són estudiades, en canvi el que no s'ha estudiat prou és la segona part, és a dir, si abans de fer una obra pública es tenen en compte aquestes condicions. I, pel que fa al punt número 4, quan demana un estudi aprofundit i contrastat, tots els que fa aquest Govern són «aprofundits i contrastats»; per tant, sobraven els adjectius.

Donarem suport a la seva Moció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president, de l'escó estant. És un tòpic, però l'hem de reiterar: vam seguir la interpellació efectuada pel senyor Pérez de Tudela amb molt d'interès, no tan sols pel tema tèdric que es plantejava en l'enunciat de la interpellació, sinó pel rerefons que hi havia, que era la línia d'alta tensió Vandellòs-Pierola-Rubí, especialment pel seu pas per les comarques meridionals i del Camp de Tarragona; tant l'interès que ja havíem tingut en els moments previs a la instal·lació, de l'oposició de molts municipis i de molts col·lectius de ciutadans d'aquelles zones, com, evidentment, pel, per sort, poc tràgic accident de la caiguda en el terme municipal del municipi del qual és alcalde el senyor Pérez de Tudela.

Pel que fa a la Moció —i sense voluntat d'estendre'ns massa més— diríem que la votarem en tots els seus punts favorablement. Els primers punts perquè gairebé es fa difícil votar-hi en contra, és a dir, fer un programa d'actuació per portar a terme un examen exhaustiu, fer un estudi, fer, si s'escau —que és una bona voluntat gairebé difícil de trobar en les mocions—, una proposta de modificació i fer un altre estudi, i fer encara un altre estudi són, evidentment, unes propostes d'una modèstia que per si soles cal ja donar-hi suport d'entrada. I en el sisè punt i també en el cinquè —que era el darrer fer un estudi—, especialment perquè evidentment l'impacte mediambiental era el que preocupava més a l'hora de construir aquella línia d'alta tensió i en concret encara preocupa a la zona, i evidentment perquè creiem que, sigui imputable a qui sigui, si van haver-hi responsabilitats s'han de delimitar i algú se n'ha de fer responsable. I tornem a insistir en aquesta jo diria excellent modèstia de la redacció: «emprendre les accions necessàries per delimitar les responsabilitats que hi pot haver per un possible...» —eh?, «que hi pot haver per un possible...»—, per tant aquí ningú tampoc està assegurant que hi hagi hagut delictes, que hi hagi hagut responsabilitats; que es delimitin i que, si n'hi ha, que els responsables se'n responsabilitzin.

Per això, doncs, i sense estendre'm més, votarem a favor de tota la Moció en cadascun dels seus punts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ABAD: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció, evidentment, com repetim algunes vegades els diputats de la majoria, té inici en una interpellació, i aquesta interpellació té inici en un determinat accident.

És clar, nosaltres entenem que si com a conseqüència d'aquest accident hi ha tota aquesta sèrie d'iniciatives per part, en aquest cas, del Grup Socialista, en les quals demana programes d'actuació, estudis, modificacions de reglaments, jo, en principi, el primer que li haig de dir al Grup Socialista, i segurament també haig de dir-ho als altres grups, és que estan ignorant l'existència de programes, estudis i reglaments.

Però abans de referir-me i explicar-los per què els ignoren, a mi em fa l'efecte que aquesta Moció revela jo diria un cert problema de concepte, i m'agradaria entretenir-m'hi un moment —espero no allargar-me massa—, perquè deia el senyor Pérez de Tudela: «És que alguna cosa ha passat.» Sí, efectivament ha passat, ha passat que unes torres calculades amb previsió d'un vent de 120 quilòmetres quadrats més una tolerància s'han trobat amb ratxes de 160 quilòmetres per hora, i aleshores hi ha una possibilitat alta que la torre caigui; això és el que ha succeït.

Bé, escolti'm, fa uns dies a Los Angeles hi va haver un terratrèmol... (*Remor de veus.*) No, no, perdó, he dit que era conceptual, senyor Riera, he dit que era conceptual. Saben per què van caure aquelles autopistes? Molt senzill, perquè el càlcul d'aquelles autopistes estava basat que arribarien a 5 a l'escala de Richter i el terratrèmol era de 6,2 —i dic xifres que no sé de memòria, és un exemple—, i quan passen aquestes coses poden caure.

Per tant, perdonin aquesta manera potser molt vulgar, però quan diu: «Alguna cosa ha passat», sí, senyor, ha passat això (*remor de veus*), i ha passat això en xifres, perquè les ratxes de 160 estan mesurades, i els projectes que estan basats en 120 també són coneguts. Per tant, em fa l'efecte que no li podríem donar gaires més voltes.

Ara, permeti'm una cosa: a veure, aquestes estadístiques —estadístiques que existeixen, eh?— de l'estiu meteorològic diuen que les possibilitats que aquestes ratxes de 160 es plantegessin eren amb una probabilitat del 0,02 per mil. I deixi'm que li doni una altra dada: les torres que han estat..., que han tingut sinistre, des de l'any 68, que funciona l'actual Reglament, per causes meteorològiques són el 0,16 per mil. Per tant, la història, és a dir, aquesta estadística a la qual m'estic referint sistemàticament —i vostè abans amb allò de les macroxifres, vull dir, me la menyspreava aparentment una mica—, doncs, ens diu això. I si ens diu això, a mi em fa l'efecte que hem de considerar que això té un cert sentit.

Per tant, miri, jo crec que hem de ser freds en l'anàlisi d'aquesta qüestió i treballar veritablement més sobre estadístiques que sobre el fet concret que a vostè l'ha motivat. Miri, per evitar amb seguretat un sinistre similar, hauríem de calcular les torres... A quant li sembla que ho fem? Ho fem a 160? No. Per què no ho fem a 200? No. Per què no ho fem a 200? No! És que no ho pot respondre. És clar. No. Perquè jo li diré: cada un d'aquests majors esforços tenen molts més costos i perdó, no em vull allargar, però això va segons el quadrat de la velocitat, etcètera, però això no ve al cas, eh?. I, per tant, resumint, s'ha dit moltes vegades, ja s'ha dit moltes vegades en aquesta tribuna: la seguretat total, no la podem pagar i l'hem d'ajustar en un punt determinat. La manera com l'hem ajustat durant els últims anys ja la hi he explicat abans.

Escolti'm, siguem una mica humils i reconeguem que el vent, com a fet natural, el podem conèixer de dues maneres: per la sensibilitat —o, si em permet, la poesia— i per l'estadística. Per fer les torres d'alta tensió, fins ara hi estem dedicant l'estadística, i jo espero que amb el temps també hi

dedicarem la sensibilitat i la poesia, però el coneixement del vent que ens serveix per calcular torres és l'estadística.

Escolti'm, jo li he dit, malgrat tot, que no em conformaria a denunciar un problema conceptual, que espero que sigui entès i considerat per tots els grups de l'oposició, perquè no puc renunciar, com és natural, a donar una opinió ja més concreta sobre cada un dels sis punts de la Moció que li votarem en contra.

Respecte al punt primer. Miri, respecte al punt primer, ja hi ha un programa d'actuació, que és una metodologia de control, que aquesta metodologia de control té un pla general de reconeixements, té un control de reconeixements efectuats, té una classificació de defectes detectats i que això està vigent. Senyor Pérez de Tudela, això que vostè demana és vigent. El primer punt, no el podem votar a favor ni nosaltres ni l'hauria votat cap altre grup perquè el primer punt és vigent.

Respecte al punt segon, fer un estudi de les condicions meteorològiques... Home!, hi ha un institut meteorològic que està treballant, i jo desaconsellaria, naturalment, repetir la feina que està fent l'Institut. Si s'està fent una feina, diguem si la fa bé o no la fa bé; si la fa malament, parlem-ne, i si la fa bé, no cal fer-ne una altra. *(Pausa.)*

El tercer... Esperis que li haig de justificar perquè no han de votar els altres quatre, vostès; perquè nosaltres ja sap que no els votarem a favor. Ara estic intentant convèncer-los a vostès. Respecte al tercer, que és el del Reglament, bé, el Reglament concretament és un reglament que està en funció des de l'any 68 i només amb les dades que li he donat abans, dir-li que l'estadística ens diu que és un reglament que funciona bé, i li diré més: el criteri que hi ha en el món tècnic és que és un reglament conservador; les noves tecnologies ens permetrien afinar més, etcètera. Per tant, deixem-ho en el fet que és un reglament que funciona i deixem-lo que és conservador. Per tant, evidentment, el punt tres de la seva Moció, no caldria tampoc votar-lo a favor.

El tema de l'afectació de les línies d'alta tensió sobre la salut de les persones. Home, miri, aquí hi ha una qüestió molt clara: d'estudis d'aquests, també li he dit que no els coneixien, n'hi ha molts, arreu del món —n'hi ha molts. Tots aquests estudis no donen una conclusió clara que la proximitat física a les línies d'alta tensió siguin un problema per a la salut, no la donen, no hi ha cap conclusió clara, i n'hi ha molts, d'estudis! Sincerament, no veig cap lògica que nosaltres ara endeguéssim un estudi abstracte i amb uns costos elevadíssims sense saber, exactament, cap on orientaríem aquesta recerca; no..., per mi, sincerament, no té sentit. Per tant, crec que no seria sensat que aquesta cambra produís aquesta recomanació.

Respecte al punt cinquè, respecte a l'impacte ambiental de les instal·lacions existents, home, miri, si vostès creuen que nosaltres, en aquest moment, estem en condicions de plantejar-nos un programa de modificació estructural de les torres existents per reduir l'impacte mediambiental, aleshores, primer digui'm si tenim recursos i, si tenim recursos, si algú té recursos, aleshores podríem plantejar-ne l'estudi. Si

no tenim recursos, no fem un estudi per a posar-lo a la biblioteca, que ja en tenim.

I, finalment, per no allargar-me, per respecte a tots plegats, el punt sisè em sembla que és ben evident que emprendre accions per tramitar responsabilitats, en funció de la descripció clara i senzilla que li he fet al principi... És evident que tampoc li demanarem responsabilitats a qui va construir l'autopista de Los Angeles..., no li'n demanarem perquè si dona que està per sobre, doncs, no cal...

Bé, per tant, per tot plegat, em sembla que, si com deia vostè, senyor Pérez de Tudela..., en defensa del bé comú, jo crec que no hem de donar suport a aquestes mocions. Cap de nosaltres hauria de donar suport a aquestes mocions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Esteve.

Passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció es volen posar drets? Perdó!, sí, es voten els cinc primers punts, els cinc primers punts.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests cinc primers punts han quedat rebutjats per 21 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Es vota ara el punt sisè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest darrer punt ha quedat rebutjat per 18 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el treball penitenciari

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació sobre el treball penitenciari, que presentarà el diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'esperit del sistema penitenciari de què ens hem dotat és aprofitar el temps de privació de llibertat per proporcionar al reclus l'oportunitat d'accedir a una formació professional que li permeti integrar-se posteriorment a la societat treballadora. Així es recull a la Llei orgànica general penitenciària, la primera llei —els ho vull recordar— de la democràcia constitucional, esperit també recollit en el debat en el Congrés dels Diputats de l'esmentada Llei.

El treball penitenciari és l'eix bàsic, doncs, del procés de readaptació dels reclusos a la societat; és, per dir-ho d'una altra manera, una segona oportunitat que es dona al delinqüent, tenint en compte, senyores i senyors diputats, que el 90% dels delinqüents de la nostra societat procedeixen de capes marginades.

Ara bé, quina és la situació actual? La situació actual és deficient i, el que és pitjor, no té expectatives de millorar. Així ho indica el pressupost del Cire, l'empresa que organitza el treball penitenciari, i així es pot deduir de la resposta de l'honorable conseller de Justícia a la interpellació que li va fer aquest diputat.

Dades objectives. En aquest moment —i està creixent—, la població penitenciària de Catalunya és de 6.700 reclusos, i sols 1.337 estan ocupats; 20%, doncs, d'ocupació. Però, el que és encara més greu, el treball que fan és un treball a temps parcial, és un treball que en la seva major part no és formatiu i és un treball molt mal pagat. La mitjana que s'està pagant mensual a cada treballador, a cada reclus que treballa —dic mitjana—, és d'unes dotze mil pessetes mensuals. Però, precisament, en una de les visites que hem fet als centres penitenciaris, l'última al centre de Ponent, de Lleida, hi va haver unes recluses que ens van dir que cobraven set-centes pessetes al mes pel treball que estaven fent, que era el de pintar uns petits ninotets.

Precisament, també, en aquestes visites, nosaltres fem preguntes als interns, i una de les majors preocupacions que tant els interns com les internes tenen és, precisament, el problema del treball. Aquest problema o aquesta situació està recollida en l'últim informe del Síndic de Greuges, presentat en aquest Parlament, i que tots vostès, senyores i senyors diputats, van tenir ocasió de conèixer, i crec que en gairebé totes les intervencions dels portaveus dels grups s'hi va fer referència. El síndic diu que hi ha una baixa ocupació, cosa que és patent i ja s'ha expressat en diferents ocasions, que s'estan infrutilitzant els tallers existents i, de resultes de l'organització del Cire, diu que obre un expedient d'ofici per tal d'estudiar com funciona aquesta empresa pública.

Aquesta situació, doncs, senyores i senyors diputats, es constata en el primer punt de la Moció, i, en conseqüència amb la situació descrita, els altres tres punts, doncs, despleguen o demanen una sèrie d'iniciatives per posar-hi remei.

En el primer punt, demanem que es creïn llocs de treball que serveixin autènticament per a la reinserció, és a dir, que facilitin la formació de l'intern, que proporcionin una retribució digna, que tinguin continuïtat fora de la presó —així es preveu a la Llei, ho vull recordar—, i, d'altra banda, els vull dir que en aquests moments el nombre d'interns en règim obert que treballen en llocs de treball creats pel Cire és —espantin-se— de tres —tres—: tres interns en règim obert treballen en tallers del Cire.

Al tercer punt de la Moció demanem que es garanteixi als interns que efectuen un treball productiu o de servei una cosa que tot treballador ha de tenir per dret, que té per dret, és a dir, la cobertura de la Seguretat Social. Actualment, i malgrat sentències judicials, els interns que presten un treball de servei intern a la presó no tenen aquesta cobertura i, quant als ocupats en un treball productiu, sols una ínfima part gaudeixen de tots els drets de la Seguretat Social; la resta sols tenen cobertes les baixes per malaltia o per accident.

Al quart punt de la Moció, senyores i senyors diputats, instem a desplegar una política activa encaminada a què? A

incrementar el nombre de tallers, a modernitzar instal·lacions i maquinàries, a ampliar la clientela i activitats del Cire, tot això amb la finalitat d'aconseguir la màxima ocupació i posant especial atenció a proporcionar una professió als joves, perquè si alguna cosa ha de fer el nostre sistema penitenciari, o la nostra política penitenciària tenir com a objectiu, és precisament prioritzar —i, a més a més, és una cosa que també observa i contempla la Llei—, és prioritzar, precisament, la formació dels joves. Doncs bé, reclusos que treballen a la Trinitat, que és, com vostès saben, el centre on s'alberguen els joves reclusos de setze a vint-i-cinc anys: dinou, dinou sobre una població de tres-cents.

Tot això, senyores i senyors diputats, necessita un canvi en la política duta a terme fins ara, significa un fort impuls i significa, naturalment, arbitrar mitjans i esforços per tal d'aconseguir aquesta finalitat, i significa, sobretot, una voluntat política que jo dubto que en aquest moment el Consell Executiu tingui, significa no escudar-se darrere els pretextos ni la comoditat de dir que alguna cosa ja s'ha fet —naturalment que alguna cosa ja s'ha fet; no caldria sinó que en deu anys no s'hagués fet alguna cosa—, significaria creure's que una bona política penitenciària serveix realment per recuperar els reclusos per a la societat.

I, per acabar, senyores i senyors diputats, els convido a fer una reflexió: si al seu moment volguérem les competències en matèria penitenciària, era perquè teníem la voluntat i les ganes de modernitzar al màxim el nostre sistema penitenciari; com a mínim, fer-ho igual i també millor que qual-sevol altre que ho estigui fent. Han passat deu anys de la data dels traspassos i el balanç no ens pot satisfer, no crec que a cap de nosaltres ens pugui satisfer. Reconequem-ho i actuem en conseqüència. Donar suport a aquesta Moció és dir-li al Consell Executiu que actuï amb més determinació per tal de normalitzar una situació anòmala. Es tracta simplement, senyores i senyors diputats, d'una cosa tan senzilla com adequar la realitat a allò que preveu la llei, ni més ni menys. Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, els demano el seu vot favorable als quatre punts de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. No hi ha esmenes presentades. Passem a la fixació de posició. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, una de les finalitats del treball penitenciari és la reinserció professional de les persones privades de llibertat i, per tant, amb la seva avaluació s'ha de considerar fonamentalment la formació que aconsegueixen els reclusos, i en especial els joves.

Així doncs, el treball penitenciari no es conforma com un enduriment de les penes privatives de llibertat en la legislació vigent; es considera un dret del reclus en clara oposició a l'antiga i superada concepció dels treballs forçats, garantint-ne la retribució i la protecció de la Seguretat Social.

La Moció avui a debat evidencia les disfuncions que el Govern de Convergència i Unió ha estat incapaç de resoldre des de la transferència de les competències en matèria penitenciària. Només una minoria de penats, entre els quals no s'inclou els preventius, gaudeixen d'aquest dret, i quan ho aconsegueixen és de forma transitòria i de forma irregular, sense cap tipus de retribució econòmica, o almenys suficient, sense cobertura de la Seguretat Social, sense participació dels interns, en definitiva, un treball que a tots els efectes no té més compensació que els beneficis penitenciaris, que, per una altra banda, tampoc tenen cap relació amb el procés individual de reinserció psicològica i social, que és —no ho oblidem— la base que sustenta l'aplicació dels esmentats beneficis.

A tot això, s'hi ha de sumar el fet que el tipus de treball que s'acostuma a desenvolupar a les presons no té cap relació amb les necessitats reals del mercat laboral en tractar-se majoritàriament de feines mecàniques que no els aporten ni en aquell moment ni en el futur cap tipus de formació. Un dret constitucional, el de l'article 25, desenvolupat per la legislació orgànica penitenciària, no és quelcom que es pugui obviar per raons pressupostàries, perquè, si bé es tracta de drets d'aplicació progressiva, tampoc no poden deixar-se a l'arbitrarietat, ja que això podria comportar el seu buidatge material.

El Grup Parlamentari Popular donarà el seu suport al punt 1 de la Moció, relatiu al compliment insatisfactori de la legislació sobre el treball i cobertura de la Seguretat Social. I també compartim amb el Grup Parlamentari que ha substantiat la Moció que la cambra insti el Consell Executiu a garantir aquest dret dels reclusos mitjançant la creació d'ocupacions per a les persones privades de llibertat, ocupacions amb plena cobertura de la Seguretat Social i amb un veritable sentit de formació ocupacional, per tal d'afavorir la reinserció social i laboral dels interns, voluntat que es concreta en els punts 2, 3 i 4 de la Moció.

Deixo constància, no obstant, que la condició de continuïtat fora de la presó de les ocupacions laborals que es creen, encara que la llei ho tingui com un objectiu de futur, ens sembla excessiu per la dificultat que representa, que quasi —i s'hauria d'avaluar— faria impossible la viabilitat de la proposta. Però, després d'haver dit això, no vol dir que condicionem l'aprovació d'aquest punt, sinó que també el votarem favorablement.

Entenem que les persones privades de llibertat poden assolir amb la formació ocupacional adient els mateixos nivells de productivitat i eficàcia que la resta de ciutadans, si es té la capacitat d'oferir-los la mínima motivació personal necessària, i aquesta pot existir si les actuacions polítiques es converteixen només en un tràmit burocràtic per cobrir les condicions necessàries que permetin fruir dels beneficis penitenciaris d'una forma que en podríem dir «automàtica».

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. De manera breu, per dir que donarem suport als quatre punts de la Moció presentada pel Grup Socialista.

Entenem que el tema del treball a la presó és un tema important, el treball a la presó no es tracta dels antics treballs forçats, sinó d'avançar cap a la reinserció social, i per consegüent creiem que és important ocupar-se'n.

Vam seguir amb molta atenció aquesta interpellació, com hem seguit amb molta atenció el tema de les presons, així com les contestes del conseller i de les visites a la presó Model, que vam fer conjuntament amb la Comissió de Justícia d'aquest Parlament. I, bé que hi votarem a favor, voldríem fer dues petites afirmacions —una d'elles ja l'ha fet el diputat que ha parlat abans que jo, l'illustre diputat senyor Pujol.

Quant al primer punt, bé que el votarem a favor, voldríem dir que no és tan exacte, seria una mica no la pràctica totalitat d'incompliment, sinó que entenem que parcialment s'incompleix. Naturalment, com a grup d'oposició no som nosaltres que hauríem de fer una esmena en aquest sentit; si s'hagués fet per part del Grup de la majoria, se li donaria suport, però realment no és un incompliment absolut, bé que hi ha un incompliment.

Quant a la remuneració, dir que evidentment que són exiguës, però donades les últimes mesures laborals del que cobraran els joves al carrer, de vegades penso que no hi ha gaire diferència. Però hi ha un altre punt també important, quant al tema que el treball, deia el senyor Pujol, tingui continuïtat fora de la presó, ens agradaria que fos així —per això li votarem a favor—, però és evident que això és un compliment que avui dia és relativament utòpic, bé que la utopia naturalment, i aquesta il·lusió, tampoc és que l'haguem de perdre.

L'altre dia..., és important el tema del treball; ahir —era ahir; portem tantes hores que sembla ja fa dies—, quan el mateix síndic de Greuges ens explicava la problemàtica de les presons, que havia seguit de prop, ens deia també que una de les seves recomanacions més importants havia sigut que l'Inem gestionés el pagament de les pensions d'atur als reclusos quan surten en llibertat des del primer moment, perquè fins llavors se'ls pagava tants mesos després que en general ja tornaven a estar a dins. Per tant, és important que tinguin un sou a dins, és important que se n'ocupin, però això vol dir també que hi ha reclusos que tenen un sou, que treballen..., vam estar veient a la presó Model els tallers metàl·lics, les fleques, les fusteries, és a dir que sí que s'ha avançat alguna cosa en aquest tema, però crec també —i cal reconèixer-ho— que en aquests moments està aturat. No volem deixar de reconèixer que la manca de treball al carrer repercuteix, evidentment, en la manca de treball a les presons; que un dels treballs fonamentals que es feien a les presons i que quan jo mateixa hi era, a les èpoques anteriors, ja s'hi feia, que era aquella història de fer flors que tant ens n'havíem rigut, avui dia fins i tot això hem perdut. Ara veiem que allò era necessari, perquè s'ho ha emportat l'empresa al sud-est asiàtic, amb la qual cosa fins i tot allò que dèiem que no servia per res tant de bo ho tinguessin ara. Per

tant, reconeixem que una situació laboral dolenta ho és a les presons, però malgrat tot crec que cal treballar en aquest tema, perquè, bé que el problema de l'atur i del treball està malament al carrer, a les presons és encara més important perquè suposa la reinserció del reclus, i, per tant, això és un principi constitucional que no podem deixar de tenir en compte.

Per tant, votarem a favor d'aquests quatre punts, malgrat les precisions que hem fet.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, per anunciar la petició que ens feia el diputat Oliart, quina era la nostra votació en això.

Votarem positivament els quatre punts d'aquesta Moció, i deixin-me dir que normalment ens passem bastantes vegades votant votacions que tot el que intenten és —com deia el senyor Oliart— intentar que les realitats s'adeqüin a la llei. Les lleis són bones; les realitats moltes vegades viuen al marge o a l'ombra de les boníssimes lleis que solem fer en aquest Parlament i en d'altres.

Per subratllar només, pel que fa als quatre punts, del primer punt de la Moció, que es divideix en dos, faríem un subratllat. Nosaltres ens apuntaríem potser a rebaixar aquesta «pràctica totalitat» a una «parcialitat», i sobre el nombre —la segona part—, sobre el nombre d'interns ocupats, que és exigü, tant pel que fa al treball remuneratiu i en formació, apuntaríem o subratllaríem el capítol de formació.

El punt 2 de la Moció: insistim en això que acabava de dir jo ara mateix fa un moment, en la situació anòmala que vivim. Recordo que una de les coses que potser hem de dir en veu baixa, però hem de dir, és que del nostre govern, del nostre sistema social democràtic que tenim muntat, si hi ha dues coses que no podem ensenyar gens, són la situació de presons i la indefensió, per altra banda, en què es troben els malalts mentals. Són dos problemes gravíssims que tenim a la nostra societat, que farien bé sempre les càmeres de televisió de no inquietar els ciutadans agafant o filmant algunes situacions.

Pel que fa al punt número 3, subratllaríem la cobertura social, sobretot en el sector de serveis; també en el treball productiu, però subratllaríem el sector serveis.

I, pel que fa al número 4, el punt 4 de la Moció, quan parla de la modernització, els diputats que no hi estiguin interessats potser no val la pena que hi vagin, però, si algun diputat té una certa, diguem-ne, curiositat o sensibilitat pel sistema com es treballa a les presons avui dia, jo penso que una visita ni que sigui un cop a la legislatura li faria bé, per veure fins a quin punt nosaltres tenim interès de subratllar la paraula «modernització». Realment és penós que es pugui pensar algú que amb el treball que es dona a la presó hi ha algú que es pugui reinserir per després tenir feina fora. El que s'està fent a dintre ja gairebé és ridícul moltes vegades. No cal dir que això no li serveix absolutament de res, sinó

per matar unes quantes hores, i potser així a final de més li donen un exigü sou.

Per tant, senyor Oliart, la petició que vostè ens feia, sàpiga que el nostre Grup hi donarem el suport a tots quatre punts. I gràcies per la presentació d'aquesta Moció.

Senyor president, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Sí, gràcies, senyor president. Amb la màxima brevetat que sigui possible, normalment discrepem amb el senyor Oliart en la seva apreciació de la realitat penitenciària catalana, i ho tornarem a fer avui. I ho tornarem a fer avui en funció d'uns arguments que ens semblen prou vàlids. Ahir estàvem parlant justament en aquestemicicle de la contemplació del got segons està mig buit o mig ple, i nosaltres, com a grup que dona suport al Govern, tenim l'obligació de veure'l mig ple, sobretot perquè tenim memòria històrica de quines condicions vam rebre aquests centres penitenciaris, de la qual situació vostè no n'és aliè, senyor Oliart, perquè el Govern central ja portava un any i mig de Partit Socialista quan el va traspasar a la Generalitat. (*Remor de veus.*) Per tant, de la manera que ho vam rebre, els passos que s'han fet en alguns casos jo crec que s'haurien de qualificar de molt positius.

Concretament, en el del treball penitenciarí és com a mínim poc correcte dir que no s'avança quant a les xifres; vostè mateix acaba de reconèixer que hi havia 1.337 reclusos ocupats, i l'any 89 n'hi havia 618. Si això no és avançar, doncs, home, serà retrocedir.

Això en un marc laboral que ningú qüestiona, ningú discuteix, en una situació econòmica del país que, si a fora és prou problemàtica, també ho és i també es tradueix dintre de les presons, sobretot en relació amb el treball penitenciarí.

Quant a formació ocupacional, també són dades concretes —el senyor Rodri s'hi ha volgut referir—, jo li puc dir que l'any 92, el curs 92-93 hi van participar 1.346 interns contra els 986 del 90-91. Doncs també s'avança en aquest terreny, i no és senzill, perquè les personalitats de moltes persones internades fan a vegades problemàtica aquesta dedicació; la mateixa mobilitat dels interns en relació amb les presons i els seus trasllats fan difícil això. Hi ha equips de tractament en aquest moment especialitzats a anar aprofundint en això, i les xifres que tenim ens demostren que s'avança en aquest terreny, malgrat que —vostè té raó— mai serà suficient perquè allò idíl·lic seria el més desitjable; el que passa és que això es converteix sovint en utopia.

En relació també als sous, seran baixos, la mitjana que ens dona el Departament és de 19.618 pessetes —també és ben cert que hi ha una colla de reclusos que cobren més que això, això és una mitjana—, però també és una política preferent del Departament el fet que s'estengui el treball a com més interns millor que no que uns quants pocs tinguin uns sous més alts. I, des del punt de vista del nostre Grup Parlamentari, també dona suport a aquesta política, malgrat que seria desitjable —naturalment— que aquests sous s'incrementen-

tessin, però hi ha uns comptes d'exploració, hi ha una rendibilitat que d'alguna manera fa que això en aquests moments sigui d'aquesta manera.

Jo em penso que un dels exercicis bons —i no l'hem volgut fer nosaltres— seria la consulta en el nostre entorn de com funciona el treball penitenciari, i probablement, senyor Oliart, probablement vostè no presentaria mocions en aquest sentit, si veiés el percentatge d'ocupació que els nostres veïns tenen en aquests moments.

En relació amb el tema de la Seguretat Social, jo li faig avinent que hi ha contactes amb l'Administració central per regular això d'alguna manera més clara que el que hi ha en aquest moment, perquè la Seguretat Social estesa a tota la població interna podria produir un autèntic atzucac, que fins i tot podria interferir en la redempció de penes que, per treball, en aquest moment tenen, tota vegada que tots estan donats d'alta. El tema de la Seguretat Social, i la jurisprudència, que en qualsevol cas no és unànime, sobre aquest tema s'ha de regular, s'haurà de veure què diuen finalment els tribunals, però, en qualsevol cas, aquest serà un problema que mereixerà una regulació en el Congrés de Diputats.

Pel que fa a la facturació, senyor Oliart, ha evolucionat positivament: l'any 91 es van facturar 219 milions de pessetes, i, l'any 93, 393 milions de pessetes. També és una evolució, senyor Oliart, malgrat que vostè la vulgui veure tan curta.

El senyor Simon s'ha referit que el dret al treball penitenciari és constitucionalment reconegut de forma progressiva, i això és justament el que està acomplint i fent el Govern de la Generalitat, perquè, progressivament, totes les dades marquen i demostren que s'avança, i en aquest avanç continuarem intentant sent tossuts perquè sigui més efectiu i el millor possible.

Per tots aquests motius, senyor president, votarem en contra de tots els punts de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols.

Passem a la votació de la Moció.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Les i els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 19 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa ferroviària a Catalunya

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la xarxa ferroviària a Catalunya. La presenta el Grup Popular; té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, seré molt breu, perquè, evidentment, l'hora ja no dona per més, no?

Crec que amb la interpellació que varem substanciar en el passat Ple va quedar molt clara quina era la nostra preocupació des del Grup Popular en matèria de la xarxa ferroviària a Catalunya. És evident que era un tema que la gestió no és directa per part del Govern de la Generalitat, però és una fase molt important, perquè són 1.300 quilòmetres de xarxa ferroviària a Catalunya, i que, evidentment, tot el que vagi en funció que les coses vagin millor, doncs, també millor anirà el desenvolupament econòmic, via el transport de mercaderies per tren i via el transport de passatgers també per tren.

Vaig fer tot un reguitzell de preguntes, i en una interpellació, doncs, moltes vegades no en quedés prou content, no et sents prou satisfet en l'aspecte de la resposta que puguis rebre per part del conseller. Val a dir que jo em vaig sentir personalment satisfeta de la resposta que vaig obtenir del conseller, perquè, com he dit abans, la responsabilitat no és del Govern de la Generalitat, però res del que succeeix a Catalunya no ha de ser un oblit per part del nostre Govern, i el conseller va ser molt conscient de tot aquest reguitzell de preguntes que jo li vaig fer, i en unes jo em vaig sentir totalment contestada, en d'altres ell va prometre que faria les gestions. Sí que val a dir que, per exemple, en el transport d'inflamables, que a Catalunya estem a precari, el conseller no va ser molt clar, però sí que va dir que faria les gestions oportunes per tal que això es pogués millorar en tota la xarxa.

En parlar d'una quantitat de línies fèrries que estan en molt males condicions, en parlar d'estacions que estan tancades, ell va ser molt conscient que hi havia preguntes que no les podia respondre, però, a la vegada, es va comprometre que ell faria les gestions a altres instàncies perquè pogués comparèixer al Parlament de Catalunya el delegat o el coordinador —perquè ara no sé quin nom exacte té en aquests moments— de la V Regió, de Catalunya, que tinguem a Barcelona, perquè pogués comparèixer al Parlament de Catalunya i pogués estar a l'abast de tots nosaltres, de tots els diputats, per tal que li poguéssim fer totes aquelles preguntes, aquelles qüestions que tant ens interessin, perquè estan molt properes a les nostres ciutats, estan molt a prop de les nostres comarques, i són problemes que vertaderament afecten els nostres conciutadans. Jo crec que, aquest factor, jo el vaig valorar molt positivament, perquè per dues vegades havíem presentat la sol·licitud de compareixença, i, tot i que havíem rebut el recolzament de totes les forces polítiques que estem a l'oposició, la veritat sigui dita que Convergència i Unió, doncs, en comissió sempre havia votat en contra d'aquesta compareixença.

També haig de dir que en moltes altres preguntes que li vaig fer, de molta importància, es va comprometre el conseller que tindriem la resposta per escrit i que facilitaria tot el que ell pogués per tal de millorar, i va quedar molt clara una mateixa petició que va fer el mateix conseller, perquè no és gens fàcil fer o presentar una moció en un tema que el Govern de la Generalitat no hi té incidència directa, però sí que el conseller va deixar la porta oberta —i fins i tot ens ho va

demanar pràcticament a tots nosaltres—, i va ser quan vàrem parlar de la línia fèrria de Vic-Ripoll-Puigcerdà. El conseller va ser conscient que és una línia que està a precari i que, evidentment, doncs, ell havia fet moltes gestions amb diferents alcaldes de la zona i que un dia o altre aquest tema sortiria en el Parlament, i que, a més que sortiria en el Parlament, doncs, demanava el recolzament de tots nosaltres per poder demanar o sol·licitar o gestionar —com li vulguem dir— que aquesta línia tan important per a aquella zona, la veritat sigui dita, que s'hi faci el manteniment que cal i que aconseguim entre tots que no es tanqui.

Per tant, en la rèplica ja vaig deixar assentat que ja podria ser el primer punt de la Moció, i així ha estat presentat.

I, el segon punt, pràcticament també coincideix amb una altra interpellació, en el tema de les normes de seguretat de la carretera. En aquests moments a Catalunya encara tenim una sèrie de punts negres. Per part de la Generalitat de Catalunya, aquests passos a nivell que li correspon d'anar treient en els Ferrocarrils de la Generalitat, doncs, ho ha anat aconseguint; d'altres, també, via convenis amb Renfe, o sigui, amb el Ministerio de Obras Públicas y Medio Ambiente, també ho ha anat aconseguint, però queden molts i molts i molts centenars de punts negres a Catalunya, degut a la xarxa, a aquests 1.300 quilòmetres que tenim de xarxa ferroviària a Catalunya.

Com que en aquests moments tots nosaltres estem veient com està baixant la mortalitat, estan baixant els accidents, i crec que un dels punts fonamentals també són aquests passos a nivell, vaig creure oportú que també podia ser un punt d'aquesta Moció, per tal que el Govern de la Generalitat, via conveni, via directament amb el Ministeri d'Obres Públiques, porti a terme un pla i gestioni per tal que, de veritat, es vagi de pressa a poder anar traient tots els màxims punts negres que són els passos a nivell.

Amb aquests criteris hem presentat aquests dos punts de la Moció, dient la nostra satisfacció per la resposta que vàrem obtenir en la interpellació, esperant, doncs, el suport de tots vostès i donant les gràcies per endavant a aquells grups que ens hi donin suport.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Hi ha presentat esmena el Grup Socialista; per defensar-la, té la paraula el senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vagi per endavant al Grup Popular que el Grup Socialista votarà a favor les mocions, independentment que després accepti o no accepti les esmenes que hi hem presentat.

També vull felicitar la senyora Montserrat per haver portat el tema ferroviari concretament a aquesta cambra, i també per haver esmentat que el sistema ferroviari no és una cosa solament que afecta l'interior de Catalunya, sinó que afecta..., va molt més enllà —ella va fer esment de l'Eurotúnel i també, concretament, dels trens d'alta velocitat—, i crec que és a partir d'aquí que hem de veure el sistema ferroviari com un sistema que crec que té un futur dintre del transport

i que crec que valdria la pena que en parléssim potser més sovint en aquesta cambra.

En el fons, també, els ferrocarrils serveixen per a unir unes nacions amb unes altres —l'Eurotúnel uneix França amb Gran Bretanya—, i també hem de veure els ferrocarrils com una manera d'unir, concretament, Catalunya i Espanya amb França, i crec que és important el Pla intermodal de transports per tal que això sigui una realitat.

No obstant, també he de dir que em va preocupar bastant la contesta del conseller —la vaig seguir atentament i, al mateix temps, també he tornat a rellegir una altra vegada la seva intervenció—, i, en el fons, crec que valdria la pena que hi veiéssim un conjunt de coses que el conseller crec que ho plantejava d'una manera molt desequilibrada. Si ens fixem en els enllaços entre Catalunya, Espanya i França, n'hi ha dos: un és Barcelona-Perpinyà i l'altre és Barcelona-Tolosa. Barcelona-Tolosa és la línia que ha esmentat la senyora Montserrat, i crec que en tota la intervenció del senyor conseller posava molt d'èmfasi concretament en el TGV, en l'enllaç per Perpinyà, i quan parlava principalment de l'enllaç per Tolosa —Barcelona-Tolosa, el que passa per Ripoll, Puigcerdà i Vic—, doncs, en parlava com si fos un ferrocarril només de tipus regional. I el que em va semblar ja fins i tot molt preocupant i el «colmo», potser, de la candidesa és que, quan el conseller s'assabenta, no sé per quins mitjans —i me'l crec— que aquesta línia corre perill de tancar-se, en lloc d'anar concretament, adreçar-se directament al responsable, al MOPU, o concretament a la Renfe, la paradoxa és que s'adreça als alcaldes; jo crec que el lògic seria que s'adrecés a les institucions corresponents que la poden tirar endavant, no als alcaldes. En definitiva, en aquest Parlament passen coses curioses: per coses en què els alcaldes poca cosa poden fer, com en el cas d'una via de ferrocarril, és el primer que fa l'alcalde respecte al conseller, i, en canvi, en coses tan importants com és la Llei de serveis socials, els alcaldes sembla que no serveixen per a massa res.

En definitiva, la filosofia que vaig veure que portava el conseller és que Catalunya té dos braços ferroviaris: un és el que ens porta a la Unió Europea per Perpinyà —a aquest, se li ha de donar el màxim de vitamines, se l'ha de fer al màxim de fort—, i l'altre, que també ens porta a la Unió Europea, que és Barcelona-Tolosa, aquest, en definitiva, si el perdem, si ens el tallem, no té massa importància. Jo crec que això és greu, perquè, en definitiva, crec que es tenen responsabilitats tant per acció com per omissió. En aquest cas, el conseller crec que està ometent una cosa que és molt important, que és una via ferroviària com és la que va de Barcelona a Tolosa, i que és internacional; no és una línia de rodalies, no és una línia regional, és una línia, concretament, internacional.

Una altra cosa que crec que és important, un fet diferencial d'aquesta línia és que és l'única línia que tenim —i potser que hi ha, en aquest moment, que dóna aquest servei—, en definitiva, dóna serveis directament o indirectament a tres estats: un és Espanya, l'altre és França i l'altre és Andorra. Crec que, això, val la pena tenir-ho en compte, i crec

que seria una prova de molt mal veïnatge deixar que, aquesta línia, ens la tanquessin per omissió. Crec que la Comissió de Treball dels Pirineus ha demanat més d'una vegada que sigui d'amplada europea, més d'una vegada ha demanat que es potenciï, i crec que és també preocupant que el Pla territorial, quan parla d'aquesta línia, la talli a Puigcerdà, com si allà s'acabés i no anés més enllà. Crec que aquest plantejament és perillós i crec que, en definitiva, no és bo per al manteniment final d'aquesta línia.

Bé, en definitiva, crec que també és una línia que interessa no solament, concretament, a Catalunya i Espanya: interessa també als francesos; en el fons, és una línia que podria potenciar, amb el seu enllaç fins a París, el potenciament, l'equilibrament del buit que origina el massís central francès, i crec que, en definitiva, és important que, aquest component internacional, el reivindicuem.

És per això que el Grup Socialista presenta, a la primera..., estem d'acord, tal com he dit, amb les dues proposicions, però presentem una primera esmena, que aquesta primera esmena el que demana és que la Generalitat faci un estudi per mirar de potenciar-la. Si s'ha fet un estudi per tal de potenciar, per fer possible el TGV, que uneix Catalunya amb la Unió Europea per Perpinyà, per què no se'n pot fer un que també intenti potenciar aquest ferrocarril que ens uneix amb la Unió Europea entre Barcelona, Tolosa i París? En el fons és una línia que també ha de servir per equilibrar Catalunya, perquè en el fons ens trobarem amb una cosa molt curiosa: d'aquí a uns anys es tardarà el mateix, si tiren endavant els sistemes transeuropeus, es tardarà el mateix d'anar de Barcelona a París —si estem parlant dels tres-cents quilòmetres/hora que s'està parlant actualment— que d'anar de Barcelona a Puigcerdà. Després, evidentment, allò que moltes vegades surt en aquest Parlament que s'està creant una Catalunya a dues velocitats..., crec que, el que s'està posant aquí sobre la taula, crec que és obvi.

A la segona esmena que es presenta el que es demana és que, de la mateixa manera que hi ha una xarxa de carreteres transeuropees, que en definitiva són les que hi haurà unes inversions preferencials per part dels estats i per part de la Unió Europea, també es faci els possibles per tal que aquesta línia pugui entrar concretament dintre aquesta xarxa transeuropea en l'horitzó de l'any 2000. Crec que tenim molts números per aconseguir-ho —el president de la Generalitat havia estat o és encara president del Comitè de les Regions—; crec que també és un bon element per millorar les relacions, que ja són molts bones, amb el Midi-Pyrénées i amb Andorra, i en definitiva crec que és també un bon element per tal que a la llarga sigui tan fàcil anar des de Barcelona a París passant, concretament, per Perpinyà com anar de Barcelona a París passant per Tolosa.

Amb aquesta idea que crec que el que hem de fomentar, el que hem de mirar de potenciar d'aquesta línia és la seva internacionalitat, per això és que el Grup Socialista presenta aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Poden intervenir els altres grups. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. En la legislatura anterior recordo que hi havia un diputat —el diputat Frederic Martínez, si no ho recordo malament— que ens va plantejar una moció relativament semblant a aquesta que planteja avui la senyora Dolors Montserrat i que en aquell moment ens parlava més aviat de la modernització, la possible modernització-conversió en tren especial o d'alta velocitat d'aquest tren Vic-Ripoll-Puigcerdà.

Nosaltres, quan..., diguéssim, l'encàrrec del diputat que havia de respondre aquesta Moció, el senyor Toni Farrés —que és a la reunió d'alcaldes a Brussel·les—..., va dir: «Votarem a favor dels dos punts, i insisteix en el punt segon perquè és evident que els passos a nivell continuen essent encara un perill» —i per desgràcia ho sabem i ho recordem tots en aquests moments a Catalunya— «i també el punt primer.» I aleshores, en el punt primer, m'he dit: és clar, de tota manera és molt important recordar l'argumentació que ens estava fent ara el senyor Piella. A veure, siguem clars: el manteniment d'una línia en tant que línia local o —diguem-ho en termes de trens— regional serà molt més difícil que si aquesta línia és una línia amb voluntat internacional; en el moment que s'estan enllestit les obres del Pimorent, en el moment que s'està projectant cada vegada més la possibilitat de sortir cap amunt dels Pirineus, la possibilitat de saber que aquesta podria ser una línia amb projecció cap a Europa segur que tindria moltes més possibilitats de salvar-la que si és una línia que, en tot cas, ens queda reduïda en el territori i els números i les xifres i els comptes d'explotació dels trens ens diuen: «Escolteu, aquesta línia, cada dia, excepte quan hi ha excursionistes que van allà dalt, l'agafa poca gent, i per tant la inversió no és una inversió prioritària.»

En aquest sentit, nosaltres votarem favorablement els dos punts; agraïm la sensibilitat de la diputada proposant dels dos punts. Ara bé, si acceptés, a més, els punts que ha proposat el senyor Piella, la votariem més convençuts que estem votant favorablement, sobretot el primer punt d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Sí, senyor president, moltes gràcies. Per anunciar que el nostre Grup votarà favorablement els dos punts de la Moció, i la hi agraïm sincerament. Segurament, a vegades, per arguments diferents s'arriba a una mateixa voluntat; possiblement la seva argumentació no contempla coses que nosaltres contemplem, però en definitiva arribem al mateix lloc.

I també li demanariem, també li demanariem si pogués acceptar el que el diputat Piella li plantejava, perquè reforça part de la que és la nostra argumentació per donar-li el vot favorable.

Aquesta línia que volen tallar a l'altura de Ripoll i que massa sovint tots plegats diem Barcelona-Vic-Ripoll-Pui-

gcerdà, quan en realitat és la línia internacional interior que té Catalunya..., molts de nosaltres, els de Vic, tota aquella regió d'allà, la primera vegada que vam sortir a l'exterior vam sortir per aquella línia, via París. És a dir, la força que té davant d'organismes competents el fet d'aquesta Moció és el fet que aquesta línia tingui i sigui subratllat el seu contingut internacional, sobretot perquè a part d'això podria ser una via alternativa –alternativa–, per a mercaderies sobretot, una vegada reforçat i convenientment reforçada la línia de tren de gran velocitat. Aleshores, aquesta línia interior que enllaça Barcelona amb Tolosa de Llenguadoc a nosaltres ens semblaria que farà, ha de fer una funció insubstituïble de reequilibrament interior. No cal dir que per nosaltres, diguem-ne, és la via d'enllaç entre dues parts d'un mateix àmbit, d'un mateix espai i d'una mateixa nació. Per tant, nosaltres mai dels mais voldríem que fos seccionat pel mig aquest pas entre dues parts de la mateixa casa, aquestes vies de comunicació.

Vull recordar aquí a tots els il·lustres diputats i diputades que justament d'aquí a uns quants dies, el dia 14 d'abril –dia de la República, tot sigui dit entre parèntesis–, hi ha una reunió sindical, a la vessant de la Catalunya aquesta que estem nosaltres, amb gent representant de la Catalunya de l'altra banda de Puigcerdà, amb la finalitat de fer una reunió de treball on s'apunten tots els arguments i tot el que vostè, senyora Montserrat, il·lustre diputada, estava dient, per reforçar, per impedir que sigui en cap cas tallada aquesta via de comunicació.

Per tant, a tots dos punts de la Moció hi votarem a favor, i li preguem una vegada més si pogués acceptar allò del senyor Piella, que ressalta aquest factor internacional que nosaltres hi tenim especial interès.

Moltes gràcies, senyora diputada, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ABAD: Senyor president, durant la substanciació de la interpellació i de la Moció han sortit veritablement moltíssims temes, tots ells importantíssims, de la política ferroviària; el que passa és que la senyora Montserrat ha tingut l'habilitat d'espigolar, entre les diverses coses que va dir el conseller, dues en les quals realment el conseller no solament estava d'acord amb els plantejaments del Grup Popular, sinó que ell mateix va demanar suport de la cambra en aquest sentit. Per tant, em fa l'efecte que poca cosa haig de dir. Si aquests dos temes, com són específicament les millores estructurals i de manteniment a la línia de Ripoll i l'eliminació de passos a nivell, en els quals ja la Generalitat està assumint d'una manera contínua els passos –recentment, sense anar més lluny, el de Sant Celoni, Vilafraça, Calafell, Manlleu–..., a mi em fa l'efecte que clarament hem d'agrair al Grup Popular la presentació d'aquesta Moció, i dir que evidentment la votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve. Ara, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Senyor Piella, a vostè i a mi ens diferencia una cosa molt important. Vostè, quan ha començat, m'ha felicitat, però jo l'haig de felicitar a vostè perquè vostè és una persona molt coneixedora d'aquest tema, ha estat molts anys alcalde, ha treballat molts anys sobre tota la temàtica, doncs, de Vic-Ripoll-Puigcerdà, d'aquella altra línia fèrria que fins i tot ja no queda res i que no es pot treure, que està tapada pel pas-seig..., en fi, una persona que coneix molt bé el tema.

Jo no li acceptaré les dues esmenes, i no les hi acceptaré perquè no tingui raó: vostè té moltíssima raó; però és que, quan jo he fet aquesta interpellació, he anat per un altre camí. Jo crec que aquestes dues esmenes que vostè ha aportat avui, que són d'una importància cabdal, formarien part d'una interpellació o d'una proposició no de llei que parlessin de la connexió o la interconnexió de Catalunya amb Europa per les dues vies, per Tolosa o per Perpinyà. És clar, la meua intervenció no va anar en aquest sentit, va anar més per l'interior, per allò regional de casa nostra. Per tant, crec que la importància que tenen aquestes dues esmenes forma part que vostè o un altre grup, el que sigui, pugui formular una altra interpellació, una altra moció; perquè, si vostè ho recorda, jo li vaig demanar al conseller que, davant la importància del tren d'alta velocitat i que en aquests moments no sabem per quina banda de Catalunya en pla territorial passarà –que si l'Alt Penedès, que si el Baix Penedès; hi han llocs que hi han tres línies–, si podia ser possible, fins i tot, tindre una sessió monogràfica des del Parlament de Catalunya per veure, el Govern de l'Estat, cap on encaminarà aquestes línies i quins seran els nostres interessos des de Catalunya. Per tant, no entengui vostè que no li vulgui acceptar per no acceptar-li, ni molt menys, molt al contrari; és que no tindria coherència, si li accepto aquestes esmenes, amb la intervenció que jo vaig tenir en la interpellació.

Que el contingut del primer punt –perquè les dues esmenes que vostè fa pràcticament van encaminades, totes dues, evidentment, al primer punt– no és prou important? Jo crec que, si recordem les paraules del conseller, en aquests moments el més preocupant, el preocupant del dia a dia, allò del pa pa, és que aquesta línia no es tanqui i que aquesta línia reuneixi les condicions necessàries. Evidentment que no va tancar la porta, perquè, si vostè ho sap, va parlar que hi ha, o sigui, tota una sèrie de negociacions amb el Govern de l'Estat en el tema que hi pogués passar-hi el Talgo, de desdoblant aquesta línia, però que en aquests moments el més important era, doncs, que no es tanqués.

En aquesta línia he entrat aquesta Moció i aquests dos punts, però permeti'm que li digui que no li accepti, però sí que permeti'm que el felicit i que entengui perfectament el contingut d'elles mateixes.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Passem a les votacions, a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es volen posar drets?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

**Moció subsegüent a la interpellació al
Consell Executiu sobre la solidaritat
i la cohesió social**

Passem al tretzè i últim punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació sobre la solidaritat i la cohesió socials, que presentarà el diputat senyor Josep Maria Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer terme, deixin-me que me justifiqui d'una tan llarga moció, però sorgeix de la meua concepció dels termes de solidaritat i cohesió social, que són, diria jo, no pas grupals, sinó individuals, i que per tant a mi em va semblar, en el moment de la interpellació, que no tenia de fer una..., o posar en aquest hemicle el debat de les concepcions filosòfiques, èticomorals, d'estructura de pensament; em semblava que no, que tenia de fer uns punts concrets d'acció de govern, on es veiés l'actitud del govern, i cada un de vostès, no els grups, sinó cada un individualment, entengués si el que fa el Govern en les coses que jo diré reflecteix solidaritat i cohesió social o els conceptes contraris que cada un de vostès tingui.

Per tant, el primer punt de la Moció diu: «Establir polítiques d'immersió per a la igualtat dels sexes des de l'escola, televisions públiques i altres mitjans públics de comunicació, al temps de mantenir i incrementar les iniciatives existents tendents a l'esmentada igualtat home-dona.» Per donar-los un exemple, aquí el que vull dir és que aspiraria que d'aquí a deu o quinze anys, o quinze anys, quan una parella decideix viure junta, entén que l'espai on viurà —dita «la llar», diguéssim—, allà hi ha un espai de responsabilitat compartida, i no es fa distinció en els rols mecànics que hi han, que en realitat avui existeixen i que sotmeten l'un a l'altra.

El segon punt diu: «Prendre les mesures adients a fi de donar un impuls a la condició i qualitat de vida de pensionistes i jubilats de Catalunya amb salaris inferiors al salari mínim interprofessional.» És molt repetit això aquí, però per a aquesta gent, que és el 64% de la gent que em refereixo, de pensionistes i jubilats de Catalunya, l'impuls sembla que en teoria es vol donar; en la realitat, no es veu ni es toca. I això pensin vostès si és solidaritat —i el primer punt també— o cohesió o descohesió social.

«Habilitar» —el tercer punt— «amb urgència atenció sanitària pública o concertada de tipus especialitzat per donar acolliment als malalts dementats que ho precisin, d'acord amb la fase d'estat evolutiu de la malaltia.» Vull dir, sobretot..., avui aquí s'ha vist algun passatge d'això; ja es fa, ja hi han recursos i es fa, hi han programes i recursos, però em refereixo que hi han casos punyents, que es toquen sobre el sòl català, que creen propaganda negativa i que encara no se solucionen i a voltes fan malbé l'obra de govern. Per tant, caldria abraçar això.

El quart punt: «Desenvolupar la Llei d'accessibilitat pel que fa als disminuïts, això és, per a l'eliminació de barreres arquitectòniques, fent-ne els decrets corresponents en el

decurs del present període de sessions.» Dic aquest punt perquè fa dos anys i mig que la Llei està feta i que no està desenvolupada, almenys en la seva magnitud total.

El cinquè punt diu: «Vetllar a fi que les polítiques per a la competitivitat dels mercats garanteixin la protecció social de les persones afectades per aquestes polítiques.» I aquí em cal recordar que es pot tornar a competir en els mercats perquè prèviament hi ha hagut el *medicamentazo*, el *decretazo*, el nou marc de relacions laborals que a França, amb 130.000 pessetes mensuals, ha costat un impacte a la credibilitat de Balladur i, en canvi, aquí, amb 55.000 pessetes, hi ha silenci, i caldria preocupar-se pel nivell de poca resposta que hi ha en la societat catalana de, almenys, mesures discutibles per a qui els són aplicades. Voldria també parlar de les pensions. Diu: s'ha de poder competir; potser en tindrem per reduir el dèficit públic: reduir pensions. El president Pujol diu que no. M'agradaria que ratifiqués que les pensions serà un punt important del Govern per mantenir aquesta situació.

El sisè punt diu: «Estudiar amb rigor tot tipus d'aval a concedir per l'Institut Català de Finances.» Aquí passaré, perquè em penso que el diputat Bargalló ha fet millor feina que la que jo podria fer aquí.

El setè: «Establir criteris de solidaritat social que no accentuin la cultura dual ni afavoreixin la societat bipolar, amb clara tendència a la igualació de les accions dels ciutadans.» Em refereixo a la solidaritat Liceu i la solidaritat subvencionada, condicionada, discrecional.

Vuitè: «Cercar criteris de capteniment per a la igualació social a fi de garantir l'accés a la cultura, al treball, a l'oci, a la sanitat i a l'ensenyament, a banda dels desiguals creixements econòmics dels diversos sectors socials, en la direcció d'assolir una societat integrada en uns mateixos drets i deures.» Amb la literalitat ja em dono per ben pagat.

Novè: «Orientar polítiques encaminades, a banda de les existents, a recuperar la família com a punt de referència de l'individu», aquella família que tothom es posa a la boca, els plans a favor de la família, etcètera, però que resulta que el cert és que damunt de la família que ha de tirar endavant el país recauran els vells, recauran aquests joves fins a vint-i-vuit anys amb aquests contractes laborals que no els permeten la seva independència, recaurà que de cada quatre caps de família un és aturat. I aquest és el perfil de família que tenim, no aquella que diem que voldríem tenir; la que tenim és aquesta, una família que realment està ensorrada des de les capes mitjanes en avall.

El desè punt diu: «Desenvolupar polítiques de recolzament social independentment de la llengua, la cultura, l'orientació política del sol·licitant.» En la llarga Llei debatuda en aquesta cambra en tot el dia d'ahir es va veure que era una llei que reconeix drets, que permet l'accés de tota la població, però que jo no he sabut veure que tanqués la porta a la discrecionalitat en l'aplicació de la Llei.

L'onzè punt és: «Mantenir el ritme de negociació pel que fa al finançament autonòmic que garanteixi la possibilitat de donar compliment a les polítiques de desenvolupament previstes pel Govern.» Vol dir que aquí dic «mantenir»..., fa

només un mes deia «incrementar», i vostès ho han rebutjat —a la majoria em refereixo. Dic «mantenir» perquè tinc la informació que realment s'està molt al damunt que es paguin els 190.000 milions de la sanitat, cosa que realment alleugeriria molt el pes que arrosseguen els plantejaments del Govern en el desenvolupament dels seus programes.

El punt dotzè diu: «Implementar en allò possible el creixement en inversions pel que fa a llits geriàtrics, a fi d'arribar a un taxa equiparable a la dels països de la Unió Europea.» Vèiem l'altre dia en la interpellació que estem encara de dos a tres punts —en algunes comarques un i mig, en algunes altres és veritat— dels llits òptims per a aquest tipus d'éssers humans que viuen entre nosaltres.

El tretzè punt: «Informar semestralment el Parlament de l'evolució del desenvolupament del Pla integral de lluita contra la pobresa de caràcter interdepartamental.» Em sembla que seria un control que milloraria la dinàmica del desenvolupament d'aquest Pla.

I catorzè punt: «Extremar el rigor en les previsions presupostàries adequant-les als temps de crisi que vivim, prioritzant la necessitat social de les despeses de representació i imatge.» Aquest és un tema, aquest catorzè punt, que apareix reiteradament a la cambra, que és que mentre hi ha crisi resulta que és palès i es pot tocar com els departaments de la Generalitat..., el de Benestar Social, la Conselleria, per exemple, esmerça molts més recursos a mantenir la imatge, a mantenir el protocol, a mantenir la premsa, la propaganda, que no pas en realitat a desenvolupar programes. I és una cosa que jo els vaig fornir en el seu moment cent-cinquanta preguntes —crec que eren— i que les van contestar de manera sintètica, que agraeixo, que és com no contestar-les, i, per tant, que queden dempeus, i que en altres oportunitats tornaré a insistir per a veure si són capaços de fornir alguna resposta que pugui satisfer. No a mi, que a mi no m'han de convèncer per res —jo ja tinc les idees clares respecte a la majoria del Govern—, sinó a la gent que pugués jo representar en el sentit de, per exemple, fornir de molts més recursos l'element de comunicació i propaganda del Govern que no pas, per exemple, el Pla d'ajuda als disminuïts. Per exemple.

Podria seguir. Sé que vostès m'ho agrairien, però com que tinc el dubte i potser m'agairien més que donés per aquí finalitzada la meva actuació, i tenint en compte també que a les deu, igual que ahir a les nou, hi ha una crida a tots plegats a gaudir d'un element cultural primari en la nostra societat, dono per acabada la meva intervenció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. No s'han presentat esmenes. Passem directament a la intervenció dels grups: pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Ros té la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari Popular, molt breument, anuncia que votarà a favor d'aquesta Moció, d'aquests catorze punts que formen part d'aquesta Moció, entenent que explicita uns principis generals els quals tots, segurament, estariem disposats a assumir, encara que discrepem amb tota seguretat quant a les fórmu-

les d'aplicació. Però com que aquí el que es posa a votació són aquests catorze punts, que tots ells són principis generals, hi estem totalment a favor, i, per tant, donarem el nostre vot favorable.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies...

El Sr. PRESIDENT: Ignasi.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Ignasi, sí, perquè suposo que avui repetirem Rieres.

No, gràcies, senyor president. Jo, senyor Reguant, quan ha anava llegint aquests punts, anava apuntant notes; deia: són les resolucions d'un debat de política general, és un programa electoral d'un possible grup de devots de la utopia, és una versió —diguem-ne— *aggiornata* d'una declaració dels drets humans, és un text encíclic o bé és la declaració del gran muftí de Girona, representat per vostè. I, fins i tot, m'he apuntat una cosa, una frase llatina, diu: *Quod nimis probat, nihil probat*. He pensat —dic—: «És un text, una declaració tan genèrica...» I la veritat és que he pensat —dic—: «No sé si la votaré a favor, o la votarem a favor.» I finalment, és que... Sí, sí... No, la votaré a favor amb tota la representació moral de la resta del Grup. I tot i que, és clar, això del suport de la família no és justament el tema que m'apassioni més, aquest punt 9, finalment he dit que sí, que la votaria a favor per una raó molt senzilla: perquè, és clar, contra les obvietats, contra els principis, contra les bones intencions no es pot votar a favor i després dormir tranquil. I, com que jo avui, més enllà del futbol, voldria dormir tranquil, votaré a favor d'aquest punt.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya renuncia a intervenir. Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Riera, Santiago.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor president. També molt breument. Però jo voldria, en primer lloc, fer esment i felicitar el senyor Reguant. Jo penso que ell, amb les seves intervencions que ens fa en aquest Parlament, moltes vegades expressa una sensibilitat per una sèrie de problemes, una sensibilitat per la recerca de la cohesió social del nostre país i, per tant, que això sols jo penso que ens ha d'honorar a tots plegats que les vagi portant aquí al Parlament.

És cert que aquesta sèrie, aquests catorze punts, són catorze punts genèrics; alguns són, com s'ha dit, com ha dit el senyor Riera, doncs, obvietats, però que no està de més que les recordem i que d'alguna forma o altra les posem en relleu en el Parlament. Per tant, penso que són perfectament votables; uns objectius que tots els grups, estic convençut que també el de la majoria, els haurien de votar, i, per tant, li donarem suport.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sesnilo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor president. Primer de tot, dir que el diputat senyor Ignasi Riera m'ha trepitjat el discurs perquè és el que anava a fer en principi, no?

Bé, dir..., llavors em queda per dir que estem tan d'acord amb el que diuen tots els punts de la Moció que, òbviament, ho hem de votar en contra, perquè jo suposo que també un bon execici per part dels grups de l'oposició és presentar mocions amb l'ànim que fossin votades favorablement. Llavors, el Grup que dona suport al Govern no pot votar obviats com aquesta, per exemple, el punt 6 –per posar un exemple, eh?–: estudiar amb rigor tot tipus d'aval a concedir per l'Institut Català de Finances. Estem d'acord; però, és clar, si ho votéssim a favor, com es podria interpretar? «El Parlament insta el Govern de la Generalitat perquè estudiï amb rigor tot tipus d'aval a concedir per l'Institut Català de Finances.» Per tant, per una raó d'oportunitat política i pel

rol que les darreres eleccions al Parlament de Catalunya ens han atorgat al nostre Grup hem de votar globalment, malgrat la nostra coincidència amb això tan genèric, doncs, votarem globalment en contra de tota la Moció.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmilo.

Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets?

Les i els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La Moció ha quedat rebutjada per 13 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de deu del vespre i dotze minuts.)

